WHERE LOVE HAS GONE

HAROLD ROBBINS

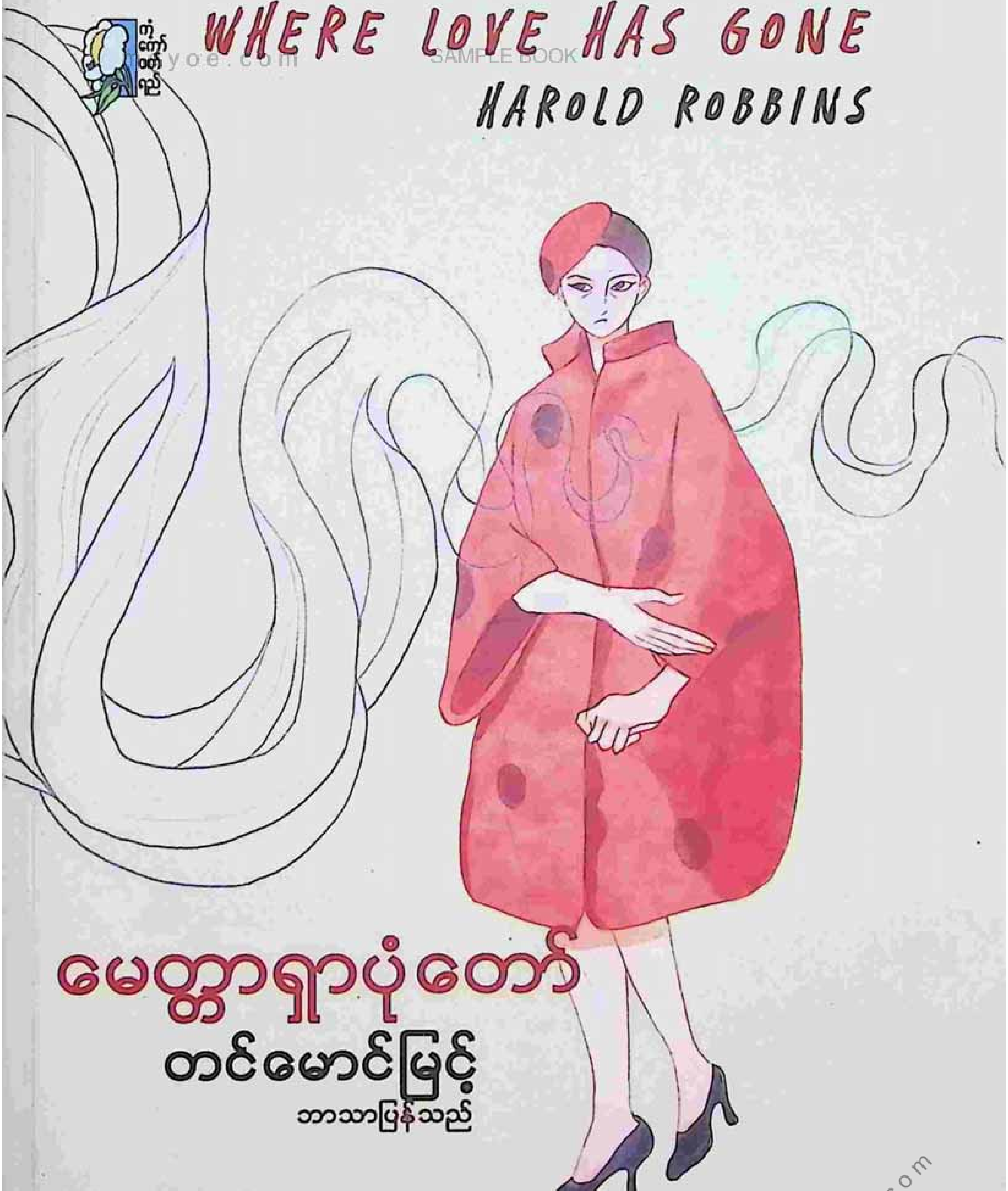

မေတ္တာရှာပုံတော်

တင်မောင်မြင့်

ဘာသာပြန်သည်

(တတိယအကြိမ်)

mgyoe.com SAMPLE BOOK
mgyoe.com

မျက်စိကို အသာမှိတ်ပြီး သူတို့ပြုသမျှ နုနေလိုက်သည်။
mgyoe.com SAMPLE BOOK
သည်တော့မှ ဆမ်းမားဆက်မောင်မ်၏ ဇာတ်လိုက်ဘဝကို စတင်ရောက်ရှိခြင်း။
သူ့ဝတ္ထုများတွင် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးသည့် မြင်ကွင်းများ။ ပြုံးနေလိုက်မိ၏။

cover illustration: minmin thida

ISBN 978-99971-44-39-3
K0425
9 789997 144393 >

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပထမအကြိမ် - ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ အားမာန်သစ်စာပေ။
ဒုတိယအကြိမ် - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
တတိယအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၂၉၀)
အမှတ်-၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်ဇော်ထွန်း၊ ပုံရိပ်ရှင်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၈၃၆)
အမှတ်-၈၊ အိမ်ကြီးလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မင်းမင်းသီတာ
တန်ဖိုး - ၆၀၀၀ ကျပ်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

WHERE LOVE HAS GONE

HAROLD ROBBINS

မေတ္တာရှာပုံတော်

တင်မောင်မြင့်
ဘာသာပြန်သည်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

HAROLD ROBBINS

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မေတ္တာရှာပုံတော်နှင့် ပတ်သက်၍

(၁)

ဟာရိုးရော်ဘင်သည် အမေရိကန်၌ ရောင်းအစွံဆုံး စာရေးဆရာများတွင် တဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထု အားလုံးနီးပါးကို မြန်မာစာရေးဆရာ ကြီး၊ ငယ်တို့ ဘာသာပြန်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ **'Where Love Has Gone'** ကိုလည်း ဆရာနွယ်ထူး ပြန်ဖူးသည်ဟု သိရပါ သည်။

သည်ဝတ္ထုမှာ ဟာရိုးရော်ဘင်၏ ဝတ္ထုများထဲမှ အသန့်ရှင်းဆုံး မေတ္တာဘွဲ့ဝတ္ထု တပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတယောက်က သူ့ဇနီးနှင့် သမီးလုပ်သူအား ဖတ်စေချင်၍ ဆရာနွယ်ထူး ပြန်ဆိုသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဝင်္ကပါကို ရှာဖွေရာ တမြို့လုံးရှိ အငှားဆိုင်များ တွင် ဘယ်မှာမှ ရှာမရတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ထပ်မံ ပြန်ဆိုသင့်ကြောင်း ကျွန်တော့်အား တိုက်တွန်းပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာအုပ်စင်တွင် ဖုန်ထု တက်နေသည့် (Where Love has Gone) ကို ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်က ဖတ်ရစဉ်လိုပင် ရင်မှာ ငြိဆဲ၊ စွဲမက်စရာ ကောင်းနေဆဲ။ သို့သော် အခြားအခြားသော နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများအတိုင်းပင် မြန်မာမှုနှင့် ဖီလာဆန့်ကျင်နေသည့် အခန်းအနည်းငယ်ကား ပါရှိပါသည်။

(၂)

ဇာတ်လမ်းမှာ အမေရိကန် လေတပ်မတော်မှ သူရဲကောင်းဘွဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ရ ဗိုလ်မှူးကြီး လုခ်ကေရီ၊ သန်းကြွယ်သူဌေးမ နိုရာဟောဒင်၊ သမီးကလေး ဒန်နီတို့၏ ကြေကွဲ ရင်နာစရာ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နီရာဟေဒင်သည် ပန်းပုပညာရှင်တယောက် ဖြစ်၏။ လှသည်၊ သွက်သည်၊ ထက်သည်။ မိမိ အထွတ်အထိပ် ရောက်ဖို့ ဘယ်သူ့ကို ခုတုံးလုပ်ရလုပ်ရ ဝန်မလေးသည့် မိန်းမမျိုး၊ ဘာမဆို လုပ်ရဲသည်။ တနိုင်ငံလုံး၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်း ခံနေရသည့် စစ်ပြန်သူရဲကောင်း လုခ်ကေရီကို ရအောင်ယူပြီး သူ့တက်လမ်းကို သူ ရှာ၏။ အမေရိကန်တွင် အမြင့်ဆုံး အနုပညာဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်သည်အထိ နီရာ အောင်မြင်လေသည်။

သမီးလေးတယောက် ထွန်းကားသော်လည်း သမီးနှင့် လင်ကို ရှိသည် မထင်ဘဲ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အသိုင်းအဝိုင်းတွင်သာ အချိန်ဖြုန်းကာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အနုပညာရှင်တဦး၏ ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း နေသည်။

မိန်းမ၏ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဗိသုကာတယောက်အဖြစ် ကုမ္ပဏီထောင်ကာ အောင်မြင်နေသော လူရိုး လူဖြောင့် စစ်ပြန်ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်းနှင့် နီရာတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် မည်သို့မျှ အဆင်မပြေနိုင်တော့ပေ။ မိခင်မေတ္တာ လုံးဝ မရရှာသည့် သမီးကလေးက အဖေမှ အဖေ။

အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသည့်အခါ လုခ်၏ လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း နီရာ အကောက်ကြံ၏။ စစ်သားပီပီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒူးမထောက်သည့် အခါ လုခ်ကေရီကို ဝိုင်းညစ်ကြ၏။ လုခ်ကေရီက လေ့ခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ။ ဤသို့ဖြင့် ဒန်နီ လေးနှစ်သမီးအရွယ်တွင် လင်မယား ကွဲခဲ့ကြသည်။

လုခ်သည် နီရာတို့၏ အိမ်ကြီးမှ လက်ချည်း ဆင်းရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ သမီးကလေး အပိုင်ရမည့်အရေးမှ လွဲပြီး လုခ် ဘာမှ စိတ်မဝင်စား။ ရဖို့လည်း သေချာနေပြီးသား။ သို့သော် တရားရုံးတွင် သမီးကလေးကို အုပ်ထိန်းခွင့် ရှုံးပြန်၏။ နီရာ့ လက်ချက်ပင်။

လေးနှစ်သမီးကလေး၏ စိတ်ဒဏ်ရာသည် ဤမှ စခဲ့၏။ နီရာ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ဒန်နီက ဒုတိယအဖေကို အဖေအရင်း နေရာတွင် အစားထိုးပြီး ချစ်သည်။ ဒုတိယ အိမ်ထောင်နှင့်လည်း နီရာ မမြဲ။ ထိုအခါ ဒန်နီအဖို့ ဒုတိယအဖေ ဆုံးရပြန်၏။ ကလေး၏ စိတ်နုနုကလေးတွင် ဆူးတွေ တချောင်းပြီး တချောင်း ပေါက်လာသည်။

နီရာ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို စီမံကိန်းချပြီး ဖြုံမည့်သူက ရစ်ကီ။ သိုက်သမား ရစ်ကီနှင့် နီရာ တွဲနေချိန်တွင် ဒန်နီ အပျိုပေါက်ကလေး ဖြစ်လာပြီ။

ကလေး ကြီးလာပြီဖြစ်၍ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ သတိပေးမိသော ဒန်နီ၏ အထိန်းတော်ကြီးကို နီရာ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အမေ့မေတ္တာ မရသဖြင့် အထိန်းတော်ကြီးကို မိခင်ရင်းပမာ ချစ်နေခဲ့ရသည့် ဒန်နီ့နှလုံးသားတွင် ဆူးတချောင်း ထပ်ပေါက်လာပြန်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ဖခင်နှင့်အတူ နေခွင့်ရသော်လည်း ဒန်နီ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ဖအေနှင့် မတွေ့ရတော့။ ဖအေက သစ်စိမ်းချိုး ချိုးသွားပြန်ပြီ။ ဖအေ့ကိုပါ နာကြည်းမိပြန်သည်။

စင်စစ် နိုရာ့လက်ချက်ပင်။ နှစ်စဉ် ဖအေနှင့် သမီး တွေ့ဆုံခွင့်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ပိတ်လိုက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်၏ မေတ္တာလမ်းကြောင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။ ငယ်သူမို့ မသိ၍ အမိစကား ယုံကာ ဖအေကို ဒန်နီ မုန်းမိခြင်း။

ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးအရွယ် ဒန်နီကလေးတွင် မအေထက် လှလာမည့် လက္ခဏာတွေ ပေါ်လာ၏။ နိုရာ သမီးကို မနာလို ဖြစ်လာသည်။ သမီးကလည်း သူ့ချစ်သူမှန်သမျှကို အမေက မောင်းချခဲ့သည်ဟု မြင်လာသည်။

နောင်တွင် စိတ်ပညာရှင် ဆရာဝန်များ တွေ့ရှိချက်အရ အရွယ်နှင့်မမျှသည့် သောကဝေဒနာများကြောင့် ကလေး၏ စိတ်အနေ ပျက်ယွင်းခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် အမေနှင့် သမီး ဆက်ဆံရေးမှာ ဆိုခဲ့သလို မြန်မာ့ဓလေ့ စရိုက်နှင့် မကိုက်ညီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဘယ်လူနေမှုစနစ်အောက်မှ ဘယ်လူမျိုးတွင် ဖြစ်ဖြစ် သည်လိုအမေမျိုး ရှိလာလျှင် သည်လိုပင် သားသမီးများ ပျက်စီးနိုင်ကြောင်းကိုကား အငြင်းပွားစရာ ရှိမည် မထင်ပါ။

ထို့ကြောင့် မိဘများအတွက် အကောင်းဆုံးသော သင်ခန်းစာများ ဖြစ်သလို သားသမီးများအတွက်လည်း စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီး ရနိုင်သည့် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့တိုင်းပြည်၊ သူတို့လူမျိုး၏ ဓလေ့စရိုက်များကိုကား အတုယူစရာ မဟုတ်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်အား အထူးပြောစရာ လိုမည် မထင်ပါ။

သို့သော် သည်ဝတ္ထုတွင် အတုယူစရာတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ မိုလ်မှူးကြီး လုခ်ကေရီ၏ ဖွဲ့သတ္တိ၊ စိတ်ထားဖြူစင်မှု၊ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးပြီး စွန့်စားသော စိတ်ဓာတ်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ အတုယူကြရပါမည်။

မေတ္တာသင်္ကေတအဖြစ် ပါဝင်သည့် အယ်လီဇဘက် (လုပ်ခ်၏ ဒုတိယဇနီး) ၏ လင်သားအပေါ် သစ္စာကြီးမားပုံ၊ အနစ်နာခံပုံတို့ကို ကျွန်တော်တို့ လေးစားမြတ်နိုးရပါမည်။

နောက် သူတို့ဆီက တရားရေးဌာနနှင့် ရဲအဖွဲ့တို့ ပူးပေါင်းပြီး အမှု၏ ဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေပုံ၊ ရဲအဖွဲ့တွင် Psychiatric ဌာန ပူးတွဲထားရှိပြီး တရားခံ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပါ ရှာဖွေစိစစ် ဖော်ထုတ်ပုံ စသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်များကို ကျွန်တော်တို့ မှတ်သားရပါမည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဟာရိုးရော့ဘင်၏ ဝတ္ထုများသည် ဂန္ထဝင်ဖြစ်လာမည့် ဝတ္ထုများ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် 'မေတ္တာရှာပုံတော်' သည် အထက်ပါအဆင့်မြင့်ရသများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော ဝတ္ထု၊ ဖျော်ဖြေရေးနှင့် ပညာရေး စရနယ်ထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်၍ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ခဲ့သည့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဖီလာ အခန်းအနည်းငယ်သည် မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်နေလိမ့်မည်ဟု ရိုးသားစွာ ယုံကြည်ပါသည်။ စာဖတ်သူများနှင့် ကျွန်တော် အမြင်ချင်း တူလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်...။

လေးစားစွာဖြင့်...
တင်မောင်မြင့်
(၁၉၈၈)

(ဆရာကြီးဟာရိုးရော့ဘင်သည် ဝတ္ထု ၂၅ အုပ်ရေးသားခဲ့ပြီး အုပ်ရေ သန်း ၇၅၀ ရောင်းခဲ့ရသည့် စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ ၃၂ နိုင်ငံတွင် ဘာသာပြန်ခဲ့ရသည်။ ၁၉၁၆ ခုနှစ်တွင် မွေးပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။)

*

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အပိုင်း - ၁

လုခ်ကေရိ

သောကြာနေ့ည

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၁)

အရှုံးသမားတို့၏ နေ့ပါတကား။

မနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် စင်စင်နာတီ အနီအသင်း ရှုံးသည့် သတင်းကို ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ကြည့်လိုက်ရသည်။ ဘောလုံးသမားတို့၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်လေးပွဲ ဆက်ကစားသည့်တိုင် သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ကြောင်း သိသာနေပြီ။

ညပိုင်းတွင် တယ်လီဖုန်းလာသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မီးခိုးရင့်ရောင် မျက်နှာကြက်ကို အကြောင်သား မော့ကြည့်နေခိုက် ဖြစ်၏။ နံဘေးအိပ်ရာတွင် အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်နေသည့် အယ်လီဇဘက်ဆီသို့ နားစွင့်လိုက်သည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်သာစွာဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်၏။

"မစ္စတာ လုခ်ကေရီပါလား၊ အဝေးပြော တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်"

အော်ပရေတာ၏ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ ခေါ်သံ။ ကျွန်တော် ပြန်ထူးလိုက်သည်။

"ပြောနေပါတယ်"

သည်တော့မှ အယ်လီဇဘက် သူ့ဘက်က မီးကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေက ပခုံးသားဖွေးဖွေးပေါ်တွင် အခွေလိုက် အခွေလိုက် ဝဲကျလျက်။

"ဘယ်သူလဲဟင် အစ်ကို"

သူက အသံ ခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် မေးသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အဝေးပြောဖုန်းတဲ့၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး"

ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကို လက်တဖက်ဖြင့် ပိတ်ပြီး သွက်သွက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ဒေတိုနာက လာတာများလား၊ အစ်ကို ပြောထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေ"

အယ်လီဇဘက် မျှော်လင့်တကြီး ပြောသည်။

"မစ္စတာ ကေရီပါလား"

လူတယောက်အသံ တိုးတိုးကို ကြားရ၏။ အနောက်ပိုင်းလေသံ ခပ်ဝဲဝဲ။

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မစ္စတာ လုခ်ကေရီ ပါနော်"

"ဟုတ်တယ်"

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စပြုလာ၍ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘယ်သူတောင်းစားများ လာနောက်နေပါလိမ့်။

"ကျွန်တော် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရဲအဖွဲ့က ဆာဂျင် ဂျိုးဖလင်းပါ။ ဒန်နီယဲလ် ဆိုတဲ့ သမီးတယောက် မစ္စတာကေရီမှာ ရှိပါသလား"

သူ့အသံက သိသိသာသာ ပိုဝဲလာသည်။ ရုတ်ခြည်း ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ ခပ်လောလော ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်၊ တခုခု ဖြစ်လို့လား"

"အင်း... ဆိုပါတော့၊ လူကြီးမင်းသမီး လူသတ်မှု ဖြစ်နေပါတယ်"

သေတော့မှာပဲ၊ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ရယ်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ 'ဒါပဲလား' ဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ သွေးသံရဲရဲနှင့် သမီးကလေး၏ ရုပ်ပုံကို မြင်ယောင်လာပြီး အထိတ်တလန့် အော်မေးလိုက်သည်။

"ကလေး ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ"

"အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်"

"ကျွန်တော် သူနဲ့ စကားပြောလို့ ရမလား"

"မနက်ဖြန်မှ ပြောလို့ ရပါလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ကလေးထောင်ကို ပို့လိုက်ပါပြီ"

"သူ့အမေကော ရှိလား၊ သူနဲ့ကော ပြောလို့ ရမလား"

"ရမှာ မဟုတ်ဘူး မစ္စတာ ကေရီ၊ အမျိုးသမီး စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတယ် ခင်ဗျ၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေး ပေးထားတယ် ထင်တယ်"

"တခြား ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား"

"မစ္စတာဂေါ်ဒွန်လည်း ကလေးမလေးကို လိုက်ပို့တဲ့အထဲ ပါသွားတယ် ခင်ဗျ"

"ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်ပါ၊ သူ ဆက်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော် မစ္စတာ ကေရီဆီ ဆက်တာပါ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အင်း... ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်၊ ရှေ့နေကြီး ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်တဲ့၊ အတော်ဆုံးနှင့် ဈေးအကြီးဆုံး ရှေ့နေကြီး၊ သိပ်သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်နှင့် နီရာ ကွာရှင်းပြတ်စဲပွဲ တရားခွင်မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့နေကို အရှုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်လေ။ စိတ်ထဲ ပေါ့သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ခေါ်ဖို့ သတိရသေးတယ်ဆိုရင် နီရာတယောက် သည်မျှ ကယောက်ကယက် ဖြစ်ဟန် မရှိပါ။

ရဲကြပ်ကြီးက လေသံတမျိုး ပြောင်းပြီး...

"မစ္စတာကေရီရဲ့ သမီး သတ်လိုက်တာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား"

"ကျုပ် လုံးဝ မယုံဘူး၊ ကျုပ်သမီးလေးဟာ ၁၅ နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူးဗျ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး"

ရဲကြပ်ကြီးက တုံးတိတိ လေသံဖြင့်–

"ဟိုလူ့ကို သူ သတ်တာ သေချာပါတယ်"

"ဘယ်သူလဲ"

"တိုနီရီကို တဲ့"

သူက မလိုတမာ လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"လူကြီးမင်း မိန်းမရဲ့ အဆက်လေ"

"ဘယ်က ကျုပ်မိန်းမ ရမှာလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကွဲခဲ့တာ ၁၁ နှစ်တောင် ရှိပြီ"

"လူကြီးမင်း မိန်းမရဲ့ ပန်းပုခန်းထဲက ဆောက်နဲ့ ဟိုလူ့ဗိုက် တည့်တည့်ကို ထိုးလိုက်တာလေ၊ ဆောက်က မြည့်နေအောင် ထက်တဲ့ ဆောက်မျိုး၊ တခါတည်း လုံ့စွပ်နဲ့ ထိုးခွဲလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ တခန်းလုံး သွေးတွေ အိုင်ထွန်းသွားတာပဲ"

သူက ကျွန်တော် ပြောသည်ကို မကြားသလို ဆက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

"ကြည့်ရတာတော့ သုံးပွင့်ဆိုင်ဇာတ်လမ်းနဲ့ တူပါတယ်၊ ဟိုကောင်က နှစ်ယောက်စလုံးကို စားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး ချာတိတ်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာပြီး..."

စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်တွေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထလာသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး မျိုသိပ်ပြီး–

"ဒီမယ်... ကျုပ်သမီးအကြောင်း ကျုပ် သိတယ် ဆာဂျင်၊ ဘာကြောင့်သူ သတ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ သူ သတ်တာ အမှန်ဖြစ်ရင်လည်း ခင်ဗျား ပြောတာမျိုးကြောင့် လုံးဝ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ် အသက်ကို လောင်းရဲတယ်"

သူက အလျှော့မပေးဘဲ–

"မစ္စတာကေရီ၊ သမီးနဲ့ မတွေ့တာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီဆို၊ ခြောက်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ အရွယ်တပိုင်းကနေ တပိုင်းကို ကျော်ဖြတ်နိုင်တဲ့ ကာလလေ၊ ခုခေတ် ကလေးတွေက သိပ်အကြီးမြန်တာ ခင်ဗျ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူသတ်လောက်အောင်တော့ မကြီးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်သမီး ဘယ်တော့မှ အဲဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်မီ ကျွန်တော် ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အယ်လီဇဘက်က မျက်လုံးပြာကြီးတွေ အပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်နေသည်။

"မင်း ကြားတယ်နော်"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ထပြီး ညဝတ်ရုံကို ကောက်လျှိုသည်။

"ကျွန်မတော့ မယုံနိုင်အောင်ဘဲ အစ်ကို"

"ကိုယ်လည်း အတူတူပေါ့၊ ဒန်နီဟာ ကလေးပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ ခုမှ ၁၄ နှစ်ခွဲရှိယ်လေ"

အယ်လီဇဘက်က ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး–

"လာ၊ မီးဖိုထဲ သွားရအောင်၊ အစ်ကို့အတွက် ကျွန်မ ကော်ဖီ ဖျော်ပေးမယ်"

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ နောက်ကျိရီဝေနေသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို သူ ကျွန်တော့်လက်ထဲ လာမထည့်မီ အချိန်အထိ အငူသား ထိုင်နေမိ၏။ တစုံတခု စဉ်းစားနေသည် ထင်ပြီး စင်စစ် ခေါင်းထဲတွင် ဟာလာကျင်းနေသည့် တဒင်္ဂမျိုး။ ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ ဖမ်းဆုပ်တွေးခေါ်လို့ မရ။ အားလုံး ဟိုတစ သည်တစ။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲသို့ ပထမဆုံး သွားခဲ့စဉ်က သမီးကလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာ၊ လာဂျိုလာ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေကို ကြည့်ပြီး ရယ်သည့် ရယ်သံလွင်လွင်ကလေး။ ပြီးတော့ ကလေးသံလေးနှင့် ပြောတတ်သည့် တီတီတာတာ သူ့စကားလုံးလေးများ။

"ဖေဖေနဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကလေးပေါ်မှာ လာနေရတာ ဒန်နီ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ မေမေက ဖေဖေနဲ့ ဒီမှာ ဘာလို့ လာမနေတာလဲဟင်၊ ဘာလို့ ဆန်ဖွမ်စစ္စကို အိမ်ကြီးမှာ တယောက်တည်း နေရတာလဲ ဟင်"

ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒန်နီက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ဆန်ဖွမ်စစ္စကိုတဲ့လေ။ နီရာက လုံးဝ သဘောမကျ။ သူက အရာရာတွင် တိကျမှ ကြိုက်သူ မဟုတ်လား။ နီရာသည် စည်းအပြင်က အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ တဘာသာ ဖြစ်၏။

နီရာ စီစီလေယာဟောဒင်။ မျိုးဆက်သွေး စီးဆင်းလာပုံကို ကြည့်ဦး။ ကာလီဖိုးနီးယားမှ စပိန် အထက်တန်းလွှာသွေးနှင့် အလွန်နီရဲသော အိုင်ယာလန်သွေးတို့ အမေရိကန်အနောက်ပိုင်း မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးတွင် ရောနှော မြစ်ဖျားခံခဲ့ပြီး နယူးအင်္ဂလန်ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ အဖြစ်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် သူတို့ မျိုးဆက်သွေး၏ သွေးကြောထဲ၌ သွေးအစား ရေခဲရေတွေက နေရာယူခဲ့ကြသည်။

မြေ ရှိသည်။ ဂုဏ် ရှိသည်။ အာဏာ ရှိသည်။ နီရာသည် ထိုအနွယ်မှ တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်၏။ သူ့တွင် သူများတကာနှင့် မတူသည့် ထူးထူးခြားခြား ပါရမီတမျိုး ပါလာသည်။ နီရာသည် အားလုံးထက် ခေါင်းတလုံး ပိုမြင့်နေသည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျောက်တုံးဖြစ်စေ၊ သစ်တုံးဖြစ်စေ နီရာ ကိုင်လိုက်လျှင် ပုံပေါ်လာရသည်။ အသက်ဝင်လာရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သူ့လက်နှင့် ထိတွေ့ဖန်ဆင်းသမျှ အရာရာတိုင်းသည်လည်း ပုံပေါ်လာရသည်။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သည်လို အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည့် အခါကျမှ သူကိုယ်တိုင် ဖျက်ဆီးချင် ဖျက်ဆီးပစ်တတ်၏။

ဒါကို ကျွန်တော့်ထက် ဘယ်သူ ပိုသိနိုင်ပါမည်လဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သည်အတိုင်း ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

◆◆◆

"အစ်ကို ပူပူလေး သောက်လိုက်ဦးလေ"

ကျွန်တော် အယ်လီဇဘက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက တည်ငြိမ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကော်ဖီကို တကျိုက်ချင်း သောက်လိုက်၏။ အေးစက်နေသည့် ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် နွေးသွားသည်။

"ကျေးဇူးပါပဲကွာ"

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူက -

"အစ်ကို ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်"

သူ့ဆီကို အာရုံ ပြန်ရောက်အောင် မနည်း ကြိုးစားရသည်။

"အင်း.. ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေပေါ့ကွာ"

"ဒန်နီ့အကြောင်း မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ စိတ်ထဲ မသိုးမသန့် ဖြစ်သွား၏။ ဒါကလည်း နီရာ၏ တန်ခိုးတမျိုးပင်။ သူများတကာ၏ ခေါင်းထဲတွင် ရှိနှင့်နေပြီးသည့် အတွေးစများကို အတင်းဖယ်ရှားကာ ဇွတ်နေရာ ဝင်ယူတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

"အစ်ကို ဘယ်လို စီစဉ်မလဲ ဟင်"

"အစ်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးကွာ"

"ဒန်နီလေး သနားပါတယ်နော်"

အယ်လီဇဘက်က ကရုဏာသံဖြင့် ပြောရှာသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ သူ့ဘာသာသူ စကားဆက်သည်။

"သူ့အမေ အနားမှာ ရှိနေတော့ တော်သေးတာပေါ့လေ"

ကျွန်တော် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်မိသည်။ နီရာသည် ဘယ်သူ့အနားမှာမှ ရှိတတ်သူ မဟုတ်။ သူ့အတွက်က လွဲပြီး ဘယ်သူ့အတွက်မှ စိတ်ဝင်စားတတ်သူ မဟုတ်။

"သူ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေလို့ ဆရာဝန်တွေ အိပ်ဆေး ပေးထားတယ်တဲ့"

အယ်လီဇဘက်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး-

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
"ဒါဆို ဒန်နီ့အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား အစ်ကို"

"ကလေးထောင်ထဲကို ရှေ့နေတယောက်တော့ ပါသွားတယ်"

သူ ကျွန်တော့်ကို ခဏ တွေကြည့်နေပြီး ထသွားသည်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှ ပန်းကန်တလုံး ယူပြီး လက်ဆေးကန်နံဘေးမှ ဇွန်းတချောင်း လှမ်းယူသည်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ ဖယောင်းပုဆိုး အခင်းပေါ်သို့ ဇွန်းလွတ်ကျသွား၏။ ကုန်းကောက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန်ဖြင့်–

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါလိမ့်"

သူ့လက်ထဲမှ ဇွန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်၏။ သူက နောက်တချောင်း ယူပြီး သူ့အတွက် ကော်ဖီ ဖျော်သည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ကာ ပြန်ထိုင်ရင်း–

"ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝနဲ့ နေရတာ မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်"

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။

"မင်းတယောက်တည်း အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုလည်း ပါပါတယ်"

သူက ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး–

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူး ထင်နေတယ်၊ ကျွန်မဟာ တကယ် ဦးနှောက် မရှိတဲ့ ဟာမပဲ အစ်ကို၊ အထူးသဖြင့် ခုလိုခါမျိုးမှာပေါ့"

"ဟာကွာ.... မင်းကလည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိ"

"အဓိပ္ပာယ် မရှိ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုက ကလေး လိုချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မက လိုချင်တာလေ"

"အဲဒါကမှ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ"

"အစ်ကိုက သမီးတယောက် ရှိပြီးသား ဆိုတော့ အစ်ကို့အတွက် နောက်ထပ် မလိုဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အစ်ကို့ကို မွေးပေးချင်သေးတယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကို မနာလို ဖြစ်ခဲ့တယ် အစ်ကို၊ နိုရာနဲ့ တနေရာရာမှာ ယှဉ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သက်သေပြ ချင်တယ်"

စားပွဲကို ပတ်လျှောက်သွားပြီး သူ့နံဘေးတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ သူ့လက် နှစ်ဖက်စလုံးကို ကျွန်တော် ဆုပ်ယူလိုက်သည်။

"ဘာမှ သက်သေပြစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ အစ်ကို မင်းကို ချစ်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

ခုထိ သူ့မျက်လုံးတွေ ကျွန်တော့်ထံမှ မခွာသေး။

"ဒန်နီ့အကြောင်း ပြောနေတုန်းက အစ်ကို့မျက်နှာကို ကျွန်မ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်၊ အစ်ကို့သမီးကို အစ်ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ကျွန်မ မွေးပေးမယ့် ကလေးကို အစ်ကို သူ့လောက် ချစ်နိုင်ပါ့မလား ဟင်"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ချက်ချင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို ယူပြီး သူ့ဗိုက်ပေါ် တင်ပေးသည်။ ကိုယ်ဝန် ရင့်နေပြီဖြစ်၍ ဗိုက်ကြီးမှာ တင်းမာနေသည်။

"အစ်ကို ချစ်မှာပါနော်၊ ဒန်နီ့ကို ချစ်သလောက် ချစ်မှာ မဟုတ်လား ဟင်"

ပါးချင်းအပ်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"ချစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ မမွေးခင်ကတည်းက သမီးကလေးကို အစ်ကို ချစ်နေပါပြီ"

"ယောကျ်ားလေး ဖြစ်နေရင်ကော..."

"ချစ်မှာပဲ၊ ကလေးကိုရော၊ ကလေးအမေကိုရော အစ်ကို တသက်လုံး ချစ်သွားမှာ ပါ အချစ်ရယ်"

သူက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းဖက်ထားသည်။

"အစ်ကို သွားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား"

ကျွန်တော် သူ့ရင်ခွင်မှ အသာထွက်လိုက်သည်။

"မဟုတ်တာကွာ၊ မင်း မွေးဖို့က နှစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်လေ"

"ကျွန်မဘာသာ ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကို"

သူ့လေသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

"ငွေရေးကြေးရေးက ရှိသေးတယ်လေ၊ အစ်ကိုက ဒီမနက်မှာ အလုပ်ပြုတ်လာတဲ့ အလုပ်လက်မဲ့လေ မိန်းမရဲ့"

"ဘဏ်ထဲမှာ လေးရာလောက် ရှိသေးတာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်အတွက် နောက်ဆုံးရလာတဲ့ အစ်ကို့လခ အိတ်ထဲမှာ ရှိသေးတာပဲ"

"အဲဒါက ၁၆၀ တည်းရယ်လေ၊ နောက် အလုပ်တခု မရခင် စားဖို့ ထားရဦးမှာပေါ့"

"ချီကာဂိုကနေ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို သွားရင် သုံးနာရီတည်း ကြာတာပါ အစ်ကို ရယ်၊ အသွားအပြန် လက်မှတ် တခါတည်း ယူရင် ဒေါ်လာ ၁၅၀ တောင် မကျပါဘူး"

"မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုတို့ ဆေးရုံစရိတ်လည်း ကုန်ဦးမှာလေ"

"ဟင့်အင်း၊ မရဘူး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အစ်ကို သွားဖြစ်အောင် သွားရမယ်။ ဒန်နီကလေးဟာ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကို့ရဲ့ ရင်သွေးပဲလို့ သဘောထားပြီး အစ်ကို သွားရမယ်"

နံရံကပ် တယ်လီဖုန်းဆီကို သူ ထသွားသည်။

"အစ်ကို အပေါ်ထပ် တက်ပြီး အဝတ်အစားတွေ ပြင်၊ ကျွန်မ လေယာဉ်ကွင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ မီးခိုးရောင် ဖလန်နယ်ဝတ်စုံကို ဝတ်သွားနော်၊ အစ်ကို့မှာ ဒီတစုံပဲ လူတောတိုးဖို့ ရှိတာ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၂)

အိပ်ရာပေါ်မှ ဖွင့်ထားသည့် အဝတ်သေတ္တာကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေစဉ် အယ်လီဇဘက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"နှစ်နာရီခွဲမှာ လေယာဉ်ပျံ ရှိတယ်၊ လမ်းမှာ တထောက်ပဲ နားမယ်တဲ့။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကို အနောက်ပိုင်းစံတော်ချိန် မနက်လေးနာရီမှာ ဆိုက်လိမ့်မယ်"

ပတ္တူ ခရီးဆောင်သေတ္တာကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေဆဲ။ ကြားရသည့် သတင်းဆိုးကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ၏။

"သွား အစ်ကို၊ ကျွန်မ ဆက်ပြီး အဝတ်တွေ ထည့်မယ်"

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် မပြောဘဲနှင့် သိသိနေတတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ရသည်။

မှန်ထဲတွင် ပေါ်လာသည့် မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်မည် လုပ်တော့ လက်တွေ တုန်နေသည်။

"သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေတာပဲ"

ရဲကြပ်ကြီး၏ အသံကို နားထဲတွင် ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

အို...ရိတ်မနေတော့ပါဘူး။ မနက်ကျမှ ရိတ်တော့မယ်ဆိုပြီး ရေချိုးကန်ထဲ ဆင်းကာ ရေပိုက်ခေါင်းကို တအား ဖွင့်ချလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ အဝတ်သေတ္တာ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အဝတ်ဗီရိုဆီကို လျှောက်သွားတော့ သူ လှမ်းပြောသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဟိုဖလန်နယ်ဝတ်စုံကို ကျွန်မ ခေါက်ထည့်လိုက်ပြီ၊ ဟိုကျမှ ဝတ်နော်။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ တွန့်ကုန်မှာ စိုးလို့၊ ဘောင်းဘီနဲ့ စပို့ဂျာကင်ပဲ ဝတ်သွား... သိလား"

"အင်း... အင်း..."

လည်စည်း စည်းလို့ ပြီးခါနီးတွင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ အယ်လီဇဘက်ကောက်ကိုင် နားထောင်သည်။ ဖုန်းခွက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်းပေးရင်း–

"ရော့... အစ်ကို့အတွက်"

"ဟယ်လို"

တဖက်က အသံရှင်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း တန်းသိလိုက်သည်။ သည်အသံဘယ်နေရာက လာလာ၊ ဘယ်လောက်ဝေးဝေးက လာလာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေမည် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့် ယောက္ခမဟောင်းကြီး၏ အသံလေ။ အဘွားကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း နိဒါန်းမပျိုးဘဲ အချိန်ကုန် မခံဘဲ လိုရင်းကို တန်းပြောသည်။

"တို့ ငှားထားတဲ့ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာဂေါ်ဒွန်က မင်း လာမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်တဲ့"

"သမီး ဘယ်လိုနေသလဲ"

"သမီးအခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတို့ လင်မယားအတွက် 'မတ်ဟော့ပ်ကင်' ဟိုတယ်မှာ တို့များ အခန်းကြီး ငှားထားတယ်၊ မင်း လိုက်လာမယ့် အခေါက်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ၊ ကားအကြို လွှတ်ထားတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ဒုက္ခ မရှာပါနဲ့"

"မင်း အခြောက်တိုက် မာနကြီးနေစရာအချိန် မဟုတ်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ မင်းရဲ့အခြေအနေကို ငါတို့အားလုံး သိထားပြီးပြီ၊ မင်း သမီးကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့မထင်နဲ့ သိလား"

"ဒန်နီကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားခဲ့ဖူးဘူး"

"ဒါဖြင့် မင်း ဘာလို့ မလာနိုင်ရတာလဲ"

"ကျွန်တော် မလာဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စရိတ် ကျွန်တော် ကျခံနိုင်တယ်လို့ ပြောတာပါ"

"အင်း... မင်းတယောက် အရင်အတိုင်းပါပဲလား၊ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတော့ဘူးလား"

"ခင်ဗျားကြီးကကော ဘာများ ပြောင်းလဲလို့လဲ"

ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ကျွန်တော် ပြန်ပက်လိုက်သည်။ ခဏ ငြိမ်သွားပြီး ပို၍အေးစက်သော လေသံဖြင့်–

"မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန် မင်းနဲ့ စကားပြောလိမ့်မယ်"

ရှေ့နေ၏ အသံကို ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ကြားရ၏။ သူ့အကြောင်းကို သိမထားလျှင်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
အရည်ပျော်သွားနိုင်သည်။ ချိုသာ ကြည်အေးသော သူ့အသံနောက်ကွယ်တွင် အလွန်ခိုင်ခံ့သည့် သံမဏိထောင်ချောက်တခု အမြဲ ရှိနေတတ်သည်။

"မတွေ့တာ တော်တော်ကို ကြာပြီနော်၊ နေကောင်းရဲ့လား ကာနယ်ကေရီ"

ကျွန်တော့် စစ်မှုထမ်းဘဝ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖော်ထုတ်ပြီး ပင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ကောင်းပါတယ်"

လွန်ခဲ့သည့် ၁၁ နှစ်က တရားရုံးထဲတွင် ပြောခဲ့သည့် လေသံအတိုင်း သံပြတ်ဖြင့် ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။ သူ သတိမထားမိဘဲ နေမည် မထင်ပါ။

"သမီးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"

"ကောင်းပါတယ် ကာနယ်ကေရီ၊ ကလေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတာကို တရားသူကြီးက နားလည်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ယာယီနေရာပြောင်း စောင့်ရှောက်ခွင့် တောင်းလိုက်တာ ရတယ်၊ ခု အပေါ်ထပ် သူ့အဘွားအခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဆရာဝန်က အိပ်ဆေး ပေးသွားတယ် ကာနယ်"

သူ့ကို ကြိုက်သည်၊ မကြိုက်သည်က တပိုင်း၊ သူ ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင် ရှိနေသည့်အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။

"ဒါပေမဲ့ ကလေးထောင်ကို မနက်ဖြန် မနက် ၁၀ နာရီမှာ ကျွန်တော် ပြန်ပို့ရမယ်၊ ကာနယ် အချိန်မီ ရောက်လာနိုင်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

"ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့ပါမယ်"

"ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ မနက်စာ ၇ နာရီမှာ စားကြတယ်၊ အမီရောက်နိုင်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းထဲမှာ မပြောချင်ဘူး၊ တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ် ကာနယ်"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် ၇ နာရီ နံနက်စာပိုင်းအမီ ရောက်မယ်"

စကား ခဏပြတ်သွားကြပြီးနောက် မစ္စက်ဟေဒင် အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။ အဘွားကြီး ကျွန်တော့်ကို ချော့နေမှန်း သိလိုက်သည်။

"တို့က မင်းမိန်းမပါ ပါလာမယ် ထင်တာကွဲ့ လုခ်"

"သူ မလိုက်ပါဘူး"

အဘွားကြီးက အံ့ဩသည့် လေသံဖြင့်-

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်"

"သူက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျ၊ နေ့မွေးမလား၊ ညမွေးမလား ဖြစ်နေတာ"

သည့်နောက် အဘွားကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ပြောစရာ ဘာမှ မရှိတော့။ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် နှုတ်ဆက်ပြီး တယ်လီဖုန်း ချလိုက်သည်။ ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် တဆက်တည်း ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာပြန်သည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်၏ အသံ။

"ကျွန်တော် တခု ပြောစရာ ကျန်သွားတယ် ကာနယ်၊ ဘယ်သတင်းထောက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကိုမှ ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့မပြီးမချင်း ဘာမှ မပြောမိဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်"

"ကောင်းပြီ မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

အယ်လီဇဘက်က ရေချိုးခန်းဆီ လျှောက်သွားရင်း–

"ကျွန်မ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ် အစ်ကို၊ လေယာဉ်ပျံကွင်းကို လိုက်မောင်းပို့ပေးမယ်"

ကျွန်တော် သူ့ကို တအံ့တသြ ကြည့်မိသည်။

"ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ အစ်ကို ကားငှားစီးသွားလို့ ရပါတယ်"

သူက ရယ်ပြီး–

"အို... အဓိပ္ပာယ် မရှိ၊ အစ်ကို အဘွားကြီးကို ပြောသလိုမှ မဟုတ်တာ၊ နှစ်ပတ်ကြီးများတောင် လိုသေးတဲ့ဟာကို"

လေယာဉ်ကွင်းအသွားတွင် ကျွန်တော် မောင်းသည်။ ညမှောင်မှောင်တွင် ကားမောင်းရခြင်းကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ ကားရှေ့မီးအလင်းတန်း၏ အဆုံးတွင် ကမ္ဘာကြီး ဆုံးသွားသည့် အလား။ ရှေ့တွင် ဘာရှိနေသည်ကို လုံးဝ မမြင်ရ။ သို့သော် ဆက်မောင်းသွားလျှင် ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိ။ မီးအလင်းတန်းကလည်း ဆုံးသည် မရှိ။ တကယ့်ဘဝတွင်မူ ဤသို့ မဟုတ်။

မိုင်နှုန်းပြ ဒိုင်ခွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြားကလေး ၅၀ တွင် ရောက်နေသဖြင့် ၄၀ သို့ လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ ဘာမှ အလောတကြီး လုပ်စရာ မလို၊ သန်းခေါင်ပင် မကျော်သေး။ အိမ်တွင် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်နှင့် စောင့်မနေချင်သဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကွင်းကို စောစောရောက်နေလျှင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူတွေကို တွေ့ရမည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့လည်း ရောထွေးသွားလိမ့်မည်။ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိသည့်တိုင် အာရုံပြန့်သွားနိုင်သည်။ တစုံတခုတွင် စူးစိုက်နေစရာ မလိုတော့။

အယ်လီဇဘက်၏ မျက်နှာနားတွင် အလင်းရောင် တချက် လက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်၏။ ချက်ချင်း မီးညှိပြီးသား စီးကရက်တလိပ် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကြားသို့ ရောက်လာသည်။ အားရပါးရ ရှိုက်လိုက်၏။

"အစ်ကို့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ဟင်"

"သိပ် မဆိုးပါဘူး"

"အဲဒီအကြောင်း အစ်ကို ပြောချင်ရဲ့လား"

"ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ မိန်းမရယ်၊ ဒန်နီ ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီအတွက် အစ်ကို သွားမယ်လေ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အစ်ကို ပြောပုံကြည့်ရတာ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားသလိုပဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အံ့ဩသလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။ တခါတလေ အယ်လီဇဘက်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တော်သည်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် ဖြစ်နေသည့် စိတ်အနေကို ကျွန်တော့်ထက်ပင် သူက ပိုသိနေတတ်၏။

"အို… မဟုတ်တာကွာ၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရမယ်လို့ပဲ"

"အဲဒီလို မမျှော်လင့်ထားရင် အစ်ကို ဘယ်လို မျှော်လင့်ထားလဲ"

"အဲဒါတော့ မသိဘူး"

ကျွန်တော့်အဖြေ ရာနှုန်းပြည့် မမှန်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ တနေ့နေ့တွင် ကျွန်တော့်ဆီ ဒန်နီ ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မည်။ သူ့အမေနှင့် မနေချင်တော့ကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လာနေမည့်အကြောင်း ပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ကျိတ်ပြီး မျှော်လင့်နေခဲ့မိ၏။ သို့သော် ၁၁ နှစ်မျှ ကြာမြင့်လာသည့်အခါတွင် မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်သည် လွင့်ပြယ်လုလု ဖြစ်နေပါပြီ။

"ရဲဘက်က ပြောတဲ့အထဲမှာဖြစ်နိုင်တာတွေ ပါတယ်လို့အစ်ကိုမထင်ဘူးလားဟင်"

"မထင်ပါဘူး"

ကျွန်တော် ခဏတွေပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။

"လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ အဲဒီအတိုင်း မှန်ရင် ဒီကောင့်ကို နိုရာကိုယ်တိုင် သတ်မှာပေါ့၊ နိုရာဆိုတဲ့ မိန်းမက ဒါမျိုး အဖြစ်ခံတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အရှုံးခံတဲ့ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး"

အယ်လီဇဘက် ငြိမ်သွားသည်၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆက်မောင်းလာခဲ့၏။ နိုရာ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးမှာ သူ လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူဖို့ပင် ဖြစ်၏။ တရားခွင် နောက်ဆုံးနေ့ကို သွားသတိရလိုက်သည်။

◆◆◆

အားလုံး ပြီးစီးတော့မည့် အချိန် ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်လည်း ရသွားပြီ။ ခြူးတပြားမှ မရှိဘဲ အရှုံးသမားဘဝဖြင့် နိုရာ့အိမ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းရတော့သည်။ သူ လိုချင်သမျှ အားလုံး ကျွန်တော် လုပ်ပေးလိုက်ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒန်နီကလေးအတွက် အုပ်ထိန်းခွင့်ကိစ္စ တခုသာ ကျန်တော့သည်။

တရားရုံးခန်းမထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားကြသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရုံးကိစ္စများ လုပ်ကြရန် ဖြစ်၏။ ဒန်နီကလေးကို တနှစ်လျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ဆယ့်နှစ်ကြိမ် ကျွန်တော်နှင့် အတူနေရန် သူနှင့် ကျွန်တော် သဘောတူပြီးသား။

ကျွန်တော်က တရားသူကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ရှေ့နေက သဘောတူညီချက်အကြောင်း တရားသူကြီးအား ရှင်းပြသည်။ တရားသူကြီး လုပ်သူက နီရာ့ရှေ့နေဘက် လှည့်လိုက်ပြီး 'အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်၊ မျှမျှတတ ရှိပါတယ်' ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဒန်နီကလေး တရားရုံးခန်းထဲတွင် ဘောလုံးတလုံးနှင့် ဆော့နေသည်ကို ကျွန်တော် ယနေ့ထိ မြင်ယောင်နေဆဲ။ သူက 'ဖေဖေ... ဖမ်း' ဟု အော်ပြောပြီး ဘောလုံးကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ထပြီး ဘောလုံးကလေးကို ကောက်ယူရန် ဒူးညွတ်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်၏ အသံကို ရှင်းရှင်းကြီး ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ လုံးဝ မျှမျှတတ မရှိပါဘူး၊ သဘာဝ မကျပါဘူး"

ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘောလုံးကလေးကို လက်ထဲမှာ ကိုင်လျက်၊ သည်ကိစ္စ မနေ့ကပဲ ကျွန်တော်တို့ အကျေအလည် ဆွေးနွေးထားပြီးသား။ နားလည်မှု ရထားပြီးသား။ နီရာ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်လျက်။

ဒန်နီလေးဆီကို ဘောလုံး ပြန်လှိမ့်ပေးလိုက်သည်။

ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန် စကားဆက်သည်။

"ကျွန်တော့် အမှုသည်က ကာနယ်ကေရီဟာ ဖခင်အနေနဲ့ စောင့်ရှောက်ခွင့် မရှိကြောင်း ကန့်ကွက်ပါတယ်"

ကျွန်တော် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ အော်ပြီး မေးလိုက်၏။

"ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ကျုပ်က အဖေပဲ၊ ဒီကလေးက လေဥ ဥပြီး မွေးလာလို့လား"

ဂေါ်ဒွန်၏ မျက်ဝန်းနက်များက အဓိပ္ပာယ် ရှာဖွေရ ခက်လှ၏။

"ကာနယ်ကေရီ၊ ခင်ဗျား ဂျပန်က ပြန်လာပြီး ခုနစ်လအကြာမှာ ကလေးမွေးတယ်နော်၊ ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား"

စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

"ဆရာဝန်ကရော ကလေးအမေကပါ လမစေ့ခင် မွေးတယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီးသားပဲဗျ"

"ခင်ဗျား လူကြီးတယောက် ဖြစ်နေပြီး ဒီနေရာမှာ တုံးလှချည်လား ကာနယ်ကေရီ"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်မီ ဂေါ်ဒွန်က တရားသူကြီးသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ပြီး–

"တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ မစ္စက်ကေရီက ရုံးတော်ကို တင်ပြလိုပါတယ်တဲ့။ ဒန်နီဆိုတဲ့ ကလေးဟာ ကာနယ်ကေရီ စစ်မြေပြင်က ပြန်မရောက်ခင် ခြောက်ပတ်၊ ခုနစ်ပတ်လောက်မှာ ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကို ကာနယ်ကေရီကိုယ်တိုင် သိလိမ့်မယ်လို့ မစ္စက်ကေရီက ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးအုပ်ထိန်းခွင့်ကို သူတဦးသာလျှင် ရပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း မစ္စက်ကေရီ ကိုယ်စား ရုံးတော်ကို လျှောက်တင်ထားပါတယ်"
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျွန်တော် ရှေ့နေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျား သူတို့လုပ်သမျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာလား" ဟု ဒေါသတကြီး အော်မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ သူက တရားသူကြီးဘက် ခါးကိုင်းပြီး–

"မစ္စတာဂေါ်ဒွန်ရဲ့ လျှောက်ထားချက်ကို ကြားရလို့ ကျွန်တော် ကြက်သေသေသွားတာပါ။ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား...ကျွန်တော်တို့တင်ပြတဲ့သဘောတူညီချက်ဟာ မနေ့က သူနဲ့ပါ ညှိပြီးသားဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်ကို သိစေအပ်ပါတယ်"

တရားသူကြီးမင်း ကိုယ်တိုင် အငိုက်မိသွားပုံ ရသည်။ တအံ့တသြ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ သို့သော် ဘက်မလိုက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့်–

"ဝမ်းနည်းပါတယ် ကာနယ်ကေရီ၊ ရုံးတော်ရဲ့ ပြင်ပမှာ ရယူခဲ့တဲ့ သဘောတူညီမှုမျိုးကို ရုံးတော်က အသိအမှတ်ပြုလို့ မရပါဘူး"

ကျွန်တော် ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့သည့် နောက်ဆုံးတွင် ပေါက်ကွဲတော့သည်။

"အသိအမှတ်မပြုရင်လည်း ပြုတဲ့အထိ ကျုပ် တက်မယ်၊ ဘယ်အထိ တက်ရမလဲ၊ ဒီလို သောက်အဓိပ္ပာယ် မရှိ လုပ်လို့ ရစတမ်းလား"

ကျွန်တော့်ရှေ့နေက လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး တရားသူကြီးကို မေတ္တာ ရပ်ခံသည်။

"ကျွန်တော့်အမှုသည်နဲ့ ခဏတိုင်ပင်ခွင့် ပြုပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား"

တရားသူကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်တခုဆီ လျှောက်လာပြီး ရုံးခန်းကို ကျောပေးရပ်လိုက်ကြသည်။ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေကြ၏။

"တခု စဉ်းစားနော် လုခ်၊ ဆက်လုပ်ရင် အားလုံး အရှက်ကွဲကုန်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား နောက်ကွယ်မှာ ခင်ဗျားမိန်းမ ဖောက်ပြန်နေတယ် ဆိုတာ ပေါက်ကြားသွားရင်..."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ သောက်ကမြင်းကြော ထတာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို တမြို့လုံး တရုတ်တန်းကအစ ပရက်စီဒီယိုအထိ သိနေတာပဲ"

"ခင်ဗျားအတွက်ချည်း စဉ်းစားနေနဲ့ လုခ်၊ ခင်ဗျားသမီးအတွက် စဉ်းစားဦး၊ ကလေးမရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ကြည့်ဦးလေဗျာ၊ အမေရင်းက လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့ သမီးပါလို့ တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာလိုက်ရင် ဘယ်သူ နာမလဲ"

ကျွန်တော် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"သူ ဒီလို မလုပ်ရဲပါဘူး"

"လုပ်ရဲလို့ လုပ်နေပြီလေ"

ဟုတ်သည်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့။ ထိုစဉ်တွင် အသံသေးသေး ကလေး အခန်း တဘက်ထောင့်မှ ပေါ်လာပြန်သည်။

"ဖမ်းဦး... ဖေဖေ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ဘောလုံးကလေးကို အသာ ကန်းကောက်လိုက်သည်။ ဒန်နီ အပြေးရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ဆီးကြို ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ သူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။ မျက်ဝန်းနက်ကလေးများ တဖျပ်ဖျပ် ကခုန်လျက်။

သမီးကို ရင်ခွင်ထဲတွင် တအားဖက်ပြီး ညှစ်လိုက်ချင်သည်။ သက်သက် ကျွန်တော့်ကို အလဲထိုးဖို့ နီရာ အကွက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒန်နီ ကျွန်တော့်သမီးမှန်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သိနေသည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။ တရားသူကြီးကို တလှည့်၊ သူ့ဘီးလစ်စာရေးကြီးကို တလှည့်၊ ပြီးတော့ နီရာ၊ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်။ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ နီရာတယောက်သာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ကို ကျော်ပြီး တနေရာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့မှ ပြုံးနေသည့် သမီးငယ်၏ မျက်နှာကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိ၏။ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ နာသွားသည်။ အရှုံးခံဘဝ၏ ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့နေ တွက်ပြသည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော့် သမီးငယ်ကလေး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်အကြောင်း ကြောင့်မှ အထိခိုက် မခံနိုင်ပါ။

"ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်မလဲ"

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေးလိုက်သည်။ ရှေ့နေ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို သနားသည့် အရိပ်အယောင် ထင်ဟပ်နေ၏။

"ကျွန်တော် တရားသူကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးလိုက်ဦးမယ်"

ဒန်နီကို ချီပြီး ကျွန်တော် ရပ်ကျန်ရစ်သည်။ သူက တရားသူကြီး စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တအောင့်နေတော့ သူ ပြန်လာသည်။

"တနှစ်မှာ လေးခါ တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်း ၂ နာရီ အချိန်ရမယ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ခင်ဗျား လာတွေ့ရမှာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား သဘောတူနိုင်မလား"

"သဘာမတူလို့ တခြားနည်းလမ်းကော ရှိသေးလို့လား"

ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူက ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

"ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ပါ။ ဘယ်လောက်များ ကျွန်တော့်ကို အငြိုးကြီးနေလဲ မသိဘူး"

စူးရှထက်မြက်သည့် ကလေးတို့၏ အသိဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသည့် ကိစ္စကို ဒန်နီကလေး သိပုံရသည်။ ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။

"အို.. မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မေမေက ဖေဖေ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ဖေဖေ့ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ သမီးကိုလည်း ချစ်တယ်တဲ့၊ အဲလို ပြောတယ်လေ"
mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

မျက်နှာသေးသေးကလေးကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေမိ၏။ အားတက်သရော ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မျက်ရည် လည်ရပြီ။ မျက်ဝန်းထဲမှ စီးကျမလာအောင် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေရသည်။

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သမီးပြောတာ ဟုတ်မှာပါ"

နီရာ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

"လာ... သမီး၊ မေမေ့ဆီ လာ၊ သွားကြစို့"

ဒန်နီက အဖေနှင့် အမေကို တလှည့်စီ ကြည့်နေသည်။ နီရာက လက်ကမ်းပေးတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ယနေ့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နီရာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ဒန်နီ့ ဦးခေါင်းလေးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများတွင် အရောင်တမျိုး လက်နေ၏။ အောင်နိုင်သူ၏ မျက်လုံးများ၊ ကြိုးကြိုးစားစား ထုလုပ်ရသည့် ပန်းပုရုပ်တခု ပြီးစီးသွားလျှင် တွေ့ရတတ်သည့် မျက်လုံးမျိုး။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အလင်းတန်းတခု ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ဒန်နီဟာ သူ့အတွက် ရင်သွေး မဟုတ်ဘဲ ပန်းပုရုပ်တခုပါလား။ သူ ကြိုက်သလို ဖန်ဆင်းမည့် အရုပ်ကလေး တရုပ်ပါလား။

ဒန်နီ့ကို လက်တွဲပြီး အခန်းဝဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝ အရောက်တွင် ဒန်နီက လှည့်ပြီး–

"ဖေဖေကော တခါတည်း အိမ်ပြန်မလိုက်ဘူးလား ဟင်"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူတို့ သားအမိကို ကျွန်တော် မမြင်တော့။ မြင်ကွင်းတခုလုံး ဝါးသွားသည်။ သို့သော် ကြိုးစားပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

"မလိုက်သေးဘူး သမီး၊ ဖေဖေ ဒီမှာ ကိစ္စလေးတွေ မပြတ်သေးလို့ နောက်မှ တွေ့မယ်နော် သမီး"

"အိုကေ ဖေဖေ၊ တာ့တာ"

တံခါးရွက်ကြီး ပိတ်သွားပြီ။

စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီးချင်း လာဂျီလာသို့ ရထားနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။ မော်တော်ဘုတ်ပေါ် ရောက်တော့ ဆက်တိုက် အမူး သောက်ပစ်လိုက်သည်။

မော်တော် ငှားမည့်သူ ပေါ်မလာမချင်း တပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော် ဆက်သောက်နေမိ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၃)

လေယာဉ်လက်မှတ်ခ ပေးပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကောင်တာတွင် အပ်ခဲ့သည်။ အရက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ အရက်ခန်းထဲတွင် လူစည်ကားနေသည်။ စားပွဲငယ်လေး တခုလုံးတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

အရက်စုံနှစ်ခွက် မှာပြီး နှစ်ယောက်သား ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေလိုက်သည်။ မင်ဟာတန် အရက်နံ့မှာ အေးမြမြဖြင့် မချိုလွန်းဘဲ သောက်လို့ ကောင်းလှသည်။ အယ်လီဇဘက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏၊ ပင်ပန်းနေပုံ ရသည်။

"နေကောင်းရဲ့လား ဟင်၊ မင်းကို ကိုယ် ခေါ်လာဖို့ မကောင်းဘူး မိန်းမရယ်"

အယ်လီဇဘက် သူ့ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး မော့သည်။ မျက်နှာကလေးတွင် သွေးရောင် လွှမ်းလာ၏။

"ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ နည်းနည်းလေး စိတ်ပူနေလို့ပါ"

"ဘာပူစရာ ရှိလို့လဲကွယ်"

"ခရီးစဉ်အတွက် ပူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့အတွက် ပူတာပါ"

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး-

"ဘာမှ မပူပါနဲ့ကွာ၊ အားလုံး အဆင်ပြေမှာပါ"

သူက မပြုံးဘဲနှင့်-

"အစ်ကို သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရဦးမှာပေါ့နော်"

သည်တော့မှ သူ့ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်တော် နားလည်တော့၏။ နိုရာသည် တစစီ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ပြီး အစအနတွေကို ကောက်ယူ ဆက်စပ်ကာ ပြန်လည်ပုံသွင်းတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ သည်လိုလုပ်ဖို့အတွက်လည်း အချိန် များများစားစား အကုန်ခံလေ့ ရှိသူ မဟုတ်။ သည်လိုအခြေအနေဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်က အယ်လီဇဘက်နှင့် ကျွန်တော် ဆုံစည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နီရာနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး ငါးနှစ်အကြာ ကာလ။

နွေနှောင်းရာသီကာလ ဖြစ်သည်။ ဒန်နီကလေး ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း သမီးနှင့် တဒင်္ဂ အတူနေပြီး သူ့အမေဆီသို့ ပြန်ပို့ရသည်။

ဒန်နီ အိမ်ကြီးထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ကလေး၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို ထွက်ယူမည့် ဘဏ္ဍာစိုးကို ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသည်။ ဆင်းလာပြီးကတည်းက သည်အိမ်ကြီးထဲသို့ တခါမှ ကျွန်တော် ခြေမချတော့။

တံခါးဝတွင် ပေါ်လာသူက ဘဏ္ဍာစိုး မဟုတ်ဘဲ နီရာ ဖြစ်နေ၏။ တဒင်္ဂမျှ တယောက်ကို တယောက် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ အေးစက်စက် သူ့မျက်လုံးများတွင် မည်သည့် ခံစားမှုကိုမျှ ရှာမရ၊ သူ စကားစသည်။

"စကား နည်းနည်း ပြောချင်တယ်"

"ဘာအကြောင်းလဲ"

နီရာသည် သူ့အမေလိုပင် အချိန်ဖြုန်းတတ်သူ မဟုတ်။

"ဒန်နီ့ကို နောက်ထပ် ရှင့်ဆီ ပို့မပေးတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ"

ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲ ထလာသည်။

"ဘာပြုလို့"

"ဒန်နီဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ သိတတ် မြင်တတ်လာပြီ"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"မော်တော်ဘုတ် အစုတ်ပလုတ်ပေါ်မှာ နေတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ သမီးနဲ့ ဘာမှ မစပ်ဟပ်ဘူး။ မိန်းမရှုပ်တွေ၊ အရက်သမားတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေတဲ့ ဆိပ်ကမ်း ရပ်ကွက်လို နေရာကို ဒန်နီ မသွားသင့်တော့ဘူး"

"စကားကြီး စကားကျယ်တွေပါလား၊ မင်းပတ်ဝန်းကျင်ကကော ဘာများ ထူးလို့လဲ။ အိပ်ရာခင်း သန့်တာ၊ မာတီနီကောင်းတာပဲ ကွာတာပဲ"

"သိဖို့ပဲ လိုတယ်၊ အဲဒါတွေကိုပဲ ရှင် ကြိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား"

အိပ်ခန်းထဲတွင် သူ့ကျေးကျွန် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းတွေ ပြန်မြင်လာသည်။ ကျွန်တော့်အတွေး ဘယ်ရောက်သွားသည်ကိုလည်း သူ သိနေပုံ။ ခေါင်းထဲမှ အတင်းမောင်းထုတ်ပြီး–

"ကိုယ့်ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမယ်"

"စမ်းကြည့်လေ၊ ရှင့်ကို လက်ခံစကားပြောမယ့် ရှေ့နေ ရှိဦးမလားလို့၊ ရှင့်လို ကုန်းကောက်စရာ မရှိတဲ့ လူက တရားရုံး တက်မယ်ဆိုရင် ဖွတ်ကျောပြာစု ဖြစ်တော့မပေါ့၊

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ကျွန်မရဲ့ အလွတ်စုံထောက်တွေဆီက ရှင့်အခြေအနေအားလုံး သိပြီးပြီ၊ စိတ်ချ... ရှင် ဘယ်ရွေ့နေမှ မရစေရဘူး"

ကျွန်တော့်မျက်နှာ တည့်တည့်တွင် တံခါးရွက်ကြီး ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားပြီး နိုရာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏ တွေကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ဆင်ဝင်လှေကားထစ်များကို တထစ်ချင်း နင်းဆင်းကာ စီးတော် ကားအိုကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နောက်တနေ့ညအထိ ကျွန်တော် မော်တော်ဘုတ်ဆီသို့ ပြန်မရောက်တော့။ ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝီစကီသေတ္တာဝက် ပါလာခဲ့၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်တော့် မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ အိပ်ခန်းတံခါး ခေါက်သံ ကြားရသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထပြီး တံခါးဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ စူးစူးရှရှ ပြင်ပအလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိတွေ ပြာပြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကောင်းကင်ပြာပြာတွင် မိုးတိမ် တစွန်းတစ မရှိ၊ နေက စူးစူးရှရှ ပူနေသည်၊ အခန်းဝတွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးတယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်တောင်ကို အကြိမ်ကြိမ် ခတ်တော့မှ သူ့ပုံရိပ် တဖြည်းဖြည်း ပြတ်လာသည်။

ထိုသူငယ်မ စကားစသည်။ အသံက အောင်မြင်သည်။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည်။

"ငါးမျှားပစ္စည်း ရောင်းတဲ့ဆိုင်က ညွှန်လိုက်လို့ပါ။ မော်တော်ဘုတ် အငှားလိုက်တယ် ဆို"

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက အလင်းရောင်နှင့် ခုထိ ရင်မဆိုင်ချင်သေး။ မျက်တောင်သာ တွင်တွင် ခတ်နေရသည်။

"ရှင်က ရေယာဉ်မှူးလား ဟင်"

ခေါင်းကိုက် သက်သာစ ပြုလာသည်။ မိန်းကလေးကို တချက် ဖွေကြည့်လိုက်၏။ အသံသာသလို ရုပ်လည်း လှသည်။ မျက်လုံးတွေက အပြာရောင်။ ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် မေးရိုးအကျ လှသည်။

"ကျွန်တော်ပဲ သဘော်သား၊ ကျွန်တော်ပဲ ရေယာဉ်မှူးလေ၊ လာ.. ဝင်ပါဦးလား"

ကျွန်တော့်လက်ကို အားပြုပြီး သူ ဆင်းလာသည်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက သန်မာပုံရ၏။ အခန်းကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။ ဘာမှ ကြည့်စရာ မရှိပါ။ ပုံပန်းပျက်နေသည့် အိပ်ရာနှင့် ဝီစကီ ပုလင်းခွံတွေသာ ရှိသည်။ သူ ဘာမှ မပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က စကားစရသည်။

"ရှုပ်ပွနေတာတော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်တော်က အလုပ်ချိန်မှာ မသောက်ပါဘူး၊ အားတဲ့ အခါသာ သောက်တာပါ"

သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးတချက် လင်းလက်သွားသည်။

"ကျွန်မအဖေလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ"
mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ကျွန်တော့်လို မော်တော်သမားပဲလား"

ကလေးမ ခေါင်းခါသည်။

"ဟင့်အင်း... ဖေဖေက တွင်းသဘော်ာ ရေယာဉ်မှူးပါ၊ အလုပ်အားတာနဲ့ မူးတော့တာပဲ"

"ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ချိန်မှာ မသောက်တတ်ပါဘူး"

"ဖေဖေနဲ့ တူတာပေါ့၊ ကျွန်မအဖေက နယူးယောက်မှာ အတော်ဆုံး ရေယာဉ်မှူးလေ"

စားပွဲပေါ်မှ ပွေရှုပ်နေသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ဖယ်လိုက်ပြီး ပန်းကန်အသစ် နှစ်လုံး တင်လိုက်သည်။ ဘာဘွန်း ဝီစကီပုလင်းတလုံး ထုတ်ယူရင်း-

"ကျွန်တော့်မှာ ရေပဲ ရှိတယ်၊ ရေခဲတော့ မရှိဘူးနော်"

"ရပါတယ်၊ ဝီစကီကောင်းကောင်း ဆိုတာ ပျော့သွားအောင် မလုပ်ရဘူးလေ"

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်တဝက်နီးပါး လောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ ငတိမကလေးက ရေသောက်သလို တကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံး ပြူးသွား၏။ ပိုပြီး သဘောကျသွားသည်။ သူက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချပြီး-

"ကဲ.... အလုပ်အကြောင်း ပြောကြရအောင်"

"တနေ့ ဒေါ်လာ ၅၀၊ မနက် ၅ နာရီကနေ ညနေ ၄ နာရီအထိ သုံးနိုင်ပါတယ်၊ ခရီးသည် လေးယောက်ထက် ပိုမတင်ပါဘူး"

"တပတ်ဈေးနှုန်းကော၊ ကျွန်မတို့ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ထိ သွားမှာ၊ ဟိုမှာ တပတ်နေပြီး ပြန်လာမယ်"

"ကျွန်မတို့ ဆိုတာ ဘယ်နှယောက် ပြောတာလဲ"

"နှစ်ယောက်တည်းပါ၊ ကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ရှင်ရယ်ပါ"

ကျွန်တော် အမျိုးသမီးကို တချက် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့် မော်တော်ပေါ်မှာ အခန်းဆိုလို့ ဒီတခန်းပဲ ရှိတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ အိပ်ရမှာပေါ့"

သူက ရယ်ပြီး-

"အပြင်ထွက်အိပ်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်"

"ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး၊ အမျိုးသားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

သူ ရယ်ပြန်သည်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူက အသက် ၇၁ နှစ် ရှိပြီ၊ ကျွန်မတို့ သားအဖလို နေကြတာပါ"

"ဒါဆို ဘာလို့ မော်တော်ငှားပြီး အပျော်ခရီး ထွက်ကြမှာလဲ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အလုပ်ကိစ္စပါ၊ ကျွန်မအဘိုးကြီးက အဆောက်အအုံ ကန်ထရိုက်လေ၊ သူ့လုပ်ငန်းတွေ လှည့်ကြည့်ရင်း ခဏ အနားယူမှာပါ၊ ပင်လယ်လေ ရှူရင်း ငါးမျှားချင် မျှားလိမ့်မယ်"

"ငါးတော့ သိပ်ရမယ် မထင်ဘူး၊ ရာသီမှ မဟုတ်တာ။ ဒီအချိန် ငါးတွေ မက္ကဆီကိုဘက် လစ်ပြီလေ"

"သူ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး၊ အပျော်သက်သက်ပါ"

"အစားအသောက်ပါ စီစဉ်ပေးရမှာလား"

ကျွန်တော်က အသေးစိတ် ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ရုံးပိတ်ရက်တွေက လွဲရင် မော်တော်ဘုတ်မှာပဲ စားမယ်"

"ဒေါ်လာ ၅၀၀ ဆို သိပ်များမလား"

"၄၀၀ ပဲ ယူပါနော်၊ ဒါလောက်ပဲ တော်ပါတယ်"

"ကဲ... ထားပါ"

ကျွန်တော် မတ်တတ် ထရပ်ပြီး-

"ဘယ်တော့လောက် စသုံးမှာလဲ"

"မနက်ဖြန် မနက် ၈ နာရီမှာ အသင့်ဖြစ်ရင် တော်ပါပြီ၊ စပေါ် ယူထားလိုက်ဦးမလား"

ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး-

"ရိုးသားတဲ့ မျက်နှာမျိုးကို ကျွန်တော် အကဲခတ်တတ်ပါတယ် မစ္စ..."

"အင်ဒါဆင်ပါ၊ အယ်လီဇဘက် အင်ဒါဆင်ပါ"

ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်သည်။ နံဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားသော သင်္ဘောတစင်း၏ ဂယက်ကြောင့် ကျွန်တော့်မော်တော်ဘုတ်လေး လူးသွားသည်။

အယ်လီဇဘက် အင်ဒါဆင် က သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းရင်း လှေကားထစ်ပေါ် နင်းတက်သွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဒါထက် မစ္စအင်ဒါဆင်၊ ဒီနေ့ ဘာနေ့ပါလိမ့်"

အယ်လီဇဘက် ရယ်သည်။ ရင်းနှီးသော၊ နွေးထွေးသော ရယ်သံကို ကြားရ၏။

"ကျွန်မ အဖေအတိုင်းပဲ၊ အလုပ်ကိစ္စ လက်ခံပြီးတိုင်း ဘာနေ့လဲ မေးတာချည်းပဲ၊ ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရှင့်"

"ဩော်... ဟုတ်ကဲ့"

ဆိပ်ကမ်းပေါ် တက်သွားပြီး သူ့ကားဆီ လျှောက်သွားပုံကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကို တချက်လှည့် လက်ပြပြီး ကားထဲဝင်ကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော် မော်တော်ဘုတ်ကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတော့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
အယ်လီဇဘက်နှင့် ဤသို့ စတင်ဆုံစည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တနှစ်နီးပါး နေပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြ၏။

◆◆◆

"ဘာပြုံးတာလဲ"

အယ်လီဇဘက်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်မှ ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ စားပွဲတဖက်မှ သူ့လက်ကလေးကို ကျွန်တော် လှမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

"မင်းနဲ့ စတွေ့ပုံကလေးကို အစ်ကို ပြန်တွေးနေတာ၊ ဆင်စွယ်နဲ့ ရွှေရောပြီး သွန်းထုထားတဲ့ အချစ်နတ်ဘုရားမလေး အတိုင်းပဲ"

သူက အရက်တငုံ စုပ်ယူရင်း ရယ်နေသည်။

"ခုတော့ကော ဘာနဲ့ တူနေလဲ"

စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပြီး နောက်နှစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်သည်။

"အစ်ကိုက ရှေ့က ပြေးနေတယ်နော်"

သူ ချက်ချင်း တည်သွားပြီး–

"အစ်ကို ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့အတွက် နောင်တတော့ ရမနေပါဘူးနော်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြီး–

"ဟာ... မဟုတ်တာကွာ၊ ဘာလို့ နောင်တ ရရမှာလဲ"

"ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မကို အစ်ကို အပြစ်တင်နေမလားလို့၊ ဒန်နီ့ကိစ္စကို ပြောတာပါ"

"ဘာအပြစ်ဆိုစရာ ရှိလဲ မိန်းမရယ်၊ ဒီလို ဖြစ်မလာအောင် အစ်ကို ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်လို့ မရပါဘူး၊ အစ်ကို နားလည်ပါပြီ"

"အစ်ကိုက တခါတခါ တမျိုး တွေးတတ်လို့ပါ"

"အစ်ကိုက ငတုံးပါကွာ၊ ဒန်နီ့ကို တောင်ပေ့ါတချောင်းလို အစ်ကို သုံးနေမိသလား မသိပါဘူး"

စားပွဲထိုး ရောက်လာပြီး ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ချသွားသည်။ အရာတိုင်း သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားနေရမည့် အတွက်ကြောင့်လား မသိ၊ လေယာဉ် စောင့်ရသည့် အချိန်သည် ကုန်ခဲလှသည် ထင်ရ၏။ တနာရီ မိုင် ၆၀၀ ပျံသန်းမည့် ဂျက်လေယာဉ်ကို မြေပြင်မှ မလှုပ်မယှက် စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် အ ဖြစ်။ သွားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒက သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

သည်မနက် စောစောပိုင်းက ကျွန်တော် သည်လို မတွေးမိပါ။ သည်နေ့မနက် ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ၊ မနေ့က မနက်လို့ ပြောရတော့မှာပေ့ါ။ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
သို့ ရောက်ပြီး ကားထဲမှ ထွက်လိုက်တော့ ကန်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေ ခပ်နွေးနွေးကလေးက ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေသည်။ သည်ဝင်းထဲတွင် သည်တလုံး ဆောက်ပြီးလျှင် ပြီးပြီ။ သည်နေ့ အားဖြည့် ကွန်ကရစ်တိုင်တွေ လောင်းမည်။ နောက် တနေရာတွင် ကန်ထရိုက်ရဖို့လည်း သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။ ရာသီဥတု ကောင်းနေ ခိုက် အလုပ်တွေကို ခပ်သွက်သွက် လုပ်ရမည်။ ရာသီဥတု မဆိုးခင် ကွန်ကရစ်လောင်း လုပ်ငန်း တွေ အပြတ်ဖြတ်ရမည်။ သို့မှ အတွင်းပိုင်း လုပ်စရာတွေ ဆောင်းအမီ ပြီးလိမ့်မည်။

ဆောက်လုပ်ရေး ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုထားသည့် ထရေလာကားကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အလုပ်သမား ဆိုင်းတွေ ခွဲပုံကို စစ်ဆေးသည်။ အားလုံး အစီအစဉ် အတိုင်း စနစ်တကျ။ ဒီဇင်ဘာ တလလုံး သည်ခွင်မှာပဲ အချိန်ကုန်သွားမှာ ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်း ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်ကျမှ တောင်ပိုင်းကို ပြောင်းရင် ကလေးလည်း လသားလောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့။

ဒေးဗစ်က ဒေတိုနာတွင် စီမံကိန်းရုံးခန်း ဖွင့်နေပြီ ဆိုသည်။ တကယ် စဆောက် မည့် အချိန်လောက်တွင် ကျွန်တော် အရောက်သွားရမည် ထင်၏။

ကျွန်တော်သည် ဗိသုကာ ပညာရှင်တယောက် မဟုတ်ပါ။ နီရာကတော့ ကျွန်တော့် ကို လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတယောက် ဖြစ်စေချင်သည်။ ရုံးခန်းကြီးနဲ့ လက်ထောက်တွေ၊ 'အတွင်း ရေးမှူးတွေနဲ့ မီးဖိုထဲက လက်ဆေးဇလုံကို ရွှေကွပ်ရမလား။ အိမ်သာထဲမှာ ပန်းရောင် တယ်လီဖုန်း ထားရမလား ဆိုတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာလုပ်မည့် အလုပ်ရှင် တွေနဲ့ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတဲ့ ဘဝမျိုးကို မြင်ချင်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်က အလုပ်သမားဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ရွှံ့ထဲ ရေထဲတွင် တနေကုန် လျှောက်သွားနေတတ်သူ။ ဒေါ်လာ တသောင်းတန်၊ တသောင်းခွဲတန် အိမ်မျိုးတွေကို မြန်မြန် ကောင်း သက်သာနည်းနဲ့ ဆောက်ပေးချင်သူ။ အိမ် တကယ် လိုအပ်နေသူတွေအတွက် သူ့ငွေနဲ့သူ တန်အောင် ဆောက်ပေးချင်သည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို ကြွားဖို့ အလှသက်သက် ဆောက်သည့် သောက်ရူးမတွေအတွက် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မဆောက်။

သည်လုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်လာသည်။ အသုံး ဝင်သည်ဟု ထင်လာသည်။ ဝါသနာလည်း ပါသည် မဟုတ်လား။ ဝါသနာပါလို့လည်း ဗိသုကာ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းကို တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် စစ်ဖြစ်လာသဖြင့် ကျောင်းမှ စစ်တပ်သို့ တန်းပြေးခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းခွင် ဆင်းမည့်ဆဲဆဲတွင် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဆမ်ဘာရက်ဒ်လေ ဝင်လာသည်။ ဆမ်က ကျွန်တော့် အလုပ်ရှင်၊ ကျွန်တော့် ဆရာ။

သူ့ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ပြီး–

"နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ အပိုင်း ကွန်ကရစ်လောင်းတာ ကျွန်တော် ခုပဲ သွားကြည့် မလားလို့"
mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဆမ်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြုံးမပြဘဲ တည်တည်ကြီး လုပ်နေသည်။ ဘာများ ဖြစ်လာပါလိမ့်။

"ဟော့လူ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ နောက်အလုပ်တခုအတွက် ပိုက်ဆံ မရခဲ့လို့လား"

"ပိုက်ဆံက ရပါတယ်"

"အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ နှင်းဖြိုင်ဖြိုင် မကျခင် ပြီးမယ်၊ နောက်နှစ်တွေဆို ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူတွေ ဖောင်းဖောင်းကားကားနဲ့ လျှောက်သွားနေနိုင်ပြီ"

"အဲဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး လုခ်၊ အင်း... ကိုယ် စိတ်တော့ မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောရတော့မှာပဲ၊ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ် ဆက်မထားနိုင်တော့ဘူး"

ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်-

"ခင်ဗျား ရူးနေသလား ဆမ်၊ ကျွန်တော် မရှိဘဲ ဒါတွေ ဘယ်သူ လက်စသတ်မလဲ"

"ကုမ္ပဏီက လူတယောက် ထည့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီလူကို မယူရင် ငွေ ထပ်ထုတ် မပေးတော့ဘူး တဲ့"

သူက စီးကရက် မီးညှိရင်း အလွန်အားနာနေသည့် အမူအရာဖြင့်-

"ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး လုခ်"

ကျွန်တော်လည်း စီးကရက် ထုတ်ညှိလိုက်သည်။

"စိတ်မကောင်းပါဘူး ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လုံးဝမမျှော်လင့်ဘူး ဆမ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားမိရဲ့လား"

"ဒေးဗစ်ဆီက ဘာကြားသေးလဲ၊ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေမှာပါ"

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြီး-

"ဘာမှ မကြားဘူး"

"ဖြစ်လာမှာပါ သူငယ်ချင်းရာ"

ကျွန်တော် စီးကရက်ကိုသာ မဲဖွာနေသည်။

"အခိုက်အတန့်အနေနဲ့ ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်တာ တခုရှိတယ် လုခ်၊ အလုပ်သမား ဆိုင်းထဲ ခဏ ဝင်လုပ်နေမလား"

"နေပေ့စေ ဆမ်၊ ဒါတော့ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါလောက်အထိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆွဲမချချင်ဘူး"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်၊ သူ နားလည်ပါသည်၊ သာမန် အလုပ်သမားဘဝကို ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလိုက်လျှင် နောင် ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော့်ကို ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရာထူး ပေးတော့မည် မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ လောကက သတင်းအပြန့် သိပ်မြန်သည်။

ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်ရင်း စီးကရက်တိုကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးထည့် လိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ကဲ... ဒါဖြင့် ဒီနေ့လုပ်စရာ ရှိတာတွေ လက်စသတ်လိုက်မယ်"

"လူသစ်က ဒီနေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်လာမယ် လုခ်"

ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပြီ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ထမင်းစားချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော် လဲနိုင်အောင် လုပ်ပေးမယ်"

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ လစာ စာအိတ် ကမ်းပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်ကျောကို အတန်ကြာ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ စားပွဲဟောင်းကြီးထဲက ကျွန်တော့်ပိုင် ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အလုပ်ခွင်မှ ထွက်လာပြီး အိမ်ကို တန်းမပြန်ဘဲ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဝီစကီ မသောက်ဘဲ ဘီယာ မှာသောက်ရင်း ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ငါးကြိမ်မြောက် အိမ်သာဝင် အပေါ့သွားပြီး ပြန်အထိုင်တွင် စင်စင်နာတီအသင်း ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးနေသည်။

စားပွဲထိုးက စားပွဲကို လာသုတ်ပေးရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ကျော်ပြီး ကြည့်ကာ–

"သွားပြီ၊ အလကား အသင်း၊ ရှုံးလို့ အတောမသတ်ဘူး၊ ရာသက်ပန် ထုတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်"

စားပွဲပေါ်ကို အကြွေနည်းနည်း ပစ်တင်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆက်မထိုင်ချင်တော့။ အယ်လီဇဘက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောရဦးမည်။

ကျွန်တော် ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ အမင်္ဂလာသတင်းကို အယ်လီဇဘက် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပင် ခံယူသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ကို စောစောပြန်ကတည်းက အခြေအနေကို သူ အကဲခတ်မိပုံ ရသည်။ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောဘဲ ပြုတ်ကြော်လုပ်ရန် အသားတုံးတွေကို ဒယ်အိုးထဲ ထည့်နေသည်။

သူ ဘာများ ပြောမလဲ ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေသေးသည်။ ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှာပါလိမ့်။ ဒေါပွမလား၊ စိတ်ပျက်မလား၊ သို့သော် သူက ဘာမှ ဝေဖန်ချက် မပေး။

"ကဲ... အစ်ကို ရေချိုးတော့လေ" တဲ့။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၄)

နောက်တခါက် ထပ်မှာမည် အပြုတွင် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်နှင့် ကော်ဖီပဲ မှာလိုက်တော့သည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး သူက ပြုံး၏။

“အဲဒီအတွက် အစ်ကို့ကို စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ”

“အစ်ကို မူးနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒန်နီကို ကူညီနိုင်အောင် အစ်ကို့ အာရုံတွေ နိုးကြားနေရမယ်”

“ခုထိ ဘာလုပ်လို့ ရမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတော့ မသိသေးဘူး”

“နည်းလမ်းတော့ ရှိမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒါကြောင့် ဂေါ်ဒွန်က အစ်ကို့ကို အရခေါ်တာ နေမှာပေါ့”

“အစ်ကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်”

အင်း... အဖေ ဆိုတော့ အလှည့်ကျရင် မနွဲ့ရဘူးပေါ့။ သမီးအတွက် ဘာပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ နောက်တွန့်နေလို့ မဖြစ်တော့။

ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာသည်။ နံရံမှ နာရီကြီး၏ လက်တံက နှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ပြနေသည်။ ဆက်ပြီး ထိုင်မနေချင်တော့။

“အပြင်ထွက်ပြီး လေလေး ဘာလေး ရှူရအောင်နော်”

အယ်လီဇဘက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ထသည်၊ ငွေတောင်းခံလွှာ စာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး အပေါက်ဝတွင် ငွေရှင်းသည်။

စစ်ဆေးရေး ကောင်တာဘက်မှ အထွက်တွင် ဇရာမဂျက်လေယာဉ်ကြီး ဆူညံ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

စွာ ထိုးဆင်းလာသည်။ နံဘေးတွင် 'အေ' စာလုံးကြီးနှစ်လုံး အပြူးသားနှင့်။ ခေါင်းပေါ်ဆီက အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသံ ပေါ်လာသည်။

"နယူးယောက် ထွက်ပေါက် နံပါတ် ၄ မှ ထွက်လာတဲ့ အမေရိကန် လေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ပျံသန်းမှု အမှတ် ၄၂ လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာပါပြီ"

"အဲဒါ ကိုယ် လိုက်ရမယ့် လေယာဉ်ပဲ ထင်တယ်" ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်စဉ် မှာပင် လေယာဉ်တံခါး ပွင့်ကာ ခရီးသည်တွေအလျှိုအလျှို ဆင်းလာကြသည်။ အယ်လီဇဘက်က မမျှော်လင့်သည့် စကားကို ဆိုလာသည်။

"အင်း... မပျင်းစဖူး ပျင်းကျန်ခဲ့တော့မယ်၊ ခုလို အထီးကျန်ဝေဒနာမျိုး တခါမှ မခံစားဖူးသေးဘူး"

ကျွန်တော်က သူ့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကွင်းထဲက မီးချောင်းများ၏ ဖြူဖွေးဖွေး အလင်းရောင်တွင် ဖျော့နေသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရ၏။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ယူလိုက်သည်။ အေးစက်နေ၏။

"အစ်ကို မသွားလည်း ဖြစ်ပါတယ်ကွာ"

"မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကို သိသားနဲ့"

သူ့မျက်လုံးများတွင် အားငယ်နေသည့် အရိပ်အယောင်ကို တွေ့ရ၏။

"နိုရာ့ အလိုအရ ဆိုရင်တော့ သွားဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်တနှစ်ကတည်းက ကြေညာပြီးသားပဲ"

"အစ်ကိုက ဒါကို ယုံနေလို့လား"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ညှိလိုက်သည်။ သို့သော် သူက ထပ်မေးသည်။

"ကျွန်မ မေးတာ ပြောလေ အစ်ကို"

"အင်း... ယုံတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

ကွင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ လေယဉ်ပေါ်မှ ကုန်တွေ ချနေပြီ။

"ဘာကို ယုံရမယ် ဆိုတာ အစ်ကို မသိပါဘူးကွာ၊ ဒန်နီဟာ ကိုယ့်သမီးဆိုတာ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခါတလေလည်း နိုရာပြောတာ ယုံချင်တယ်။ သူ ပြောတာ ယုံနိုင်ရင် အစ်ကို ဒါလောက် မခံစားရဘူးပေါ့"

အယ်လီဇဘက် တိုးတိုးလေး မေးသည်။

"ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အစ်ကို၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒန်နီ့ကို သမီးအဖြစ် အရာတိုင်းထက် အစ်ကို တွယ်တာခဲ့ပြီးမှလေ..."

ရင်ထဲတွင် တင်းကျပ်မှုန်း သိလာပြန်သည်။

"ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ သူ့အဖေရင်း ဖြစ်တယ် ထားဦး၊ သူ့အတွက် ကိုယ် လုပ်ပေး နိုင်တာ ဘာရှိလဲ၊ အထောက်အပံ့ မပေးနိုင်ဘူး၊ အကာအကွယ် မပေးနိုင်ဘူး"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ပေးနိုင်တယ်လေ၊ ခုထိ အစ်ကို ချစ်နေသားပဲ"

"အင်း... ချစ်ပါတယ်၊ ချစ်တာက လွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခုထိ စုတ်ပြတ် မွဲတေနေတုန်း"

နာကြည်းစိတ်တွေ ရင်ထဲတွင် ခါးခါးသီးသီး ကြွတက်လာ၏။

"အမှန်က သမီးကို နီရာ့လက်ထဲ မရောက်အောင် လုပ်ရမှာ"

"ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်လို့ ရမှာလဲ အစ်ကိုရယ်"

"ခိုးပြီး ထွက်ပြေးလို့ ရသားပဲ၊ တခြားတော့ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်ဘူး"

"အစ်ကို တခါ ကြိုးစားသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုက မွဲတေနေလို့ သူရဲဘောလည်း ကြောင်တာ၊ အမှန်က ဒန်နီ့အတွက် ငွေမလိုဘူး၊ အချစ် လိုတာ"

သူ့ကို တချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

"နီရာက သမီးကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးကို ပြောတာ၊ သူ့အလုပ်က လွဲပြီး ဘာကိုမှ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒန်နီ့ကိုလည်း အရုပ်ကလေး တရုပ်လိုပဲ သဘောထားတာ၊ ဒါကြောင့် အဘွားအိမ်မှာ သွားနေတဲ့ အချိန်ရယ်၊ ဖအေ့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ် လာတဲ့ အချိန်ရယ်ပဲ သူ့အတွက် ပျော်စရာ ရှိတယ်၊ မင်း ဇာတ်လမ်းအားလုံး မသိဘူးနော်"

အယ်လီဇဘက် ခေါင်းခါသည်။

"ဒန်နီဟာ အိမ်ပြန်ရတဲ့ အခါတိုင်း သူ့အမေကို မြင်ရင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်တာချည်းပဲ၊ မအေ့ အလိုကျအောင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နီရာက ဒန်နီ့ကို ကျပ်မပြည့်တဲ့ ကလေးလို့ ထင်နေတယ်၊ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ ကောင်မလေးလို့ပဲ ထင်နေတယ်၊ ဖအေနဲ့ တွေ့ရင် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ပျော်နေပေမယ့် ဒန်နီမျက်နှာဟာ အချစ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်"

အယ်လီဇဘက်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာသည်။ ကျွန်တော့် အနား တိုးကပ်လာပြီး တိုးညင်းစွာ ပြောသည်။

"အစ်ကိုက အဖေပဲ၊ အမေ့မေတ္တာမျိုးတော့ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ"

အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

"အမေရိကန် လေကြောင်းကုမ္ပဏီပိုင် ပျံသန်းမှု အမှတ် ၄၂ ဂျက်လေယာဉ် အမှတ် ၄ ဂိတ်မှာ ကုန်တင်နေပါပြီ၊ ဒင်ဗာမှတဆင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ပျံသန်းမှာ ဖြစ်ပါတယ်"

ဇက်ကို တချက် ပွတ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းကြီး တအားပင်ပန်းသွားသည်။ တဆက်တည်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒီကောင်ပဲ ထင်တယ်"

"ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ဖေဖေ'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ့ကိုကျွန်တော်တအံ့တသြကြည့်လိုက်၏။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးကလေး ပြောသည်။

"အကျင့်ရသွားအောင် ကျွန်မ ခုကတည်းက ခေါ်မယ်နော်"

"သဘောပါပဲဗျာ"

နှစ်ယောက်သား အထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

"ဟိုရောက်ရင် အကြောင်းကြားဦးနော်"

"ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကနေ ဖုန်းဆက်မယ်လေ၊ မင်းဘက်က ပြောစရာ မရှိရင် အကြောင်းထူး မရှိဘူးလို့ပဲ တိုတိုပြော၊ အစ်ကိုလည်း တိုတိုပြောမယ်၊ ဖုန်းဖိုး သက်သာအောင်လေ"

"ကျွန်မဘက်က ဘာများ ပြောစရာ ရှိမှာလဲ"

ကျွန်တော်က သူ့ဗိုက်ကို လက်နှင့် စမ်းလိုက်သည်။

သူက ရယ်ပြီး-

"မပူပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို ပြန်မရောက်မချင်း မမွေးဘူး၊ စိတ်ချ"

"တကယ်နော်"

နံပါတ် ၄ ဂိတ်တွင် လူများများ မရှိ၊ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဇနီးသည်ကို နှုတ်ဆက်အနမ်း နမ်းပြီး အဝင်ဝတွင် လက်မှတ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

လေယာဉ်ကွင်း ဝန်ထမ်းက လက်မှတ်ပေါ်တွင် တံဆိပ်ဖြတ်ထုပြီး အပေါ်ပိုင်းကို ဆုတ်ယူလိုက်သည်။ တပိုင်းကို ကျွန်တော့်အား ပြန်ပေးရင်း-

"တည့်တည့်လျှောက်သွားပါ မစ္စတာကေရီ"

ဒင်ဗာတွင်တထောက်နားတော့လေယာဉ်မယ်ကအောက်ဆင်းပြီးအညောင်းပြေလမ်းလျှောက်နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် မဆင်းတော့ဘဲ လေယာဉ်ပျံထဲတွင်ပင် ကော်ဖီ သောက်နေလိုက်သည်။

ကော်ဖီခါးခါး သောက်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ တင်းမာနေသည့် ကြွက်သားတွေ လျော့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ခြောက်နှစ်ဆိုသည့်ကာလက တာနံတလျားကြီး ဖြစ်သည်။ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားသည့် ကာလ၊ ကလေးတယောက် ကြီးထွားနိုင်လောက်သည့် ကာလ ဖြစ်၏။

ခုဆိုလျှင် ဒန်နီတယောက် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့် စကပ်ဖားဖားနှင့် ဖြစ်နေရော့မည်။ အရောင်မဲ့နှုတ်ခမ်းနီနှင့် မျက်ခွက်ကို အစိမ်းရောင် သို့မဟုတ် အပြာရောင် ခြယ်သထားမည် ထင်သည်။ ဆံပင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ထုံးဖွဲ့ထားလေမည်လား။ ဘယ်လိုပင် အပျိုဂိုက် ဖမ်းနေစေဦး၊ မျက်နှာကလေးကမူ ပီဘိကလေးလေးအတိုင်း ရှိနေဦးမည် ထင်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ခွဲခွာခဲ့သည့် ကာလမှာ ခြောက်နှစ်ကြီးများတောင် ရှိခဲ့ပြီကော။ သည်အတော အတွင်း ဒန်နီ မည်မျှ ပြောင်းလဲနေပြီလဲ။ အမျိုးမျိုး ဖြစ်လာနိုင်သည်။ မဖြစ်စေချင်သည့် ပုံစံတွေလည်း ဝင်နေနိုင်သည်။ မအေ့အတုတွေ ယူပြီးတော့လေ။

ကျွန်တော့် ရင်သွေးကလေးသည် ကွဲကွာနေသည့် ခြောက်နှစ်အတွင်း ကြီးထွား လာမည် မုချ။ ဤသို့ ကြီးထွားလာခြင်းသည် လူသတ်ဖို့အတွက် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား။

အခန်းတံခါး ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ မီးတွေ လင်းလာသည်။ စီးကရက်ကို ပြာခွက် ထဲသို့ ထိုးခြေပြီး ခါးပတ်ကို ပတ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်မယ်က ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက် လာပြီး ကျေနပ်သွားသလို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ တခြားခရီးသည်တွေကို ဆက်ပြီး စစ်ဆေးသည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ချီကာဂို စံတော်ချိန် လေးနာရီခွဲ။ နောက် ကို နှစ်နာရီ ပြန်ရွှေ့လိုက်၏။ ပစိဖိတ်ကမ်းခြေ စံတော်ချိန် နှစ်နာရီခွဲ ဖြစ်သွားပြီ။

တယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘယ်လောက် လွယ်လိုက်သလဲလို့။ နာရီလက်တံ ကို နောက်ရွှေ့လိုက်ရုံကလေးဖြင့် နှစ်နာရီ ထပ်အချိန် ရသွား၏။ ဘာပြုလို့ပါလိမ့်။ ဒါလောက် လွယ်ရင် နှစ်တွေ၊ လတွေကို နောက်ဆုတ်လို့ရသည့် စက်တွေ ဘာကြောင့် မတီထွင်ကြပါလိမ့်။

အဲဒီစက်မျိုးရှိရင် ကျွန်တော် ခြောက်နှစ်လောက် နောက်ပြန် ဆုတ်လိုက်ချင်ပါ သည်။ ဒါဆို ဒန်နီကလေးတယောက် ခုရောက်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်စရာ အကြောင်း မရှိပါ။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ နောက်ဆုတ်လို့ ရမှတော့ ဘယ်ခြောက်နှစ်တင် ဆုတ်တော့ မလဲ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး ပြန်ဆုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ သမီးကလေး မွေးသည့် အချိန်အထိလေ။ သမီး မွေးတုန်းကလည်း ခုလို လင်းအားကြီးအချိန်ပါပဲ။

◆◆◆

"သိပ်တော့ မကြာနဲ့နော်၊ သူ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်"

အခန်းထဲ ကျွန်တော် ဝင်မည်ပြုတော့ ဆရာဝန်က ဆီးပြောသည်။

"ကလေးကို ဘယ်တော့ ကြည့်လို့ ရမလဲ ဆရာ"

"နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ကြည့်နိုင်ပါပြီ၊ ကလေးခန်းမှာ သွားကြည့်ပါ၊ ဆရာမတွေ ပြပါလိမ့်မယ်"

တံခါးပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

"ကလေးကို ကျွန်တော် အရင်သွားကြည့်မယ် ဆရာ၊ ဘယ်သူနဲ့ တူတယ် ဆိုတာ တောင် မပြောနိုင်ရင် နီရော ဒေါပွနေမယ်"

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နောင်တွင်မှ ကျွန်တော် သိရသည်။ မွေးခန်းထဲတွင် နီရာက ကလေးကို လုံးဝတောင် မကြည့်ဘူးတဲ့လေ။

ဆရာမလေးက ခန်းဆီးကို မ,တင်လိုက်ပြီး သမီးကလေးကို မြှောက်ပြသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်သွားသည်။ မျက်နှာကလေးက နီနီရဲရဲ ဆံပင်က နက်ပြောင်နေသည်။ လက်သီးကလေးကို ဒေါသတကြီး ဆုပ်လို့။

ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးသည့် ပီတိသုခမျိုးသည် ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ မွေးဖွားရသည့် ဝေဒနာကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ အနီးထုပ်ကလေးကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေဆဲ။

မျက်လုံးကလေးကို ကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် တပြိုင်တည်း သမီးကလေးက မျက်စိဖွင့်ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ကလေးကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ပါးစပ်ဟလာသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ စည်းဝါးကိုက်နေပြီ။ သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်သည် ဘယ်လိုမှ ခွဲလို့ရတော့မည် မဟုတ်သည့် သွေးမျိုးဆက် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူ ပိုင်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပိုင်သည်။

သမီးနှင့် ကျွန်တော် ဘဝခရီးကို အတူလက်တွဲ လျှောက်လှမ်းမည်။ တဦးဘဝကို တဦးဆီမှာ အပ်နှံထားမည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ သူ့အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မျက်ရည်များ။

ထိုစဉ်တွင် ခန်းဆီး ပြန်ကျလာသည်။ ကျွန်တော် တယောက်တည်း ရုတ်ခြည်းအထီးကျန် ဘဝကို ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၏ တဖက်စွန်းတွင် တကိုယ်တည်း ရပ်နေရသူနှင့် တူ၏။ အမှောင်ထုလှိုင်းကြီးက ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံ ဝါးမျိုပစ်လိုက်သည်။

မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း ဆေးရုံစင်္ကြံဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ နီရာ့အခန်းတံခါးကို ဖွဖွကလေး ခေါက်လိုက်၏။ ဆရာမတယောက် လာဖွင့်ပေးသည်။

"ကျွန်တော် ခဏလောက် ဝင်တွေ့လို့ရမလား ဟင်၊ ကျွန်တော် သူ့အမျိုးသားပါ"

ကလေးအဖေကို အလွန်စာနာတတ်ပုံ ရသည့် ဆရာမဖြစ်ဟန် တူပါ၏။ နံဘေးသို့ ရွှေ့ပေးရင်း–

"သိပ်မကြာပါစေနဲ့" ဟု ပြောပြီး ဝင်ခွင့်ပြုသည်။

နီရာ့အိပ်ရာဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေပုံ ရ၏။ ပိတုန်းရောင် ဆံပင်တွေ ခေါင်းအုံးဖြူဖြူပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည်။ သူ့ကို သည်ပုံစံမျိုးဖြင့် မြင်ရလိမ့်မည်ဟု တခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးပါ။ ဖြူဖျော့ကာ အားအင်ကုန်ခန်းနေပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်က ခါးကိုင်းပြီ သူ့နဖူးပြင်ကို ဖွဖွကလေး နမ်းလိုက်သည်။

မျက်စိမဖွင့်ဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားလာသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"လျော်တက်တွေကို မြှောက်၊ လွတ်လပ်သော ပြင်သစ် ရေတပ်မတော်သည် ဘယ်သောအခါမှ အရှုံးပေးလိမ့်မည် မဟုတ်"

အိပ်ရာတဖက်မှ ဆရာမကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။ နီရာ့လက်ကို ကျွန်တော် ဖွဖွကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

"လျော်တက်တွေကိုမြှောက်၊လွတ်လပ်သောပြင်သစ်ရေတပ်မတော်သည်ဘယ်သော အခါမှ အရှုံးပေးလိမ့်မည် မဟုတ်"

ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြုံးပြရင်း–

"မေ့ဆေး ပြယ်စမို့ပါ မစ္စတာ ကေရီ၊ အဲဒီဆေးကြောင့် သူတို့ ဒီလိုပဲ ကယောင် ချောက်ချားတွေ ပြောတတ်ကြတယ်"

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး နီရာ့လက်ကို နောက်တခါ ညှစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အထိတ်တလန့် အမူအရာတွေ ပေါ်လာသည်။

"မလုပ်နဲ့ ဂျွန်ရယ်၊ နီရာ့ကို နာအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ ဂျွန် သဘောကျ နီရာ လုပ်ပေးပါ့မယ်နော်၊ နီရာ့ကို နာအောင် မလုပ်နဲ့နော်"

သူက တိုးတိုးလေး ပြောနေသည်။

"နီရာ ကိုယ်ပါ၊ လုခ်ပါ။ အားလုံး ပြီးသွားပြီ၊ ဘာမှ မပူနဲ့တော့နော်"

"တယောက်ယောက်က လက်ကို လိမ်ချိုးနေတယ်လို့ အိပ်မက် မက်နေတယ်၊ သိပ်နာတာပဲ၊ နီရာ့ရဲ့ လက်ကို ဘယ်အနာခံနိုင်မှာလဲ၊ လုခ် သိပါတယ်၊ ဒီလက်တွေ မရှိရင် နီရာ ဘာအသုံးကျတော့မလဲ"

"အိပ်မက်ပဲကွာ၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့"

သူ့လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ အလွန်လှသည့် ရှည် သွယ်သွယ် လက်ချောင်းများ။ ပြီးမှ ပြုံးပြီး–

"နီရာက ကလေးကျနေတာပဲ၊ဟုတ်တယ်၊နီရာ့လက်တွေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်"

ပြီးတော့ မျက်လွှာချပြီး ပြန်အိပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက် သည်။

"နီရာ၊ နီရာ၊ ကလေးအကြောင်း မင်း မသိချင်ဘူးလား ဟင်၊ မိန်းကလေး နီရာ၊ သိပ်လှတာပဲ၊ မင်းနဲ့ သိပ်တူတယ် သိလား"

သို့သော် သူ မတုံ့ပြန်တော့၊ အိပ်ပျော်နေပြီ။

ဆရာမကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စာအုပ်တွေထဲတွင် ဖတ်ဖူးပါသည်။ သည်လို မဟုတ်ပါ။ သည်လို မဖြစ်သင့်ပါ။

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်သွားသည့် အဖြစ်ကို ဆရာမ အကဲခတ်မိပုံ ရသည်။ အကြင်နာ ပြုံး ပြုံးပြပြီး 'ဆေးကြောင့်ပါ' ဟု အားပေးရှာသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဩော်... ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

◆◆◆

လေယာဉ် မှန်ပြတင်းမှ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုးအဝေးကြီးတွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို၏ မီးရောင်တွေကို မှုန်ရေးရေး လှမ်းမြင်နေရပြီ။ နာရီလက်တံကို ၁၅ နှစ်လောက် ရွှေ့ရုံဖြင့် ကိစ္စ မပြီးသေး။ ၁၅ နှစ် နောက်ဆုတ်လျှင် နီရာနှင့် လွတ်ဦးမည် မဟုတ်။ အနှစ် ၂၀ ရွှေ့ရ ပေလိမ့်မည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် နွေကာလ၊ ကျွန်တော်သည် ပီ ၃၈ လေယာဉ်အစုတ်ကြီးကို မောင်းလာခဲ့သည်။ မီးခိုးရင့်ရောင် ဂျပန်စစ်သင်္ဘောကြီး၏ ခေါင်းတိုင်ဆီသို့ တအား ထိုးဆင်းချလိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော် ဖွတ်လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သည်လို မလုပ်မိလျှင် လေသူရဲတံဆိပ်တွေ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တန်းစီရောက်လာမည် မဟုတ်။ အလားတူ စွန့်စားခန်းမျိုးအတွက် ကောလင်းကေလီ ရခဲ့သည့် သူရဲကောင်း တံဆိပ်မျိုးကိုလည်း ရခဲ့မည် မဟုတ်။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာများဖြင့် ဆေးရုံကိုလည်း ရောက်ရမည် မဟုတ်။ ဝေဟင်သူရဲကောင်းအဖြစ် တိုင်းသိပြည်သိ သူကောင်း ပြုခြင်းလည်း ခံရမည် မဟုတ်။

သေသင့်ပါလျက် မသေခဲ့၍ နီရာနှင့် ဆုံစည်းရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဒန်နီ့ကို မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်တုန်းကတော့ အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသည်လေ။ အင်း... ခုတော့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် နီးပါး ကြာခဲ့ပြီ။ ပင်ပန်းလာသဖြင့် မျက်စိ ခဏမှိတ်ထားလိုက်သည်။

အို... အဘဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးအား ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် အချိန်တွေကို ပြန်လည် ပေးသနားတော်မူပါ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

အပိုင်း -၂

နိဂုံး

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၁)

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သော်လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အချိန်သည် အနီး အဝေး တည်းဟူသော ကာလကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်၏။

ဝင်ပူးနေသည့် နတ်မိစ္ဆာတပါးပါးက သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တရွက်ကို မုန်တိုင်းထဲ မောင်းထုတ်လိုက်သလို ပစ္စုပ္ပန်လှိုင်းဂယက်ကြားမှာ ပိတ်မိခံနေရခိုက်တွင် အမှန်ကို မြင်အောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ တွေဝေနေတတ်သည်။

အချိန်သည် ရံခါတွင် မရွေ့မလျား တန့်နေတတ်၏။ ရံခါတွင် ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း ကို စီးသည့် နတ်ဆိုးကို အသေသတ်ပစ်တတ်၏။ ထိုအခါတွင် အတိတ်သည် သတိရစရာ ရေးရေးမှျင်မှျင်ကလေး အဖြစ်သာ ထင်ကျန်ပြီး သော့ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ ချောင်းကြည့်ရသည့်နှယ် ရှိလေသည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် အဖြစ်ဟောင်းတို့ကို မမြင်ဖူး သေးသည့် ပုံစံဖြင့်လည်း မြင်ရတတ်၏။

မြို့ကိုပတ်ပြီး လေယာဉ်အကွေ့တွင် ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ မီးရောင်တွေကို ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အနီးကပ် မြင်ရ၏။ တံတားကြီးပေါ်မှ မီးတန်း တွေက ပုလဲကုံးများနှင့် တူနေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နာကျင်မှု ဝေဒနာများ၊ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်များ မရှိတော့ ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ယင်းဝေဒနာဟောင်းတို့သည် ကျွန်တော့်အား စီးထားသည့် နတ်မိစ္ဆာ များနှင့်အတူ အတိတ်တွင် သေကျေ ပျက်စီးကျန်ခဲ့ကြလေပြီ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

သည်ခရီးကို လာဖြစ်အောင် အယ်လီဇဘက် ဘာကြောင့် တိုက်တွန်းသည်ကိုလည်း ယခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တော့သည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါမည်။ အယ်လီဇဘက်သည် အပမှီနေသည့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်မှ မကောင်းဆိုးဝါးများကို ဖယ်ရှားကာ ကျွန်တော်အစစ် ပြန်ဖြစ်လာအောင် သည်ခရီးထွက်ဖို့ ဖွတ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းထောက်တွေ ကင်မရာ တကားကားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ မနက် လင်းလုလုအချိန် ဖြစ်နေပြီမို့ သူတို့လည်း ကျွန်တော့်နည်းတူ ပင်ပန်းနေကြပြီ။ ညနေပိုင်းလောက်ကျမှ သတင်းစုံ ထုတ်ပြန်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးတော့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုကြသည်။

ဈေးအပေါဆုံး ကားတစီး ငှားပြီး မြို့ထဲသို့ လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်အသစ်ကလေး တခုတွင် ဝင်ပြီး အခန်းငှားလိုက်၏။ အခန်းကလေးက သိပ်မကျယ်သော်လည်း နေချင့်စဖွယ် ရှိသည်။

တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး အယ်လီဇဘက်ဆီသို့ ဆက်သည်။ တိုင်ပင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖုန်းဖိုး ချွေတာပြီး တိုတိုပြောကြသည်။ သူ့အသံ ချိုချိုကလေးကို ခဏမျှသာ ကြာလိုက်ရသည်။

အလင်းရောင် ပျို့လာပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်းက တောင်တန်းညို့ညို့ဆီတွင် မတ်ဟော်ကင် အောက်မေ့ဖွယ်ကျောက်ရုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရ၏။ နှင်းမှုန်ထဲတွင် ကောင်းကင်သို့ ထိုးထွက်နေ၏။ ယင်း၏ ဟိုမှာဘက်သို့ မျက်စိကို အားယူ ကြည့်လိုက်သည်။

အပြာရောင် အီတလီကျောက်သားဖြင့် မိုးထားသော အိမ်ကြီးကို ရေးရေးမြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိနှင့် မစိမ်းသော အိမ်ကြီး။ တခါတုန်းက ကျွန်တော် နေခဲ့သည့် အိမ်ကြီး။ ခုတိုင် နိုရာ နေနေသော အိမ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အင်း… ခုချိန်ဆို သူ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဖြစ်မည်။ ထူးခြားသည့် သူ့ကမ္ဘာထဲမှာ အိပ်မက်တွေ မက်လို့လေ။

◆◆◆

လေးလံစွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ တယ်လီဖုန်း မြည်သံကို နိုရာ ကြားနေသည်။ သို့သော် လှမ်းယူပြီး နားထောင်ချင်စိတ် မရှိပေ။ ခေါင်းအုံးထဲကို မျက်နှာ နှစ်ထားလိုက်ပြီး နားနှစ်ဖက် တင်းတင်းပိတ်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းက ဆက်မြည်နေသည်။

"နားထောင်လိုက်စမ်းပါ ရစ်ကီရယ်" ဟု ပြောမည်ပြုပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ ဘုရား.. ဘုရား.. ရစ်ကီက သေပြီပဲ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် တပတ်လိမ့်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ အိပ်ရာနံဘေးက ဖုန်းခေါ်သံ ရပ်သွားပြီး အပြင်လိုင်းခွဲ ဖုန်းတွင် သွားမြည်နေသံ သဲ့သဲ့ ကြားနေရပြန်သည်။ သို့သော် ကောက်မကိုင်။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လို ငိုင်နေသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ခဏကြာတော့ အပြင်ဖုန်း မြည်သံပါ ရပ်သွားသည်။ အိမ်ကြီးတခုလုံး အပ်ကျသံကိုမျှ ကြားရအောင် တိတ်သွား၏။ ထထိုင်ပြီး စီးကရက်တလိပ် လှမ်းယူသည်။ ညက ဆရာဝန် ပေးခဲ့သည့် အိပ်ဆေးကြောင့် ခေါင်းတခုလုံး ကိုက်ခဲနေသည်။ စီးကရက်ညှိပြီး တအားရှိုက်လိုက်၏။

အိမ်တွင်းပြော ဖုန်းခွက်မှ ကလစ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဘဏ္ဍာစိုး၏ အသံ ထွက်လာသည်။

"မမလေး နိုးပြီလား"

"အင်း… နိုးပြီ"

နိရာ မလှုပ်မယှက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မေမေကြီးဆီက ဖုန်းလာနေတယ်၊ မမလေးနဲ့ ပြောမယ်တဲ့"

"ခဏနေမှ ပြန်ဆက်မယ်လို့ ပြောလိုက် ချားလ်စ်၊ နိရာ့အတွက် အက်စ်ပရင် ဆေးပြားနည်းနည်းနဲ့ ကော်ဖီ ယူလာခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး"

ကလစ်ခနဲ မြည်ပြီး အသံပျောက်သွားသည်။ မကြာခင် ချားလ်စ်၏ အသံ ထပ်ပေါ်လာပြန်သည်။

"မမလေး"

"ဘာလဲ"

"မေမေကြီးက ပြောတယ်၊ အရေးကြီးတယ်၊ အခု ပြောချင်တယ်တဲ့ ခင်ဗျ"

"အေး… အေး၊ ကောင်းပြီ"

တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူရင်း–

"အက်စ်ပရင်နဲ့ ကော်ဖီမြန်မြန် ပို့ပေးစမ်းပါ ချားလ်စ်၊ ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်နေလို့"

တဆက်တည်းတွင် အပြင်ဖုန်းကို ဆက်ပြောသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"သမီး နိုးပြီလား"

မေမေ့အသံကို ပြတ်သား ကြည်လင်စွာ ကြားရသည်။

"အင်း… ခုမှ နိုးတယ်"

မေမေတယောက် ဘယ်လိုများ ထိန်းထားပါလိမ့်။ ခုနစ်ဆယ့်တနှစ် ရှိနေပြီ။ သူ့အသံတွေက ကြည်လင်နုပျိုနေဆဲ။

"ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ နိရာ၊ ဒီကို ခုနစ်နာရီအရောက် လာရမှာလေ၊ မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်လည်း ရောက်နေပြီ"

"လုခ် ရောက်နေပြီလား"

"မရောက်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ လာမှာပါ"

mgyoe.com

"မေမေက သေချာလှချေလား၊ သူ လာမယ်လို့ ကံသေကံမ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ရောက်နေပြီလို့ ကြားလို့လား"

"ကြားတော့ မကြားသေးဘူး"

"သူ လာချင်မှ လာမှာပေါ့"

"လာမှာပါ၊ သူ လာမယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ"

အဘွားကြီးက ကိန်းသေပေါက် ပြောနေသည်။

"မေမေက သူ့ဆို သမီးထက် အမြတ်တမ်း ပိုယုံတယ် မဟုတ်လား"

နီရာ မကျေမချမ်း မေးလိုက်သည်။

"အဲဒါ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ညည်းက မေမေ့သမီးပဲ"

"အကြောင်း မဟုတ်ဘူး မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ၊ သိပ်အကြောင်း ဟုတ်တာပေါ့"

နီရာက ခါးခါးသီးသီး ပြောသည်။

"အေး.. အဲဒီအတိုင်းပဲ"

ထုံးစံအတိုင်း မေမေက အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် လေသံဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

"ညည်း ခုထိ နားမလည်ရင် တသက်လုံး ဘယ်တော့မှ နားလည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

မရွှံ့မရဲ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ချားလ်စ် ဝင်လာသည်။ ငွေလင်ဗန်းကို လက်တွင် ပိုက်လျက်။

"မစ္စတာ ဂေါ်ဒွန်က မှာတယ်၊ နီရာ ဒီကိုလာရင် ရိုးရိုးချည်ထည်ဝတ်စုံကို ဝတ်လာတဲ့၊ လုံးဝ မိတ်ကပ် မလိမ်းပါနဲ့တဲ့၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနီကို အရောင်ဖျော့ဖျော့ပဲ ဆိုးတဲ့"

"အင်း... မစ္စတာဂေါ်ဒွန်ကတော့ စေ့စပ်ပါပေတယ်"

ချားလ်စ်က အိပ်ရာနံဘေး စားပွဲတွင် ကော်ဖီဗန်းကို ချသည်။ ကော်ဖီကို ပန်းကန်ထဲငှဲ့ပြီး သူ့သခင်မ လက်ထဲထည့်ပေးရင်း အက်စ်ပရင် သုံးပြားပါသည့် ပန်းကန်ငယ်ကလေးကိုပါ ကမ်းပေးသည်။

"သူ့ကို ရတဲ့အတွက် ဘုရားမတာပဲလို့ ညည်း မှတ်ပါ"

"သိပ်ခေါင်းကိုက်နေတယ် မေမေ၊ နီရာ လာဖို့ လိုလို့လား"

မေမေက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည့် အသံဖြင့်–

"နီရာ"

"နီရာ လာတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ ဘာလုပ်နိုင်လို့လဲ၊ ဒီမေးခွန်းကို နီရာ မကြားချင်တော့ဘူး မေမေ၊ ပြီးတော့ သတင်းထောက်ကောင်တွေလည်း ရောက်လာကြဦးမယ်"

အေးစက် မာကျောသည့် မေမေ့အသံကို ကြားရသည်။

"ကလေးထောင် ပြန်သွားရမယ်၊ အဲဒါ ညည်း လိုက်ရမယ်၊ လူစား ဝင်လုပ်လို့ မရဘူး၊ သူ့အဖေလည်း လာမယ်၊ ညည်းလည်း လာရမယ်၊ ဒါပဲ"

ခေါင်းထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ထိုးကိုက်လာသည် ထင်ရ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ကောင်းပါပြီ မေမေ၊ လာခဲ့ပါ့မယ်"

တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး ကော်ဖီခွက် လှမ်းယူသည်။ အက်စ်ပရင် သုံးလုံးစလုံး ကော်ဖီနှင့် မျှောချလိုက်၏။

"မစ္စဒန်နီ ဘယ်လိုနေလဲဟင် မမလေး"

ချားလ်စ်က ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။ သူ့မျက်နှာ မည်းမည်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွင် သိချင်စိတ်တွေ လွှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးကို နီရာ တအံ့တသြ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒန်နီ့ အခြေအနေကို မေးမကြည့်လိုက်မိ။ အခြေအနေ ကောင်းနေလို့ မေမေ ဘာမှ မပြောခြင်း ဖြစ်မည်။

"ကောင်းပါတယ်"

ချားလ်စ်က နီရာ ဆက်အပြောကို စောင့်နေသည်။

"မေမေ ပြောတယ်၊ သူ အိပ်ပျော်နေတယ် တဲ့"

လိမ်ပြောလိုက်မိပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါပွသွားသည်။ အစေခံတယောက်ကို ဘာကြောင့် အဖက်လုပ်ပြီး ရှင်းပြနေမိပါလိမ့်။ သူ့အမှုထမ်းသက် ဘယ်လောက်ရှိရှိပေါ့။

"ပိုင်အိုလက်ကို ပြောလိုက်၊ နီရာ ရေချိုးမယ်လို့"

ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ ကျွန်တော် အပေါ် လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်"

တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး ချားလ်စ် အပြင်ထွက်သွားသည်။ နီရာ ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်သည်။ အိပ်ရာမှ ဆင်းပြီး နောက်တခွက် ထပ်ငှဲသည်။ တဖက်ကို လှည့်လိုက်တော့ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးတွင် မိမိရုပ်သွင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်လျက် မှန်တင်ခုံဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် ပုံရိပ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိ၏။ သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်နှင့် လုံးဝ မတူသေးပါ။ ကိုယ်နေဟန် သွယ်လျကြော့ရှင်းဆဲ။ တင်သားများအပေါ်တွင် အဆီဟူသရွေ့ လုံးဝ မတင်သေး။ ရင်သားများက မဆူလွန်း မကြုံလွန်းဘဲ တင်းတင်း မို့မောက်ဆဲ။

မှန်ကြည့်ရင်း ကော်ဖီ ဆက်သောက်သည်။ ပါးလွှာလွှာ ပိုးသားညဥ့်ဝတ်ရုံအောက်မှ ဆင်စွယ်ရောင် တောက်နေသည့် အသားရောင်ကိုလည်း သဘောကျသည်။ ရှေ့ကိုင်းပြီး မျက်နှာကို အနီးကပ် ကြည့်ပြန်သည်။ မျက်ကွင်းကလေးများ မသိမသာ ညိုနေသည်မှအပ ကြောက်မက်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ထားသည့် မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ မျက်လုံးတွေက ကြည်လင် တောက်ပနေကြ၏။ မျက်သားဖြူတွင် အနီရောင် လုံးဝမသန်း။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ပြည့်ဖြိုး ညက်ညောနေဆဲ။

ရင်ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပေါ့ပါးလာသည်။ သည်ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ပိုင်ရှင်ကို ဒန်နီ့ အမေပါဟု ပြောလို့ ဘယ်သူ ယုံပါမည်လဲ။

mgyoe.com

ကပ်လျက်အခန်းမှ ရေချိုးကန်တွင် ရေဖြည့်နေသံကို ကြားရသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို မော့ပြီး မှန်တင်ခုံပေါ် တင်ထားခဲ့ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အသားမည်းမကလေးတယောက်က ကျောက်သားဖြင့် ပြီးသည့် ရေချိုးကန်ကြီးနံဘေးမှ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

"မင်္ဂလာပါ မမလေး"

နီရာက ပြုံးပြီး–

"မင်္ဂလာပါ ပိုင်အိုလက်"

"မမလေး ကောင်းကောင်း နားရရဲ့လား ဟင်"

"ဒေါက်တာဘွန်နာ ပေးတဲ့ ဆေးတွေ သောက်ပြီး ငါ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး"

"ကျွန်မတို့လည်း ကောင်းကောင်း မအိပ်ရပါဘူး မမလေးရယ်၊ ရဲတွေက တညလုံး မေးလို့ပဲ မပြီးနိုင်ကြဘူး"

နီရာက ပိုင်အိုလက် ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"နင် သူတို့ကို ဘာတွေ သွားပြောလဲ"

"ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ မမလေး၊ မြင်တာပဲ ပြောရတာပေါ့"

ပိုင်အိုလက်က ဆပ်ပြာမှုန့်နှင့် ရေမွှေးပုလင်း ထယူပြီး ရေမြှုပ်တွေ ထအောင် မွှေရင်း–

"အခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်သွားတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေတဲ့ မစ္စတာ ရစ်ကီကို မမလေး ကုန်းပြီး ပွေ့ထားတယ်၊ မစ္စက်ဒန်နီက နံရံမှာ မှီပြီး..."

"တော်တော့... အဲဒီအကြောင်း ငါ ဆက်မကြားချင်ဘူး"

နီရာ ပိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ ကျွန်မလည်း မပြောချင်ပါဘူး၊ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားချင်ဘူး"

ပိုင်အိုလက်က ပြောပြောဆိုဆို ပုလင်းကို စင်ပေါ် ပြန်တင်သည်။ တခန်းလုံး မွှေးကြိုင်နေပြီ။ ရေနွေးစပ်ထားသည့် ရေချိုးကန်ထဲတွင် အမြှုပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကြွတက်လာနေ၏။

"ခဏလေးစောင့်ပါနော် မမလေး၊ ရတော့မယ်၊ ကျွန်မ အကြောလျှော့ပေးရမလား ဟင်၊ မမလေး ပိုပြီး နေကောင်းသွားအောင်လေ"

နီရာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ညဝတ်ရုံကို ခေါင်းပေါ်မှ ဆွဲချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ပိုင်အိုလက်က ဝတ်ရုံကို သေသေသပ်သပ် ခေါက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တင်ထားပေးသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် နီရာ အားလျားမှောက်ပေးသည်။ လက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး မေးတင်လျက်။

ခြေဆန့်လက်ဆန့် နေပြီး အနိုပ်ခံသည်။ ကိုယ်ထဲမှ အကြောအားလုံး ပြေလျော့သွားကြသည် ထင်၏။ သက်ပြင်းတချက် ရှိုက်ကာ မျက်လုံးကလေး မှေးစင်းပြီး ဇိမ်ယူနေလိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ရေချိုးပြီးသည်နှင့် အိမ်တွင်း စကားပြောခွက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

"ချားလ်စ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး"

"ကားထုတ်ထားပေးနော်၊ပြီးတော့ချားလ်စ်ပဲနိုရာ့ကိုလိုက်မောင်းပို့ပေး၊ကောင်းကောင်း နေမကောင်းလို့ ကားမမောင်းချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး"

စကားပြောခွက် ခလုတ်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ မထွက်ခင် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးထဲတွင် တချက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်က အလွန် ကွက်ကျော် မြင်တတ်သူ။ အင်းလေ.. အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိရမှာပေါ့။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ရွေးဝတ်သည်။ ကိုယ်နေဟန် ပိုပြီး ပုံပေါ်လာသည်။ ပိုပြီး နုပျိုလာသည်။ ချည်ထည် အပေါ်အင်္ကျီကို လက်မောင်းပေါ် တင်ပြီး မျက်နှာအနေအထားကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်သည်။ ကြော်ငြာလောကမှ အပေါင်းအသင်းများက သူ့မျက်နှာ အနေအထားကို 'တည်ငြိမ်လေးနက်' သည်ဟု အမိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုကြသည်။

နုပျိုလန်းဆန်းပြီး စွဲမက်စရာ ကောင်းချင်တိုင်း ကောင်းနေ၏။ ပြီးတော့မှ တည်ငြိမ်မှု အပြည့်နဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ခန်းမသို့ ဆင်းသည့် ကျောက်သားလှေကားထစ်များပေါ်မှ နိုရာ၏ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည့် အိမ်ကြီးထဲတွင် ပဲ့တင်၍ နေလေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးမှ အပြင်သို့ ကဲကြည့်လိုက်သည်။ ချားလ်စ် ကားထုတ်လို့ မပြီးသေး။ တဖက် စကြံသို့ ချိုးကွေ့၍ ပန်းပုခန်းဆီသို့ အမှတ်မထင် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အခန်းတံခါးဝ ရောက်တော့ နိုရာ လန့်သွား၏။ လူငယ်ရဲသားတယောက် မတ်တတ် ထရပ်ပေး သည်။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် 'မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ' ဟု နှုတ်ဆက် သည်။

"မင်္ဂလာပါကွယ်၊ ကိုယ်က မစ္စဟောဒင်ပါ"

"ကျွန်တော် သိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မနေ့ညက ဒီမှာ ရှိပါတယ်"

နိုရာက ကရုဏာ သက်သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးချီပြီး–

"ဟုတ်လား၊ တညလုံး မနားရဘူးပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

"မနက်စာ စားပြီးပြီလား၊ ဆာနေမှာပေါ့"

"ရပါတယ် ခင်ဗျ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတွေ၊ ဘာတွေ တိုက်ကြပါတယ်"

"အထဲ ဝင်လို့ ရလားဟင်"

ရဲသားချာတိတ် ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ အမျိုးသမီးကို ကြောင်ကြည့်နေ၏။

"ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့"

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ချက်ချင်း လေသံက အစေခံတွေကို ပြောသည့်လေသံ ပေါက်သွားသည်။ သို့တိုင် ချာတိတ်က ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ–

"ဒါ ငါ့ ပန်းပုစတူဒီယိုပါကွယ်"

"မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆရာက ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့လို့ မှာသွားလို့ပါ"

နိုရာက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်–

"ဘာမှ ပျက်စရာ မလိုဘူး၊ မင်းပါ လိုက်ဝင်လေ"

ချာတိတ်က တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ–

"ဒါဆို ဝင်ပါ ခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ"

နိုရာက အခန်းဝတွင် ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။ ရဲသားလေးက ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သဘောပေါက်သွားပြီး အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သည်တော့မှ ကျေးဇူးပဲဟု ပြောကာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

အခန်းဝတွင် ခဏရပ်ပြီး တချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရစ်ကီ လဲကျသွားသည့်နေရာကို မြေဖြူ ခြစ်ထားသည်။ သွေးကွက်တွေလည်း သည်အတိုင်း ရှိနေဆဲ။ နောက်က ရဲသားကလေး စောင့်ကြည့်နေသည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေ၍ မြေဖြူအမှတ်အသားများကို ကွင်းရှောင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သံဂဟေဆော် စက်ကလေးမှာ ရစ်ကီ အခန်းထဲ ဝင်လာစဉ်က ထားသည့် ခုံပေါ်တွင်ပင် အနေအထားမပျက် ရှိနေဆဲ။ ပုံကြမ်းပေါ်စ ပြုနေသည့် အရုပ်တခု၏ နံဘေးတွင် သံမဏိချောင်းကလေးများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာငယ် တလုံး။ အရုပ်မှာ အရိုးစုအဆင့်သာ ရှိသေး၏။ သို့သော် သံမဏိ ချောင်းကလေးများ၏ ဆက်စပ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် အသက်ဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။

မျက်စိကို မှေးစင်းပြီး ကြည့်လိုက်၏။ ဖြစ်လာမည့်ပုံကို မြင်နေပြီ။ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ကြည်နူးသွား၏ ပါရမီဉာဏ်ခံဖြင့် ဖန်တီးမှုကို မနေ့ညက အဖြစ်ဆိုးများသည်ပင် အတားအဆီးအဖြစ် အရာမထင်တော့။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ အားအင်တွေ ချက်ချင်း စီးဝင်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ငါသည် ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသည့် ငါပါတကား။ သူတကာ မမြင်နိုင်သည့် အရာကို ထိုးထွင်းမြင်နိုင်သူ ပါတကား။

မျက်စိကို ဖွင့်ပြီး ရဲသားကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း ပီတိတွေ ဖြာဝေသည့် အပြုံးကို ဆင်မြန်းလျက်။ နှုတ်မှ စကားတခွန်း ထွက်သွားသည်။

"ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် လှသလဲ"

ပြီတော့ ချာခနဲ လှည့်ကာ ပန်းပုခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

◆◆◆

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ဘာမှ မည်မည်ရရ မရှိသည့် အကြောင်းတွေကို ဒန်နီနှင့် ကျွန်တော် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေကြသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြ၏။ ဒန်နီသည် ကလေးပေါက်စကလေးလို ပြန်ဖြစ်နေပြီး ပျော်နေပုံရ၏။ ထိုစဉ် တံခါးဝတွင် တစုံတယောက် ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ နီရာ။

ဒန်နီက ဂုန်းခနဲ ထပြီး နီရာ့ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ကလေးငယ်တယောက်၏ အမူအရာ လုံးဝ မရှိတော့။ ပြောင်းလဲပုံက မြန်ဆန်လွန်းလှပါကလား။ အံ့သြစရာ ကောင်းလှပါကလား။ ဒန်နီ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီ။

တခြားလူတွေ ကျွန်တော့်လို သတိပြုမိကြရဲ့လားဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဟဲရစ်ဂေါ်ဒွန်က ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးနေ၏။ တရားရုံးခန်းထဲမှာ ဆိုရင် သိပ်ကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပဲဟုများ တွေးနေသလား မသိ။ ယောက္ခမဟောင်းကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ကြည်လင် ပြာလက်နေသည့် မျက်လုံးများက တစုံတရာကို အလေးအနက် တွေးနေပုံ၊ အဘွားကြီးကလည်း အားလုံး ကြည့်နေသည့် တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

နီရာက ဒန်နီ့ကို သိုင်းဖက်ပြီး ပါးထိုးပေးရင်း–

"သမီးလေး၊ ဩော်... သမီးလေးရယ်"

ဟု တိုးတိုးကလေး ညည်းတွားနေသည်။

"မေမေ နေကောင်းပါတယ်နော်"

ဒန်နီက စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

"နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီးကောဟင်"

"သမီး နေကောင်းပါတယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်နေတယ်၊ မနေ့ညတုန်းက အိပ်မက်ဆိုးတွေချည်း မက်နေတယ်"

နီရာက ဒန်နီ့ ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း–

"အို... ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော် သမီး၊ မေမေတယောက်လုံး ရှိတယ်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကိစ္စပြီးသွားမှာပါကွယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို သမီး အိမ်ပြန်လာရမှာပါ"

"သိပါတယ် မေမေ၊ ဘာလို့ သမီး သိနေတာလဲ သိလား"

နီရာ ခေါင်းယမ်းသည်။

ဒန်နီက လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူသည်။

"ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ဖေဖေ ရောက်လာလို့ပေါ့"

ဒန်နီက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြုံးပြီး ဆက်ပြောသည်။

"ဖေဖေက ချီကာဂိုကနေ တောက်လျှောက်လာခဲ့တာတဲ့ မေမေ"

ကျွန်တော်တို့ သားအဖကို နီရာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဒန်နီ့ကြား

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
တွင် ခွဲခွာနေခဲ့ရသည့် ခြောက်နှစ် ဆိုသော ကာလသည် မရှိခဲ့သလိုပါလားဟု သူ တွေးနေမည် ထင်၏။ ကျွန်တော့်လက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ကိုင်ထားသည့် သမီးလက် နွေးနွေးကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကြားမှ သံယောဇဉ် အတိမ်အနက်ကို ပြောပြနေဘိသို့။

နိရာက ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာပြီး–

"လုခ် ပိန်သွားတယ်နော်၊ ခုလို လိုက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟု နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

အောင့်သက်သက်နှင့် ပြောရမှန်း ကျွန်တော် သိနေသည်။

"မလာဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား နိရာ"

ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောရင်း သူ့လက်ကို ခံစားမှု ကင်းမဲ့စွာ လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ သူက လက်ကို ရုပ်ပြီး နဖူးကို ဖိသည်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးသည့် အမူအရာ။ ခေါင်းကိုက်တော့မည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ထူးဆန်းသည့် အရောင်တမျိုးကို မြင်လိုက်ရ၏။

"လုခ်က အရွယ်မကျသေးဘူးနော်၊ ဒန်နီနဲ့ ယှဉ်ရပ်နေတော့ မောင်နှမ ကျနေတာပဲ၊ နိရာကတော့ ခုချက်ချင်း အိုသွားသလိုပဲ"

"မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အိုမယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး နိရာ"

ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တယောက်အကြောင်း တယောက် ချေးခါးအူမ မကျန် သိကြသည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

သူက မျက်ခုံးကလေး တချက် တွန့်ပြီး–

"မေမေ အက်စ်ပရင် ရှိလားဟင်၊ နိရာတော့ အိပ်ဆေးနာ ကျနေပြီ ထင်တယ်"

အဘွားကြီးက မေးထိုးပြရင်း–

"ဟို ဆေးဗီရိုထဲမှာ ရှိတယ်လေ"

နံရံတဖက်သို့ သူ လျှောက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေသည်။ ဆေးပုလင်းကလေး ယူကာ အက်စပရင် သုံးပြား ထုတ်ယူပြီးမှ တပြား ပြန်ထည့်လိုက် သည်။ မလာခင် သုံးပြား သောက်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်တော် တန်းသိလိုက်၏။

ဆေးပြားကလေးများ မမျိုမီ ကျွန်တော့်ကို တချက် ငေ့ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထူးဆန်းသော အတိတ်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုတမျိုး ယှက်သန်းသွား၏။

သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှုစရာ ရှိလို့လဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိ၏။ အဖြေ ရေရေရာရာ မရှိ၊ သို့သော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်တော့ အမှန်။ တခါတရံ တယောက်အကြောင်းကို တယောက်က သိလွန်းခြင်းကြောင့် ပြဿနာ ဖြစ်တတ်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ့အရှုပ်တွကို ကျွန်တော် အတိုင်းသား မြင်နေသည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်နေရပြီး အတွင်းစိတ်က ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသည်။ အထီးကျန်ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည်။ သူ့အတွက် မနက်ဖြန်သည် ဘာမှ မရှိသည့် သုည မနက်ဖြန် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။ ခြောက်အိပ်မက်များမှ လွဲ၍ ဘာမှ မကျန်တော့သည့် မနက်ဖြန်။ သူ ရောက်မလာစေချင်သည့် မနက်ဖြန်။

ထို မနက်ဖြန်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဆက်နွှယ်နေသည့် မနက်ဖြန် ဖြစ်နေပြန်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၂)

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

အီတလီ စစ်မျက်နှာတွင် စစ်ရှိန် လျော့ကျသွားသည်။ မက်အာသာသည် ဖိလစ်ပိုင်သို့ ခရီးရှည် ချီတော့မည်။ ကျွန်တော်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် ကာကွယ်ရေး စက်ပစ္စည်းစက်ရုံများ လှည့်လည် စစ်ဆေးမှုခရီး အဆုံးသတ်နေချိန် ဖြစ်၏။ အထက်လူကြီးများက ကျွန်တော့်ကို စစ်မြေပြင် ပြန်မလွှတ်မီ အားမွေးဖို့ သက်သက်ဖန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

နိုရာက စစ်ဖြစ်ပြီး ၂၁ လအတွင်း သူ ထုလုပ်ဖန်ဆင်းခဲ့သမျှ အရုပ်များကို ပြပွဲတင်နေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ သူ့အမေ အိမ်နောက်ပိုင်းမှ ပျိုးပင်တွေ ထားသည့် မှန်အဆောက်အအုံကလေးကို စတူဒီယိုအဖြစ် အသုံးပြုပြီ ဖန်ဆင်းမှုပြပွဲ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။

လာရောက်ကြည့်ရှုသူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ ချီးကျူးထောမနာ ပြုသူတွေ ကြားတွင် နိုရာ ကြည်နူးစွာ နစ်မျောနေသည်။ ပထမဆုံး အောင်မြင်မှု မဟုတ်လား။

သတင်းစာတိုက်ကြီးများကပင် ပန်းချီ၊ ပန်းပု ဝေဖန်ရေးဆရာများကို စေလွှတ်ပေးသည်။ နိုရာ့လက်ရာတွေကို သူတို့အားလုံး အလေးအနက် ထားပြီး ချီးကျူးကြသည်။

နိုရာတယောက် ရင်တွေ ခုန်ကာ ပျော်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အတ္တအမောက်ကလေး ထောင်စပြုလာသည်။ သည်အောင်မြင်မှု အသီးအပွင့်တို့ကို လွယ်လွယ်ရခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ လေယာဉ်စက်ရုံကြီးတခုတွင် တနေကုန် လုပ်အားပေးပြီးမှ ညပိုင်းများတွင် မအိပ်မနေ စတူဒီယိုထဲသို့ ဝင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
အင်း... စစ်...စစ်။ နိုရာ့အတွက် အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အများနည်းတူ မျိုးချစ်ရူး ရူးကာ တက်ကြွမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရောမ စကားလုံးကြီးများနှင့် သတင်းစာတွေက လှုံ့ဆော်သည်ကိုလည်း အဟုတ်ကြီး ထင်ခဲ့သည်လေ။ အနုပညာကမ္ဘာတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားတော့မည့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို အထက်တန်းလွှာသမီးပျို နိုရာဟောဒင်သည် ဝါသနာကို အသာထားပြီး စက်ရုံအလုပ်သမကလေး ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ကြွေးကြော်သံတွေကို ဖတ်ရစဉ်က နိုရာတယောက် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် သွေးတွေဆူကြွနေခဲ့သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းလောက်က သည်စစ်ကာလကြီးသည် တနံတလျားရှည်မျောလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့။

ခုတော့ နိုရာ စိတ်ကုန်စ ပြုလာပြီ။ မနက် ခြောက်နာရီတွင် ထပြီး ၁၅ မိုင် ဝေးသည့် စက်ရုံသို့ ကားစီးသွားရသည်။ တပတ်ကို ခြောက်ရက်တိတိ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ပြီးတော့ လုပ်ရသည့် အလုပ်က နေ့စဉ် တမျိုးတည်း။ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားဖို့ မရှိ။

ရှေ့တွင် ပုံမှန်လည်ပတ်နေသည့် သားရေပြားကြီးကို ခလုတ်နှိပ် ရပ်လိုက်၊ ဝိုင်ယာကြိုး နံပါတ်တစ်နှင့် နံပါတ်နှစ်ကို ဂဟေတို့ပေးလိုက်၊ နံဘေးခုံမှ ကောင်မလေးက နံပါတ်သုံးနှင့် လေးကြိုးကို ဆက်နိုင်အောင် သားရေပြားကို ရှေ့ဆက်သွားဖို့ ခလုတ် ဖွင့်ပေးလိုက်နှင့် တနေကုန်ရသည်။ ကြာတော့ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့လာ၏။

အားလုံး လူသား၏ အတွေးအခေါ် အကြံဉာဏ် ဘာမှ မပါ။ ကြာတော့ လူတွေက စက်ရုပ်တွေလို ဖြစ်လာ၏။ နေ့လယ်စာ စားချိန်များတွင် အနားနေရမလား အောက်မေ့သည်။ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ရေးတွေကြောင့် စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

အလွန်အောက်တန်းကျသည့် သားညှပ်မုန့်ကို ကြိတ်မှိတ် မျိုရသည်။ စံချိန် ပြည့်မီအောင် ထုတ်လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သကြားမဲ့ ရွှံ့နှစ်ရောင် ကော်ဖီကို မုန့်နှင့် မျှောချရသည်။

သည်နေ့ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးတယောက် စက်ရုံသို့ လာမည်ဆို၍ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြ၏။ သူများနည်းတူ အပြင်ထွက်ချင်စိတ် မရှိ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှ ခုံတန်းလျားတခုတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်၏။

စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ပြီး ခုံပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ မျက်စိကို အသာ မှေးထားလိုက်သည်။ စက်ရုံကြီးတခုလုံး ခဏငြိမ်သက်နေ၏။ ဒါကပင် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ဒီလို အချိန်ကလေးမှာပဲ စိတ်အနားရသည် မဟုတ်လား။ ညက စတူဒီယို အခန်းထဲတွင် အချိန် ကုန်သွားသည်။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ရ၏။ ညနေပိုင်းတွင် ဖွင့်မည့် ပြပွဲခန်းကို အသေးစိတ် ပြင်ဆင် မွမ်းမံနေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လူအုပ်ကြီး ဝေါခနဲ ဆူသံ ကြားလိုက်ရ၏။ ထထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ စစ်ရောင် ချက်ပလက်ကားကြီး စက်ရုံဘေးသို့ ထိုးဆိုက်လာ၏။
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လူအုပ်ကြီးက ကားထဲမှ ထွက်လာသည့် လူတယောက်ကို အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေသည်။ ထိုလူက ကားနောက်ခန်းမှ ထွက်လာပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အကြင်လူမှာ တခြားလူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး လက်ခုပ်တီးကာ တုံ့ပြန် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီး တဖက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

စက်ရုံဝင်ပေါက်တည့်တည့် အပေါ်ထပ်တွင် မိန်ကလေးတယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပထမတကြိမ် ကျွန်တော် သူ့ကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆဋ္ဌမအာရုံ ခေါ်မည်လား၊ ကြိုတင်သိမြင်စိတ် ခေါ်မည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကံကြမ္မာလား မသိပါ။ တခုခုကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို တချက် ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်လုံးချင်း ခဏဆုံမိကြ၏။

နီရာက စိတ်တိုမာန်တိုဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သည်နေရာက သူ ရောက်နေရမည့် နေရာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သည်စက်ရုံကို ရောက်ခြင်းကိုက မှားယွင်းစွာ ရောက်လာခဲ့ခြင်း မဟုတ်လား။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်နေပြီးမှ အောက်ထပ် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဆက်လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့။ အလုပ်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ အို... ထွက်မယ့်ထွက် ဒီနေ့ပဲ ထွက်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်လက်ရာတွေကို ပထမဆုံး ပြရမည့် ပြပွဲနေ့ မဟုတ်လား။

အလုပ်ရုံကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ဘဝသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတော့၏။ စတူဒီယိုထဲတွင် လူတွေနှင့်အတူ နီရာ ပျော်နေ၏။ အက်ဇင်မိုင်နာ သတင်းစာမှ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဆမ်ဂေါ်ဒွန် လူတယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို နီရာ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

"အဆန်းဘလေ့ချ်* ဟာ အနုပညာလောကရဲ့ အနာဂတ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်၊ ဒီစစ်ကြီးအတွင်းမှာ အနုပညာ ပုံစံသစ်တရပ် မတော်တဆများ ပေါ်လာမလားလို့လေ၊ စစ်က လူသားအားလုံးရဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ ဦးတည်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် စစ်ကြီးပြီးသွားလို့ တင်ကျန်မယ့် အနုပညာ တီထွင်မှုဟာလည်း ကံကောင်းထောက်မလို့ မတော်တဆ ရတဲ့ ရလဒ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အဆန်းဘလေ့ချ်ဟာ သဘာဝက တောင်းဆိုလာတဲ့ အနုပညာ ပုံသဏ္ဌာန်တရပ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်"

စကားဝိုင်းထဲသို့ နီရာ ဖွတ် ဝင်ဆွေးနွေးသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ဆမ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှုထောင့်မှ နီရာ ငြင်းသည်။ အလွန်လေးနက်သည့် သူ့ဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးတွေကို နီရာ တောက်လျှောက် ဖတ်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး လေးစားကြည်ညိုနေခဲ့၏။

---

* အဆန်းဘလေ့ချ် – ရရာပစ္စည်းဖြင့် စုပေါင်းဆက်စပ်ပြီး ရုပ်လုံးဖော်သည့် ပန်းပုပညာ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ဆမ်၏ တိုက်ခန်းသို့ ဩဝါဒထူးများ ခံယူရန် နီရာ ရောက်သွားသည့် ညက ၁၇ နှစ်ပင် မပြည့်သေး။ နှစ်ယောက်သား အနုပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးလိုက်ကြသည်မှာ အိပ်ရာပေါ် ရောက်မှပင် အဆုံးသတ်တော့သည်။ ပြီးမှ မိမိ အသက်မပြည့်သေးကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့ ဝေဖန်ရေးဆရာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေပုံကို နီရာ မှတ်မိနေသေး၏။

သည်ညတော့ ဆမ့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါတော့ နီရာ သဘောမတူဘူး ဆမ်၊ ဦးတည်ချက် မရှိရင် ဘာအနုပညာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ အနုပညာရှင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတဲ့ သရုပ်ကို ထုတ်ပြရုံပဲ ရှိမယ်၊ အထူး သဖြင့် ပန်းပုပညာမှာပေါ့၊ ရုပ်တုတခုဟာ တစုံတရာကို ပြောပြနေရမယ်၊ အနည်းဆုံး သူ့ရဲ့ ဖန် ဆင်းရှင် ပန်းပုဆရာတယောက်တည်းဖြစ်ဖြစ် ကြားလောက်အောင်တော့ သူ ပြောနိုင် ရမယ်"

နီရာက သူ မသိသေးသည့် အခြားတယောက်ကို တောင်းပန်ပြီး လက်ကမ်းပေး လိုက်သည်။

"ကျွန်မ နီရာပါဟောဒင်ပါ၊ ဆမ်က တခါတလေ ကျွန်မနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ တတ်တယ်"

ခပ်သေးသေးသွယ်သွယ် ထိုလူက ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြီး နီရာ့လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း-

"အဲဒီ တခါတလေဟာ လူတွေရဲ့ မြုပ်နေတဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဆမ် တူးဖော် ပေးတဲ့ အခါမျိုးလို့ ထင်တယ် မစ္စဟောဒင်၊ ကိုယ်က ဝါရန်ဘဲလ်ပါ"

နီရာ မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။ ဝါရန်ဘဲလ်သည် အမေရိကန်တွင် အကျော် ကြားဆုံး ပန်းချီပါမောက္ခတဦး ဖြစ်၏။

"ခုလို သိရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် ဆရာ၊ ဆမ်ကလည်း ဒေါက်တာဘဲလ် လာမယ် ဆို ကြိုပြောထားရောပေါ့"

"သူ့ကို မဆူပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ်က မထင်ဘဲ ရောက်လာတာပါ၊ နေ့လယ်စာ အတူ ဆုံစားကြရင်း စကာစပ်မိတာနဲ့ ထလိုက်လာတာ၊ ဆရာကလည်း မင်းအကြောင်းတွေတော့ ကြားထားတော့ သိပ်လာချင်နေတာလေ"

"ဆရာဘဲလ်က အမေရိကန် ပန်းပုဆရာတွေ စုစည်းပြီး ခေတ်ပေါ် ပန်းပုပြပွဲ တခု ကိုလံဘီယာမှာ လုပ်မလို့တဲ့ နီရာ၊ အဲဒါ ကိုယ်ပြောနေတာ၊ မင်း လက်ရာ မပါရင်တော့ အဲဒီပြပွဲဟာ ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့၊ ကဲ... ဒါဆို ကိုယ်က မင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မဟုတ် ဘူး ဆိုတာ ရှင်းပါပြီနော်"

နီရာက ခပ်နောက်နောက်ဟန်ဖြင့် လက်မြှောက် အရှုံးပေးသည့် အမူအရာ လုပ်ပြပြီး-

"ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ အဆန်းဘလေ့ချ်ဟာ အလားအလာ ရှိတဲ့ အနုပညာ ပုံစံပါတဲ့ ရှင်"

သုံးယောက်သား ရယ်ကြသည်။
mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
"အာလင်းဂိတ်လေကို ကျွန်မ ခေါ်လိုက်ပါမယ် ဒေါက်တာဘဲလ်"

ပန်းပုဆိုင်ပိုင်ရှင် အာလင်းဂိတ်လေကို နီရာက ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တာဝန်ပေးသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်ကြည့်ရတာ ပိုကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာ သိချင်တာ ရှိလည်း မေးပါနော်"

နီရာက ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်သည်။

ပါမောက္ခ ဦးခေါင်းကလေး မသိမသာ ညွှတ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။ နီရာက ဆမ်ဘက် လှည့်ပြီး တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

"သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ ခုမှပဲ ပေါ်တော်မူလာတယ်၊ လူကို ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ"

"မင်းနား လာချင်တာပေါ့ကွာ၊ လှမ်းကြည့်လိုက်တိုင်း လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေလို့ပါ"

ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း-

"ဒါထက် မင်း နောက်လထဲ နယူးယောက်သွားပြီး ပြပွဲတခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား နီရာ"

နီရာက အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်ပြီး-

"ဘယ်သူ ပြောတာလဲ"

"အာလင်းက လွဲပြီး ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ"

"အာလင်းက တခါတခါ သိပ်အာချောင်တာပဲ၊ မသေချာသေးပါဘူး ဆမ်ရယ်"

ပါမောက္ခဘဲလ်ကို နောက်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး နီရာက-

"သူ မျက်စိကျစရာ တခုလောက် ပါနိုင်ပါ့မလား ဟင်... ဆမ်"

"ဘယ်ပြောနိုင်ဦးမလဲ၊ ဘုရားတ,နေရမှာပဲ။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ပန်းပုဆရာတယောက် ထူးထူးချွန်ချွန် ပေါ်သင့်နေပြီ"

"နီရာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟင်... ဆမ်"

နီရာက အလေးအနက် လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"မင်းဟာ အဖြစ်နိုင်ဆုံးပေါ့ နီရာ၊ ဆရာဘဲလ်လည်း ကိုယ့်လိုပဲ မြင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ"

ဆမ်ကလည်း အလေးအနက်ပြန်ပြောသည်။

နီရာ သက်ပြင်းချ၏။

"ဒါဆို နီရာ တချိန်လုံး ဘုရားတ,နေမယ်နော်"

ဆမ်က နီရာ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

"အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာရင်တော့ ကိုယ် နားငြီး သက်သာမှာပေါ့။ အနုပညာ ဆိုတာ မက်စ်ဝါဒကစီးဆင်းလာတာလို့ပြောမယ့်ဘက်ကအနုပညာရှင်တယောက်လျော့သွားလို့လေ"
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
နီရာ ရယ်သည်။

"အင်း... ဆမ့်မှာလည်း ပြဿနာတွေ ပေါင်းစုံနဲ့ပဲနော်"

"မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ၊ တို့ မတွေ့တာ ကြာပြီပဲ"

နီရာက ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ နီရာက ဆမ့်ကို ချစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီမယ် ဆမ်... နီရာလေ လုပ်သင့်တာတွေ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး သိလား၊ စက်ရုံကို ပြေးလိုက်၊ ပန်းပုခန်းထဲ ဝင်လိုက်နဲ့ ဘာမှ ခရီးမရောက်ဘူး"

"မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ နီရာ၊ မင်းအတွက် အလိုအပ်ဆုံးက ကောင်းကောင်းနားလိုက်ဖို့ပဲ၊ တင်းမာမှုတွေ၊ ဆန္ဒပြင်းပြမှု ဝေဒနာတွေ လျော့ပြေသွားအောင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေပြီး အကြောအခြင်တွေ လျှော့ချလိုက်ဖို့ပဲ"

ဝေဖန်ရေးဆရာ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ တဦးနှင့်တဦး အကျိုးအမြတ်အတွက် ဆက်ဆံနေကြရခြင်း ဖြစ်၏။ သည်လို ဆက်ဆံရေးမျိုးသည် လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် အောက်တန်းကျကျ ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ရှိကာ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ရလဒ်တွေ ထွက်လာသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိလေသည်။ သည်လို ကမ္ဘာလေးမျိုးထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် နေနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

"အင်း... မတွေ့ရတာ သိပ်ကြာနေပြီနော် ဆမ်"

"အရမ်းကြာနေပြီပေါ့ နီရာ"

"ဒီည ဆရာဝန်နဲ့ပါ တွေ့ချိန်ရပ့်မလား မသိဘူး"

"ရကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်အခန်းကို ညရှစ်နာရီ လာခဲ့လေ"

"အင်း... အင်း၊ လာခဲ့မယ်"

ပါမောက္ခဘဲလ်ဆီသို့ ထွက်သွားသည့် ဆမ့်ကို နီရာ ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့ ဘာတွေများ ပြောနေကြပါလိမ့်မည်ဟု နားစွင့်နေစဉ် လက်မောင်းကို တစုံတယောက် လာဆွဲ သဖြင့် တဖက်သို့ လှည့်လိုက်ရသည်။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ နီရာ"

နီရာ့အမေ စီစီလီယာဟောဒင် အနားရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

"ကောင်းပါတယ် မေမေ"

အမျိုးသမီးကြီး၏ အလွန်ပြုံးခဲသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် ပြုံးရိပ် ထင်လာသ်။

"အင်း... ဝမ်းသာစရာပဲ"

သေသေသပ်သပ် ပြုပြင်ထားသည့် ဆံပင်ဖြူဖြူတွေအောက်တွင် မျက်လုံးပြာအစုံက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"သမီးကို မေမေ အကူအညီတခု တောင်းချင်လို့"

"ဘာများလဲ မေမေ"

"သူငယ်တယောက် ရောက်နေတယ်"

"သမီးဖေဖေ့ မိတ်ဆွေရဲ့ သားလေ။ သူ့ကို ဖိတ်လိုက်တုန်းက သမီး ပြပွဲလုပ်မယ့်နေ့ ဆိုတာ မေ့နေတယ်၊ အရက်စုံ သောက်ဖို့ ဖိတ်ထားတာလေ၊ အိမ်မှာ ညစာ စားချင်စားလိမ့်မယ်"

"ဟာ... မေမေကလည်း အချိန်မရှိရတဲ့ အထဲမှာ၊ လုပ်စရာတွေက အများကြီး ကျန်သေးတဲ့ဟာကို"

နီရာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားသည်။

"လုပ်ပါ သမီးရယ်၊ မေမေ ဖိတ်ထားမိရက်သား ဖြစ်နေလို့ပါ"

မအေလုပ်သူကို နီရာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ရမည် မဟုတ်မှန်း နီရာ သိလိုက်၏။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသည့် ဂီစီလီယာဟေဒင်၏ ပြင်ပသဏ္ဌာန်အောက်တွင် ကျောက်ဆောင် ကျောက်ခဲလို မာကျောလှသည့် အတွင်းသဘော ရှိသည်။

"လူတော်ကလေးပါ သမီးရဲ့၊ သူ့ရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် စစ်ဗိုလ်တယောက်လေ၊ ရှေ့တန်းကို ပြန်ထွက်ဖို့ သုံးရက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ရောက်ရင် ခေါ်လာခဲ့ဖို့ ချားလ်စ်ကို မှာထားခဲ့တယ်"

နီရာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ဆမ်က သူ့ဆီ လျှောက်လာနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို တွေ့ရ၏။

"သေလူ ဆိုတဲ့ အရုပ်ကို သူ လိုချင်တယ်တဲ့ နီရာ"

နီရာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

"ဟာ... အဲဒါကြီးက မနိပ်ပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ သူ သဘောကျနေတယ်လေ"

နီရာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

"ပြောပါဦး ဆမ်ရယ်၊ အဲဒီအရုပ်ကို မတင်ဘူးလို့တောင် နီရာ စိတ်ကူးခဲ့သေးတာ၊ အဲဒီထောင့်မှာ ဖြည့်ဖို့ ဘာမှ မရှိလို့ အဲဒါကြီး တင်ထားတာ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ နောက်ပိုင်း နီရာ အဲဒီပုံစံမျိုးတွေ လုံးလုံး စိတ်မကူးတော့ဘူး ဆမ်"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး နီရာရယ်၊ သူက ဒါကိုမှ ကြိုက်နေရင်လည်း ပြီးတာပဲပေါ့"

ပရိသတ်ကို ကျော်ပြီး ရုပ်တုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြေကြီးထဲသို့ ကိုယ်တပိုင်း မြုပ်နေသည့် ယောကျာ်းတယောက်၏ ပုံ၊ တံတောင်တဖက် အသည်းပေါ် တင်ပြီး မြေပြင်တွင် ထောက်ကာ ဝေဒနာ ခံစားနေရပုံကို ဖော်ကျူးထားသည်။

ထုလုပ် သွန်းလောင်းစဉ်က ဘယ်လောက် စိတ်ပါလက်ပါ လုံးပန်းခဲ့သည်ကို သွားသတိရသည်။ သို့သော် ယနေ့တော့ သည်ရုပ်တုကို အကျည်းတန်သည် ထင်နေပြီ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"သွားပြောပေးပါဦး ဆမ်ရယ်၊ ဒါကြီးတော့ မယူပါနဲ့လို့"

မရတော့ဘူး နီရာ၊ ဆရာဘဲလ်က ပြောတယ်၊ လူသားရဲ့ သေအံ့မူးမူး တဒင်္ဂကို ပန်းပုပညာနဲ့ ဖော်ကျူးနိုင်တာကို သူ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာတဲ့ဗျ"

ဆမ့်ကို နီရာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"သူ တကယ် အဲဒီလို ပြောတယ်လား"

ဆမ် ခေါင်းညိတ်သည်။ အရုပ်ဆီသို့ နီရာ တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဆရာဘဲလ်၏ အမြင်နှင့် ယှဉ်ကြည့်ရင်း သဘောတူလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ ဆမ်"

"ဒါဆို အိုကေလို့ ကိုယ် သွားပြောလိုက်တော့မယ်"

အင်း.. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်ပန်းရကျိုး နပ်ပါတယ်ဟု နီရာ တွေးနေ၏။ နီရာ အတွေး နက်ကာ တွေပြီး ရပ်နေစဉ် အဘွားကြီးနှင့် ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်သွားသည်။

အမေကြီးက သမီးလုပ်သူ၏ လက်မောင်းကို သွားပုတ်သည်။ နီရာက လှမ်းကြည့် လာသည်။ မော့အကြည့်တွင် သူ့မျက်နှာကလေးကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။ စက်ရုံ ပြတင်းပေါက်တွင် ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်သည့် ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် မျက်နှာကလေး။

အံ့သြခြင်း၊ နားမလည်ခြင်းများကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်ရ၏။ သူကလေးလည်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိနေပါကလား။

"နီရာ... ဒါ မေမေပြောတဲ့ ဗိုလ်မှူးကေရီ၊ ဒါ သမီးနီရာလေ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၃)

လူသားတို့သည် သူတို့၏ အရည်အသွေးကို ချွန်မြထက်မြက်စေရန် စစ်ကာလများကို ဓားသွေး ကျောက်များသဖွယ် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွားပြီဟု သိလိုက်၏။

မိန်းကလေးတချို့က ဘာမှ သုံးမရအောင် ပျက်တက်တက် ဖြစ်နေကြ၏။ တချို့ ကျပြန်တော့ မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနိုင်လွန်း၏။ သည်နှစ်မျိုးစလုံး ပေါင်းစပ်ထားသည့် မိန်းကလေးမျိုးနှင့်လည်း ကြုံရတတ်၏။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် သည်အတိုင်း ကြုံရပြီဟု သိလိုက်၏။

ရှည်လျားလွန်းသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ မျက်လုံးများက အပြာရင့်ရောင်။ ခရမ်းရောင် ပြေးလုမတတ်ပင်။ နက်မှောင်သန်စွမ်းသည့် ဆံပင်တွေကို နဖူးပေါ် ဝဲကျမနေအောင် သိမ်းပြီး ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ကျက်သရေရှိလှသည်။ ကြည်လင်နေသည့် ဆင်စွယ်ရောင် အသားနှင့် လိုက်ဖက်လှ၏။ မြင်သူ ဗျာပွေလောက်သည့် အလှမျိုး။ မျက်နှာအကျ ရှင်းသန့် ပြတ်သားပြီး ကိုယ်နေဟန် ကြော့ရှင်း၏။ တခြားမိန်းကလေး များလို အဆူလွန်း အဖြိုးလွန်းကြီး မဟုတ်။ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်။ အလွန်ပြင်းထန်သည့် လှိုင်းဂယက်တို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခါနေသည်။ မအေကြီးက မသိမသာနှင့် ရွှေ့ပွဲလာ ပရိသတ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နိုရာ့လက်ကို ကိုင်ထားဆဲ။

အရှေ့တိုင်းပြည်များမှ ကျောင်းသူကလေးများ၏ သိမ်မွေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ကျွန်မကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာလား ဗိုလ်မှူးကေရီ"

သူ့လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ မီးလျှံအနီးမှ ပိုးဖလံလို ဖြစ်နေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်သည်။

"စိုက်ကြည့်နေမိတဲ့အတွက် ရိုင်းတယ် မထင်ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်"

"ကျွန်မကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာလာတာလဲဟင်"

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုပါ၊ ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပေါ့"

"အဲလိုပဲ အမြဲ ကံကောင်းနေလား ဟင်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြီး-

"အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ"

ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ပေါ်မှ တံဆိပ်တွေကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ဖဲကြိုးတွေ ရောင်စုံနှင့်။ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် အငယ်စားကလေးတခုကိုပင် အလှဆင်နိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။

"ဒါပေမဲ့ အသက်နဲ့ ကိုယ်တော့ အိုးစား မကွဲသေးဘူးနော်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ"

"ဒီလိုချည်း အမြဲတမ်း လုပ်လို့ရမယ်လို့တော့ ဗိုလ်မှူး မထင်ပါဘူးနော်"

ပြောပုံက မေးခွန်းမဆန်ဘဲ သူ့အမြင်ကို သူပြောနေသည်နှင့် တူ၏။ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်မိသည်။ လုံးဝ အချိန်ဖြုန်းလေ့ မရှိတဲ့ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် မိန်းကလေးပါလား။

"နှစ်ခါ ကံကောင်းဖူးတယ်၊ တတိယအကြိမ်တော့ ဆက် ကံမကောင်းနိုင်ဘူး ထင်တာပဲ"

"သေရမှာ ကြောက်လားဟင်"

"ဟာ... သိပ်ကြောက်တာပေါ့"

ရင်ဘတ်ပေါ်က တံဆိပ်တွေကို သူ ဝေ့ကြည့်ပြန်သည်။

"ဗိုလ်မှူးက တောင်းဆိုရင် စစ်မြေပြင်ကို သူတို့ ပြန်မလွှတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မတောင်းပါဘူး"

"ဘာပြုလို့"

"သေရမှာထက် သေခြင်းတရားကို ကြောက်နေရမှာကို ပိုကြောက်လို့ပေါ့"

"ဒီတခုတည်း အတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်လေ"

သူ့ရှေ့တွင် ကျွန်တော် အနေရ ကျပ်လာသည်။ သူက ထိုးစစ်၊ ကျွန်တော်က ခံစစ် ဖြစ်နေ၏။

"အင်း...ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ သေခြင်းတရားဟာ အချိန်အကြာကြီး စောင့်ပြီး လိုက်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ တူသလိုပဲ"

"သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်မှူး ဒီလိုပဲ တွေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"နှစ်နှစ်နီးပါး ဒီအကြောင်းက လွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ တွေးစရာ မရှိခဲ့ပါဘူး"

ကျွန်တော် ဝင်လာကတည်းက သတိထားခဲ့မိသည့် ရုပ်တုဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ 'သေလူ' ဆီသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ သူပါ လိုက်ကြည့်၏။

"ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အဲဒီလူလိုပါပဲ၊ နာရီတိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း အဲဒီအတိုင်းပဲ"

သူ့ပန်းပုရုပ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ကျွန်တော် ဒါလောက် ခါးသီးတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး"

"တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူးရှင်၊ မိုလ်မှူး ဆိုလိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်"

စပျစ်သီးလို နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

"နားလည်မယ်လို့ ယုံတယ်လေ"

ကျွန်တော် ပြုံးပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ သူ့အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့။

"ကျွန်တော် ဒီပြပွဲအကြောင်း ကြားစက ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အထက်တန်းလွှာက အမျိုးသမီးလေးတယောက် အနုပညာနဲ့ ကစားပြန်ပြီ ဆိုပြီးတော့လေ"

'အင်း... ခုလောက်ဆိုရင်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ သင့်ပြီ' ဆိုပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

"ဒါပေမဲ့ ပြခန်းထဲ ရောက်မှ မင်းလက်ရာတွေ ပျင်းစရာ မကောင်းဘူး ဆိုတာ သိရတော့တယ်"

"ပျင်းစရာ မကောင်းရုံ မဟုတ်ပါဘူး လုခ်၊ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာ"

နောက်ဘက်မှ ကြားဖူးသလိုလို ရှိသည့် အသံတသံ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သည်အသံရှင်နှင့် ကွဲသွားသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

"ဟာ.. ဆရာ"

ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ကို ကျွန်တော် တအံ့တသြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ဝမ်းသာသည့် အမူအရာဖြင့် နီရာ့ကို လှမ်းပြောသည်။

"လုခ်က ဆရာ့တပည့်ဟောင်းလေ၊ ဗိသုကာ အတန်းက"

"ကျွန်တော်က လူတွေ နေဖို့ အိမ်တွေ ဆောက်ချင်တာပါ ဆရာ၊ ဗိသုကာ ငှက်ကလေးတွေအတွက် ခိုအိမ်ဆောက်ရုံလောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်"

ကျွန်တော်က အဆောက်အအုံ အင်ဂျင်နီယာများ လောကတွင် ရှေးနှစ်ပေါင်း အသင်္ချေကတည်းက ရှိခဲ့သည့် ပဋိပက္ခကို ဖော်ပြီး အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

"အင်း... မင်းကတော့ အရင်အတိုင်းပဲနော် လုခ်"

ဆရာ့မျက်စိထဲတွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည့် အမူအရာမျိုးကို ကျွန်တော် လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည့် ပေါင်းဟောင်း သင်းဟောင်းများတွင်လည်း သည်အမူအရာမျိုးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူး၏။ ကြေးညိုရောင် ကျွန်တော့်ပါး

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
တွင် ကတ်ကြေးပုံစံ အမာရွတ်ကလေး ရှိနေပြီ။ စစ်ထဲ လိုက်သွားစကလို ပန်းနုရောင် ပါးစုန့်ကလေးနှင့် ချာတိတ်ကလေး မဟုတ်တော့။

"အရင်အတိုင်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး ဆရာ၊ ရေရှည်စစ်ပွဲကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီလေ"

ကျွန်တော် ခပ်ထိန်းထိန်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်စကားပြောနေစဉ် ကျွန်တော့် လက်ထဲမှ နီရာ့လက်ဖဝါးကလေး နွေးသည်ထက် နွေးလာသည်။

ညစာ တည်ခင်းကျွေးမွေးသည့် ထမင်းစားခန်းကြီးမှာ ရောမအခန်းကြီး။ တောင်ပေါ်အိမ်ကြီး ဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ကွေ့ကို စီးမြင်နေရသည်။ စားသောက်ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၊ နီရာနှင့် သူ့အမေ။

စားပွဲထိပ်မှ အမျိုးသမီးကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင်နေရာတွင် အခန့်သား ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ လွှမ်းမိုး ပိုင်ဆိုင်မှု၏ ပြယုဂ်တခုနှင့် တူနေသည်။ အဖိုးတန် ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပရိဘောဂများ၊ ရောမ စာပွဲဝိုင်းကြီး၊ မီးပဒေသာ ငွေခွက်ကြီးများတွင် ဖယောင်းတိုင် မီးလျှံများကို တလက်လက်၊ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားပြီး ထိုင်နေသည့် စီစီလီယာဟောဒင်ကို ကြည့်ရင်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် သံမဏိဓားသွားနှင့် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိ၏။

တည်ငြိမ်မှု၏ အောက်တွင် အလွန်ပြင်းထန်သည့် အင်အားတမျိုး ရှိနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချယုံကြည်နေပုံ၊ ပညာဉာဏ်ကြီးကာ ထက်မြက်မည့် ပုံကိုလည်း အတိုင်းသား တွေ့နေရ၏။ သူ့အတွက် ဘာမှ ထပ်ဖြည့်စရာ မလိုတော့အောင် အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံနေပုံလည်း ရ၏။

အမေ ပြောဖူးသည့် စကားတခွန်းကို သွားသတိရသည်။

"လုပ်ငန်းကြီးနှစ်ခုကို စီစီလီယာ ရလိုက်တာ၊ သူ့လို အရွယ်ရှိသေးတဲ့ မုဆိုးမနဲ့ ဆက်ဆံရတဲ့ လူတိုင်း အံ့သြစရာ တခုခု တွေ့ရတာချည်းပဲ" တဲ့။

"သွားလေသူ ကိုယ့်အမျိုးသားက မင်းအမေအကြောင်း အမြဲပြောတယ်"

စားပွဲထိပ်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

"သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ တို့ တခါမှ မဆုံဖြစ်ကြတာဟာ အံ့သြစရာပဲနော်"

ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှ အံ့သြစရာမရှိပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို မွေးသည့် ကာလီဖိုးနီးယားတောင်ပိုင်းမှ ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် စာတိုက်ဗိုလ်ဘဝဖြင့် မနှစ်က သက်ပြည့်ပင်စင် ယူလိုက်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျယ်ရယ်ဟောဒင်နှင့် ကျွန်တော့်အဖေသည် ကမ္ဘာတခုစစ်ဆီမှ လူသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် ပြောစရာဆိုလို့ ပထမကမ္ဘာစစ်တုန်းက တပ်စိတ် တစိတ်တည်း တာဝန်ကျခဲ့ဖူးသည့် အဖြစ်တခုသာ ရှိပါသည်။

"မင်းအဖေက တို့များရဲ့ ခင်ပွန်း ဂျယ်ရယ်ဟောဒင့် အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာလေ၊ သိမှာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖေ ပြောတော့ သိပ်ထူးထူး ဆန်းဆန်း ဇာတ်လမ်းမျိုး မဟုတ်ပါဘူး"

စိစိလီယာဟောဒင်က သူ့ရှေ့မှ ငွေခေါင်းလောင်း သေးသေးကလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံ တိုးတိုးကလေး မြည်သွားသည်။

"လေသာဆောင်မှာ ကော်ဖီ သောက်ကြရအောင်လား"

နီရာ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူက လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး-

"မေမေနဲ့ ဗိုလ်မှူးကေရီ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြလေ၊ နီရာ ရှစ်နာရီ မြို့ထဲ သွားစရာကိစ္စတခု ရှိလို့"

မစ္စက်ဟောဒင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်တွေ လွှမ်း သွား၏။

"မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလား နီရာ"

နီရာက အမေကို ပြန်မကြည့်ဘဲ-

"ဆမ်ကောဝင်းကို လာမယ်လို့ ကတိပေးပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ခေတ်သစ် ပန်းပု လက်ရာ ပြပွဲတခုအတွက် သူနဲ့ တိုင်ပင်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ် မေမေ"

မစ္စက်ဟောဒင့်ကို တလှည့်၊ နီရာ့ကို တလှည့် ကြည့်သည်။ သမီးကို ကန့်ကွက်ဖို့ အချိုသာဆုံး စကားလုံးများကိုသာ ရွေးနေသည်လားဟု ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှိနေလို့များလား မသိ။

"မေမေက သမီး အဲဒီအဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ဆမ်ကောဝင်း နဲ့ မတွေ့တာလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား"

"မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ကို ခေါ်လာတာ ဆမ်ပဲလေ"

ကျွန်တော် အဘွားကြီးဘက် လှည့်ပြီး...

"ကျွန်တော့်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ပရက်ဆီဒီယိုကို ရှစ်နာရီအရောက် ပြန်ရမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ"

နီရာက ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

"ဟင့်အင်း.. နေပါစေ၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ရှင်"

"ဘာမှ ဒုက္ခမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် စစ်ကားကို သုံးတာပါ၊ ဓာတ်ဆီ ရာရှင်ကိစ္စ လည်း မပူရပါဘူး"

"ကောင်းပါပြီလေ... ဒါဖြင့် ခဏလေး စောင့်နော် ဗိုလ်မှူး၊ နီရာ အဝတ်လဲလိုက် ပါရစေဦး"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် နီရာ့နောက်ကျောကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ ကျွန်တော်က စကားစပြီး–

"အင်မတန် ဂုဏ်ယူဖို့ကောင်းတဲ့ သမီးတယောက် မစ္စက်ဟောဒင် ရထားတာပဲနော်၊ တကယ့် ပါရမီရှင်ကလေးပါပဲ"

"ဟုတ်တယ်ကွဲ့"

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးပြာများတွင် ထူးဆန်းသည့် အရိပ်အယောင်တမျိုး ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဒါပေမဲ့ အမှန်ကို ဝန်ခံရရင် နီရာ့ကို အခါခပ်သိမ်း တို့များ နားမလည်ဘူး ဗိုလ်မှူးကေရီ၊ တခါတခါ ဘယ်လို အကဲခတ်ရမှန်းကို မသိဘူး၊ တို့များခေတ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ခြားနားသွားပြီ၊ နောက်တခုက နီရာဟာ တဦးတည်းသော သမီးလေ"

"စစ်ကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ၊ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ကြပါပြီ"

"အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းပြချက်က သိပ်ခေတ်စားနေတယ်"

အဘွားကြီးက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

"အဲဒီအမြင်ကို တို့တော့ မထောက်ခံနိုင်ဘူး ဗိုလ်မှူးကေရီ၊ ဗိုလ်မှူးတို့ ခေတ်ကျမှ စစ်တိုက်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တို့ခေတ်တုန်းကလည်း တိုက်ခဲ့ရတာပဲ၊ တို့မိဘတွေ ခေတ်မှာလည်း စစ်ရှိခဲ့တာပဲ"

ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောစရာ ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်က မငြင်းတော့ဘဲ–

"နီရာဟာ ပါရမီခံ ရှိတာတော့ သေချာတယ် ခင်ဗျ၊ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ် ခဏခဏ ပြောဖူးတာ ရှိတယ်၊ ပါရမီဆိုတာ နားလည်ဖို့ သိပ်ခက်သလို ရဖို့လည်း သိပ်ခက်တယ် တဲ့"

မစ္စက်ဟောဒင်၏ မျက်လုံးတွေ ကြည်လင် တောက်ပလာကြသည်။

"မင်းဟာ လူတော်ကလေးပဲ ဗိုလ်မှူးကေရီ၊ နောက်လည်း လာလည်နော်၊ တို့များ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ မင်းလည်း တို့ကို ခင်နေပြီလို့လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က နိုင်ငံခြား ပြန်သွားရမှာမို့ စစ်ကြီးပြီးမှပဲ ပြန်တွေ့ဖို့ များပါတယ်"

နီရာ့အမေက ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲကို ထိုးဖောက်မတတ် စိုက်ကြည့်ပြီး–

"အဲဒါဆိုရင်တော့ သိပ်နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြခြင်း အမူအရာတွေ လွှမ်းသွားသည် ထင်လိုက်၏။ မစ္စက်ဟောဒင်၏ အမူအရာ ပိုပြီး ရှင်ပျလာသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်တလိပ် မီးညှိလိုက်၏။

"မင်းဟာ စစ်ထဲ မဝင်ခင်က သိပ်အလားအလာ ရှိတဲ့ အင်ဂျင်နီယာလောင်း တယောက်လို့ တို့ ကြားတယ် ဗိုလ်မှူးကေရီ"

"မစ္စက်ဟောဒင်က အမေရိကန်မှာ အပ်ကျတာကအစ သိနေပုံပဲ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး ကေရီ၊ သိအောင် ကြိုးစားရတယ်လေ။ ခိုကိုးရာမဲ့ မုဆိုးမဘဝ ဆိုတော့ မျက်စိကိုဖွင့်၊ နားကို စွင့်ထားရတယ်"

ခိုကိုးရာမဲ့ တဲ့...။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့် အပြုံးကို မြင်ရ၏။ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အပိုင်စည်းရုံးနေပြီ ဟူ၍။

"နောက်ထပ် ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာတွေများ သိထားပါသေးလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

"စစ်မဖြစ်ခင်က ဟောဒင်နဲ့ ကာရူသာကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လျှောက်သေးတယ်ဆို၊ သူတို့အားလုံး ဗိုလ်မှူးကို သဘောကျကြပါတယ်"

"စစ်တပ်က ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီး သဘောကျပါတယ်"

"သိပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ ဗိုလ်မှူးရဲ့ စစ်တက်ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းတွေလည်း တို့ဖတ်ပြီး..."

ကျွန်တော်က လက်တဖက် မြှောက်လိုက်ပြီး-

"အဲဒါတော့ သည်းခံပါ ခင်ဗျာ၊ ဒါထက် မစ္စက်ဟောဒင် ဘာကို ဦးတည်နေပါလိမ့်"

ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းကြည့်သည်။

"မင်းကို သဘောကျနေလို့ပေါ့ ဗိုလ်မှူး ကေရီ၊ အခါအခွင့် သင့်မယ်ဆိုရင် ဟောဒင်နဲ့ ကာရူသာကုမ္ပဏီရဲ့ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်နိုင်တယ်"

ကျွန်တော် အဘွားကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါဆိုရင်တော့ ထိပ်ဆုံးက စရမယ့် အဖြစ်ပါလား။ ကျောင်းထွက်ပြီးကတည်းက တခါမှ အလုပ်အကိုင် မရခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ ဆီနဲ့ဝင်းဝင်း အခွင့်အရေးကြီး တခုပေပဲ။ ဟောဒင်နှင့် ကာရူသာမှာ အနောက်ကမ်းခြေတွင် ထိပ်တန်း ဗိသုကာကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သည်။

"ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာပါလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

"သိတာပေါ့ကွယ်၊ တို့များက ကုမ္ပဏီထဲမှာ ရှယ်ယာ အများဆုံး ထည့်ထားတာပဲ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် တခု မေးပါရစေ၊ အခါအခွင့်သင့်ရင် ဆိုတာကို မစ္စက်ဟောဒင် ဘယ်လို သဘောထားပါသလဲ"

တည်ငြိမ်သော၊ တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် တံခါးဝကို တလှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တလှည့် ကြည့်ပြီး-

"အဲဒီအဖြေကို ဗိုလ်မှူး သိပြီးလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်လေ"

ထိုစဉ်တွင် နိုရာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

"နိုရာ သိပ်မကြာပါဘူးနော် ဗိုလ်မှူး"

"မကြာပါဘူးဗျာ၊ မကြာပါဘူး"

"မေမေနဲ့ ဟောဒီက ဗိုလ်မှူးကေရီနဲ့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စလေး တွေကို ဆွေးနွေးနေကြတာ နိုရာ"

နိုရာက သူ့အမေကို စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ အဘွားကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး လောကဝတ်စကား ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
"ညစာဝိုင်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက်ဟောဒင်"

"နောင်လည်း လာပါ ဗိုလ်မှူး၊ တို့များ ပြောတဲ့ ကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

"ဂွတ်ဘိုင် ဗိုလ်မှူးကေရီ"

ကျွန်တော်နှင့် နီရာ အဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တံခါးဝ ရောက်မှ နောက်မှ လှမ်းပြောသံ ကြားရ၏။

"သမီး... သိပ်မကြာစေနဲ့နော်"

နံဘေးတွင် ယှဉ်ထိုင်နေသည့် သူ့ဆီမှ ရေမွှေးနံ့က သင်းကြိုင်နေ၏။ စိတ်ထဲ တမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားရသည့် ရေမွှေးနံ့မျိုး မဟုတ်။

"ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ ဟင်"

"လမ်းဘတ်လမ်း အောက်ပိုင်းကို သွားမှာပါ၊ ဗိုလ်မှူးကေရီ လမ်းကြုံပါတယ်နော်"

"ကြုံပါတယ်"

သူက ကျွန်တော့်ဘက် တိုးကာ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး–

"မေမေက နီရာ့အကြောင်းတွေ ပြောနေလားဟင် ဗိုလ်မှူး"

"ဟင့်အင်း... မပြောပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ ဟင်"

ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်၏။

"ဘာမှ မပြုပါဘူး"

စကား ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဗိုလ်မှူး ပရက်စီဒီယိုကို ရှစ်နာရီခွဲအရောက် ပြန်ရမယ် ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး မို့လား ဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ နီရာကော ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ ဖျက်လို့ မရဘူးလားဟင်"

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

"မရတော့ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ"

သူ တချက်တွေ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ–

"မကောင်းဘူးလေ၊ ဗိုလ်မှူး နားလည်ပါတယ်နော်"

"အင်း... စစ်စကားနဲ့ ပြောရရင် အကျယ်ကြီး ကြားတယ်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားတယ်ပေါ့"

သူက ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး"

လမ်းထောင့်တခုတွင် မီးနီသဖြင့် ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ရသည်။ သူ့ကို တချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ မီးပွိုင့်အနီရောင်ကြောင့် နီရာ့ တကိုယ်လုံး နီရဲကာ မီးလျှံမကလေး ဖြစ်နေ၏။
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူက လှမ်းမေးသည်။

"ဒါဖြင့် ခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ"

"ဘာလုပ်ဖြစ်မယ် မသေချာပါဘူး၊ တရုတ်တန်းဘက်သွား အတွဲတယောက် ရှာဖြစ်မလားပဲ"

"အဲဒီနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းမယ်ပေါ့"

မီးစိမ်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်မောင်းသည်။

"ဒါပေါ့၊ ခုချိန်ထိတော့ ဒီနည်းပဲ အကောင်းရှိတာကိုး"

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ပြီး–

"အဲဒီလိုပဲလား ဟင်"

"အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

သူက ပိုပြီး တင်းတင်းဆုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွင် လက်သည်းရာ တွေပါ ထင်ကုန်ပြီ ထင်၏။

"နီရာ ယောကျ်ားလေး ဖြစ်ချင်လိုက်တာ"

"ကိုယ်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ သဘောကျတယ်"

"နောက် တွေ့ဦးမယ် မဟုတ်လား ဟင်"

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တိုးပြီး ဖိလာတော့ သူ့ရင်သား တင်းတင်းနှင့် ထိတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အထင် မှန်ပြီဟု သိလိုက်၏။ အလုပ်ကိစ္စအတွက်သက်သက် မဖြစ်နိုင်။

"တွေ့ဖြစ်မယ် မထင်တော့ပါဘူး"

"ဘာပြုလို့"

"ဘာကြောင့်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့လည်း ဘာအကြောင်းထူးမှာ မှတ်လို့"

"နီရာ့အတွက် ထူးတယ်လေ၊ ကဲ.. ဘာပြောမလဲ"

ရင်ထဲမှာ ဒေါသမုန်တိုင်းငယ်လေး တခု ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အသံတွင် မီးသက်လေပြင်းသံ စွက်သွား၏။

"ဒီကိစ္စကို ဒါလောက် စိတ်ဝင်စားရင် ဖြေပြေရာ နေရာတွေ ဒီမြို့မှာ တဒါဇင် လောက် ရှိတယ် ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ် နီရာ"

သူ့လက်ကို ရုပ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်ကို မြင်ရ၏။

"ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် နီရာ၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ဝေးနေတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောဖို့ မေ့တော့တော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ"

"မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ နီရာ အဲဒီလို ပြောခံသင့်ပါတယ်၊ အဲဒီလမ်းကို ချိုးပေးနော်၊ ရှေ့နားမှာတင်ပဲ"

ကားကို ကျွန်တော် ချိုးကွေ့ပေးလိုက်သည်။

"တပ်ကို မပြန်ရသေးပါဘူး နော်၊ သုံးရက် ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဟုတ်တယ်လေ"

"လာခဲ့ဦးမယ် မဟုတ်လားဟင်"

"မလာတော့ဘူး နီရာ၊ လာဂျိုလာကို သွားပြီး ငါးမျှားမလို့"

"နီရာ လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

"မကောင်းပါဘူး နီရာ"

"ဘာလဲ ချိန်းထားပြီးသား ရှိနေလို့လား"

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး–

"မရှိပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့"

"ဘာပြုလို့ ဆိုတော့ ကိုယ်က စစ်မြေပြင်ကို ပြန်သွားရဦးမှာမို့ပေါ့"

ကျွန်တော်က ခါးခါးသီးသီးလေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မထားချင်လို့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်အတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားချင်လို့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်တွေ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ အများကြီး လေ"

"ဒါဖြင့် ကြောက်နေတဲ့ သဘောပေါ့"

"သောက်ရမ်း မှန်တာပေါ့၊ ကြောက်ပါတယ်လို့ ပြောပြီးသားလေ"

မျက်ရည်ဥတွေ သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်ကို လက် တဖက် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်သည်။

"ဒီမယ် နီရာ၊ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ အားလုံး နေ့မြင် ညပျောက်တွေချည်းပဲ၊ တနေ့ နေ့ တချိန်ချိန် အဲ... စစ်ကြီး ပြီးသွားလို့ မသေရင်ပေါ့လေ"

သူက ကြားဖြတ်ပြီး–

"ဒါနဲ့ စောစောက ပြောတော့ သုံးကြိမ်ဆက် ကံကောင်းတဲ့လူ မရှိဘူး ဆို"

"ဒါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါကွာ"

ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

"ဒါဆို နောက်ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတဲ့ သဘောလား"

သူ့အသံတွင် ကြေကွဲသံ ပါနေသည်။

"အင်း... မင်းကို ကိုယ်ကချည်း တောင်းပန်နေရတာပါလား၊ ကိုယ် စိတ်မကောင်း ပါဘူး နီရာ"

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"နှုတ်ဆက်တာ နီရာ ဝါသနာ မပါဘူး"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်မီ သူ ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်ကို တချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
စီးကရက်တလိပ် ထုတ်ညှိပြီး အသာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကို လူတယောက် ထွက်ဖွင့်ပေးပြီး သူ့ကို အထဲ သွင်းလိုက်သည်။

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်တော့ မနက် သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။ တံခါးအောက်တွင် စာရွက်ခေါက်ကလေးတခု ရောက်နေ၏။

မနက်ဖြန် မနက် လာခဲ့ပါ။ ဆက်ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိသည်။

စီစီလီယာဟောဒင်

ဟု လက်မှတ်ထိုးထား၏။ စိတ်တိုတိုနှင့် စက္ကူစကလေးကို လုံးထွေးပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တနေ့တွင် လာဂျိုလာကမ်းခြေသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့၏။

နောက်တပတ်အတွင်း ဩစတြေးလျ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က အဘွားကြီး ကျွန်တော့်ကို တစောင့်စောင့် ဖြစ်နေမှာပဲဟု တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် ကျိတ်ပျော်နေမိ၏။

စီစီလီယာဟောဒင် မစောင့်နိုင်သည့် ကိစ္စရပ်များ ရှိလေသည်။ နောက်တနေ့တွင် ဆမ်ကောဝင်းကို ခေါ်တွေ့၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၄)

"ကျွန်တော် သိပ်နောက်ကျ မနေပါဘူးနော် မစ္စက်ဟောဒင်"

ဆမ်ကောဝင်းက အခန်းထဲကို ဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သည်။

"မကျပါဘူး မစ္စတာ ကောဝင်း၊ ထိုင်ပါ"

စီစီလီယာဟောဒင်က သံပြတ်နှင့် ပြောသည်။ ဆမ်က ဆိုဖာတလုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို အကဲခတ်နေသည်။ သူ့ကို တွေ့ချင်သည်ဆိုသည့် သတင်း ရချိန်မှစပြီး ဘာကိစ္စ များပါလိမ့်ဟု ဆမ် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေ၏။

အဘွားကြီးက နိဒါန်းမပျိုးဘဲ–

"အီလီယိုဖီယံ ဆုပေးပွဲမှာ နီရာ့ အခြေအနေ ကောင်းနေတယ်၊ ပဏာမ ရွေးတဲ့ အထဲမှာ ပါတယ် မစ္စတာကောဝင်း"

အဘွားကြီးကို ဆမ်ကောဝင်း ပိုလေးစားသွားသည်။ အမေရိကန်တွင် အဆင့်မြင့်ဆုံး ရွှေစင်ရုပ်တု ဖြစ်၍ ကောလာဟလတွေ အမြဲထွက်နေတတ်သည်။ အလွန်လျှို့ဝှက်စွာ ရွေးချယ်သည့် ဆု ဖြစ်၏။ လုံးဝပေါက်ကြားလေ့ မရှိ။ သူကိုယ်တိုင် မသိသေးပါလျက် သည်အဘွားကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိပါလိမ့်။

"ဘယ်လို သတင်းရတာပါလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

"ဘယ်လို ရတယ် ဆိုတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အရေးကြီးတာက တို့ သိနေပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ မဟုတ်လား"

"ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နီရာ့အတွက် ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ သူ ရမှာပါ၊ ရလည်း ရသင့်ပါတယ်"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
"ဒါကြောင့် မစ္စတာကောဝင်းကို တို့ တွေ့ချင်တာပေါ့၊ နိုရာ ကိန်းသေရမယ် ဆိုတာမျိုး တို့ လိုချင်တယ်"

ဆမ် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ အဘွားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

မစ္စက်ဟေဒင် စကားဆက်သည်။

"ငွေ ရှိတာဟာ တခါတခါ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သာရည် ရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာလောကမှာပေါ့၊ နိုရာ့မှာ ငွေတွေ အများကြီးရှိတယ် မစ္စတာ ကောဝင်း၊ ဒီဆုကို ရအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်"

"ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မစ္စက်ဟေဒင်၊ အကဲဖြတ်လူကြီး အားလုံးဟာ တကယ့် ပညာရှင်ကြီးတွေချည်းပဲ၊ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို သူတို့ လုံးဝ အထိပါး မခံကြဘူး"

"လောကမှာ တစုံတရာအတွက်တော့ ဘက်လိုက်ကြတာချည်းပဲ၊ ဘက်မလိုက် တဲ့ လူဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး"

အဘွားကြီးက သေချာပေါက် လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

"ဒီနေ့ ပန်းချီ ပန်းပုလောကကို တို့မြင်သလောက်တော့ ကွန်မြူနစ် အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေတယ်၊ အနီရောင်တွေ လွှမ်းနေတယ်၊ သူတို့ အုပ်စုထဲက မဟုတ်ရင် ဘူဇွာ လောက အမြင်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် တပ်ပြီး ပယ်ချနေကြတယ်"

"မစ္စက်ဟေဒင် သိပ်တဖက်စွန်း ရောက်သွားသလားလို့"

အမျိုးသမီးကြီးက ဆမ်ကောဝင်းကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး-

"ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဒါဖြင့် ဆုကြီးတွေမှန်သမျှ အဲဒီအုပ်စုကချည်း ယူနေတာ ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ၊ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မဟုတ်တဲ့ ပညာရှင်တွေ မရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

ဆမ် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ မှန်သင့်သလောက် မှန်နေသည်ကိုး။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါကိုမစ္စက်ဟေဒင်နဲ့ ကျွန်တော် သဘောတူနိုင်တယ်ထား၊ 'အီလီယိုဖိယံ' ကိုတော့ ငွေနဲ့ ဝယ်လို့ မရနိုင်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ လုပ်ရမယ် မထင်ဘူး"

"အဲဒါ သိပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဩဇာအာဏာ လွှမ်းမိုးမှုအောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်ကြပါဘူး၊ ဒါက တို့နှစ်ယောက်လုံး သိပြီးသားပဲ၊ အကဲဖြတ်လူကြီးတွေလည်း ပုထုဇဉ်လူသားတွေပါပဲ မစ္စတာကောဝင်း"

"ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်က စမလဲ"

"အဲဒီလူကြီးတွေကို ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိဖို့ဆိုတာ တော်တော်ဩဇာရှိဖို့ လိုလိမ့်မယ် မစ္စတာကောဝင်း"

"တနေ့က ဘီလ်ဟားရက်စ်နဲ့တော့ ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ သူကတော့ ဒီဆုဟာ နိုရာနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးလို့ ထင်နေတယ်၊ နိုရာ ရမယ်ဆိုရင် အမေရိကန်တမျိုးသားလုံး ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်တဲ့"
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ခ.မ်သေသေချာချာ စဉ်းစားရတော့မည်။ ဒီသတင်း ဘယ်က ထွက်လာသည်ကို အစောကြီး သိဖို့ ကောင်းသည်။

"ဟားရက်စ်ကို ကျွန်တော်တို့ ရပြီ ထားပါတော့၊ နောက် ဘယ်သူတွေ ရနိုင်ဦးမလဲ"

"မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ပါ ရမှာပေါ့၊ ဟားရက်စ်က တာတီမက်ကောမစ်ကို ချီကာဂိုမှာ ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ သူလည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်တဲ့၊ တခြားလူတွေလည်း ရှိဦးမှာပါ"

"အဲဒီကိစ္စ မစ္စတာကောဝင်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိမ့်မယ်လို့တို့ ယုံကြည်တယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်စရာတွေက တော်တော်များများ ရှိလိမ့်မယ်၊ ခု ဖေဖော်ဝါရီ ဆိုတော့ သုံးလပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဆုက မေမှာ ကြေညာမှာလေ၊ အင်း... အချိန်မှ ရပါတော့မလား မသိဘူး"

အဘွားကြီးက စာရွက်တရွက်ကို လှမ်းယူပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။

"မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ သတင်းစာတိုက်က ရတဲ့ လခက လေးထောင့်ငါးရာ၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးတွေက ပျမ်းမျှ ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်လောက် ဆိုတော့..."

ခဏရပ်ထားပြီး ဆမ်ကောဝင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ဘာမှလည်း သိပ်မရဘူးနော်၊ ဟုတ်လား မစ္စတာကောဝင်း"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်မရပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်တော့ နေတတ်တယ်နော်။ အင်း... ကောင်းကောင်း နေ၊ ကောင်းကောင်း စားချင်တော့လည်း ဘယ်လောက်ပဲ့မလဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ တနှစ်ကို ဒေါ်လာ သုံးထောင်လောက်တောင် ကြွေးတင်နေသေးတယ် ဟုတ်စ"

ဆမ် ပြုံးသည်။

"ကြွေးကိစ္စတော့ ကျွန်တော် သိပ်မပူပါဘူး"

"သိတယ်လေ၊ တို့သဘောပေါက်သလောက်တော့ ငွေ သိပ်များလာရင် ဘယ်တော့မှ ငွေနဲ့ မချေရဘူး၊ တုံ့ပြန်မှုတခုခုနဲ့ ပေးချေရတယ်၊ မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ တနှစ်ဝင်ငွေကို ဒေါ်လာ တသောင်းလောက် မှန်းရင် သိပ်ကွာမယ် မထင်ဘူး"

ဆမ် ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်မကွာပါဘူး"

စာရွက်ကို အံဆွဲထဲ ပြန်ထည့်ပြီး-

"နိုဗာ ရရှိရေးမှာ မစ္စတာကောဝင်း အကူအညီ ပေးရတဲ့အတွက် ဒေါ်လာ တသောင်း ပေးဖို့ တို့များ လျာထားတယ်ကွယ်၊ တကယ်လို့ အီလီယိုဖီယံဆုကို သမီး ရသွားပြီဆိုရင် မင်းနဲ့ တို့နဲ့ ဆယ်နှစ် စာချုပ်ချုပ်မယ်၊ တနှစ်ကို ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း ပေးမယ်၊ နောက်ထပ် နိုဗာ့ဝင်ငွေလည်း ရဦးမယ်၊ အသားတင် ဝင်ငွေထဲက မဟုတ်ဘူးနော်၊ အကြမ်းငွေတွေထဲက ပေးမှာ"
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆမ် အပြေးအလွှား စိတ်တွက် တွက်နေသည်။ လက်ရှိ ထုတ်လုပ်မှု နှုန်းအတိုင်း ဆိုရင် နီရာ့ အကြမ်းဝင်ငွေမှာ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းမှ တသိန်းအထိ သေချာသည်။

"ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လုပ်ပါ မစ္စက်ဟောဒင်"

အဘွားကြီးက ခပ်သွက်သွက် တုံ့ပြန်သည်။

"နှစ်ဆယ့်ငါး ထား၊ သမီးက ပြခန်းစရိတ်တွေ ဘာတွေ ကုန်ဦးမှာလေ"

"ခဏလေးနော် မစ္စက်ဟောဒင်၊ သိပ်မြန်လွန်းနေတော့ ကျွန်တော် မတွက်တတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သလို ပြန်ပြောပါရစေနော်၊ နီရာ ဆုရရှိရေး အတွက် မစ္စက်ဟောဒင်က ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာသမားတယောက် အနေနဲ့ ငှားတယ်"

"မှန်တယ် မစ္စတာကောဝင်း"

"နီရာ ဆုရသွားရင် ကျွန်တော့်ကို ၁၀ နှစ်အတွက် ကိုယ်စားလှယ် ဒါမှမဟုတ် မန်နေဂျာခန့်ဖို့ စာချုပ် ချုပ်မယ်၊ အဲဒါအတွက် ကျွန်တော် တနှစ်ကို ဒေါ်လာ နှစ်သောင်း နဲ့ ဝင်ငွေပေါ်မှာ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း ရမယ်"

မစ္စက်ဟောဒင် ခေါင်းညိတ်သည်။

"သူ ဆုမရဘူး ဆိုရင်ကော"

"စာချုပ် ချုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့ မစ္စတာကောဝင်း"

"ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့"

ဆမ်က အမျိုးသမီးကြီးကို လေးနက်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီး-

"ကျွန်တော်တို့ စာချုပ် ချုပ်ကြမယ် ဆိုရင် အာမခံချက်ကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ မစ္စက်ဟောဒင်"

"နီရာပေါ့"

"တကယ်လို့ ထင်ထားသလောက် သူ့ဝင်ငွေ မရဘူး ဆိုရင်ကော ခင်ဗျာ"

အဘွားကြီးက ပြုံးပြီး-

"ဒါကိုတော့ သမီးအနေနဲ့ စိတ်ပူမယ် မဟုတ်ဘူး၊ နီရာဟာ သုံးမကုန်၊ ဖြုန်းမကုန် အောင် ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ တနှစ်တနှစ် သူ ရတဲ့ မိသားစု ထောက်ပံ့ငွေက တသိန်း ကျော်တယ်"

မစ္စက်ဟောဒင်ကို ဆမ် စိုက်ကြည့်သည်။ နီရာ ချမ်းသာမှန်း ဆမ် သိသော်လည်း သည်မျှ ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ခဲ့။

"တခု သိချင်ပါသေးတယ် မစ္စက်ဟောဒင်၊ ဒီအကြောင်းတွေ နီရာနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးသား လား"

အဘွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

"ဒါပေါ့၊ သူ သဘောမတူဘဲ ဆွေးနွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ဆမ် သက်ပြင်းချသည်။ သည်ကိစ္စ ကြိုသိနေသင့်သည်ပေါ့၊ မမေးဘဲ မနေနိုင်သဖြင့်-

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ဒါဆို သူကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာပါလိမ့်"

"နီရာ တွက်တာက ဒီလိုလေ၊ ဒီဆွေးနွေးပွဲ မအောင်မြင်ရင် မစ္စတာကောဝင်းနဲ့ သူ့ကြားက ရှိလက်စ ဆက်ဆံရေး ပျက်မသွားစေချင်ဘူး တဲ့"

"ဩော်..."

ဆမ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ထုတ်ကာ ပါးစပ်တွင် တပ်ရင်း အတွေးနက်နေသည်။

"ကျွန်တော်က လက်ခံရင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးမယ်လို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ထင်နေကြသလား မသိဘူး"

"နီရာက မစ္စတာကောဝင်းရဲ့ အရည်အချင်းကိုရော ထက်မြက်မှုကိုပါ ယုံကြည်တယ်လေ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် မစ္စက်ဟောဒင်"

"နီရာတော့ ဝမ်းသာမှာပဲ"

"သူ ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မယ် မစ္စက်ဟောဒင်"

"သူ့ပန်းပုခန်းထဲမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ချားလ်စ်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်"

ခလုတ်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ဘဏ္ဍာစိုးကြီး အခန်းဝ ရောက်လာသည်။ နီရာ့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရင်း အလွန်နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းပြီး တွေးတွေးဆဆ ပြောသည့် လေသံဖြင့်-

"တို့များလည်း ဝမ်းသာနေတယ် မစ္စတာကောဝင်း၊ မိခင်တယောက်အပြင် အခြားတယောက်ကပါ နီရာ့အနားမှာ ရှိပြီး စောင့်ရှောက်ဖော် ရတဲ့အတွက်လေ"

"ကျွန်တော် ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကြိုးစားပါ့မယ် မစ္စက်ဟောဒင်"

"ယုံပါတယ် မစ္စတာကောဝင်း၊ သမီးလုပ်သူကို အရာခပ်သိမ်း နားလည်တဲ့ အမေမျိုးလို့ ဟန်မဆောင်ပါဘူး၊ သူက ဘာမဆို ဆန္ဒပြင်းအား ကြီးတယ်၊ သူ လုပ်သမျှတွေ အားလုံး တို့များ မထောက်ခံပါဘူး မစ္စတာကောဝင်း"

ဆမ်က ဘာမှ မပြောဘဲ အဘွားကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ဆေးတံကိုသာ ဖိဖွာနေသည်။ နီရာ့အကြောင်းကို မအေကြီးက ဘယ်အတိုင်းအတာထိများ သိထားပါလိမ့်။ နောက်ဆုံးစကားအရဆိုရင်တော့ တော်တော်များများသိထားပုံပဲ။ အဘွားကြီးကတောင်းပန်သလို လေသံဖြင့် စကားဆက်သည်။

"အမေတယောက်အနေနဲ့ တို့များက သိပ်ရှေးဆန်နေလို့လားတော့ မသိဘူး၊ နီရာဟာ တခါတလေ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ လောကနီတိကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားဘူးလို့ ထင်တယ်"

ဆမ်က အဘွားကြီးကို သေသေချာချာ ကြည့်ရင်း-

"ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ မစ္စက်ဟောဒင်"

အဘွားကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

"ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နိုရာ့ကို ကာကွယ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှုတ်ချနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခုပြောနေတဲ့ ကိစ္စကို ကျေကျေညက်ညက် နားလည်ကြဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

သူတို့နှစ်ယောက် တဦးကို တဦး အကဲခတ်နေကြသည်။

"ဆက်ပြောပါ မစ္စတာကောဝင်း"

"နိုရာဟာ သာမန် မိန်းကလေးတယောက် မဟုတ်ဘူး မစ္စက်ဟေဒင်၊ သိပ်အသိဉာဏ် ထက်မြက်တယ်၊ ပါရမီရှင်လို့တောင် ကျွန်တော် ပြောချင်တယ်၊ တပြိုင်တည်းမှာ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တယ်၊ ခံစားမှု သိပ်ပြင်းထန်တယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေအတွက် အရက်အမြဲလိုသလို သူ့အတွက် အချစ် အမြဲလိုနေတယ်"

"နိုရာဟာ ကာမသောင်းကျန်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောနေတာလား မစ္စတာကောဝင်း"

"မဟုတ်ဘူး၊မဟုတ်ဘူး၊ကျွန်တော်အဲဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး မစ္စက်ဟေဒင်"

ဆမ် စကားလုံး ရွေးနေသည်။ သေသေချာချာ ရွေးရသည်။

"နိုရာဟာ ပန်းပုပညာရှင် တယောက်အနေနဲ့ ရမ္မက်ကမ္ဘာဟာ သူ့အတွက် အနုပညာခွန်အားတွေ ရနိုင်တဲ့ နေရာလို့ သူ ယုံနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တခါ ပြောဖူးတယ်၊ ဒါမှ လူတွေအကြောင်း ပိုပြီး နားလည်သထက် နားလည်လာမှာပေါ့ တဲ့"

အဘွားကြီးက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေဆဲ။

"နိုရာနဲ့ မစ္စတာကောဝင်း..."

မေးခွန်းကို အဆုံးမသတ်ဘဲ မေးသည်။ ဆမ်က အဘွားကြီးကို ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မစ္စက်ဟေဒင် သက်ပြင်းချသည်။ မျက်လွှာချပြီး-

"ခုလို ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖော်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ကောဝင်း၊ မင်းတို့ချင်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စကို ဝင်မစွက်ပါဘူး"

"နောက်ဆုံး သူ ကျွန်တော့်အခန်းကို ရောက်လာတဲ့ အခေါက်ကမှ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပိုနားလည်သွားတာ၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က မဟုတ်လား၊ သူ ပထမဆုံးပြပွဲ လုပ်တုန်းကလေ"

ဆမ် ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

"စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်၊ ငိုလို့ချည်း နေတယ်၊ သူ့ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဗိုလ်မှူးကလေးက သူ့ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်လိုက်တယ် ဆိုပဲ"

"ဗိုလ်မှူးကေရီလေ၊ သူက လူတော်ကလေးပါ"

"ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ တနည်းနည်းနဲ့ နိုရာ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်လိုက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
တာတော့ အမှန်ပဲ မစ္စက်ဟောဒင်၊ ခဏပဲ နေပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် တက္ကစီ တစီးနဲ့ ပြန်ပို့လိုက်ရတယ်"

"အင်း... မှတ်မိတယ်၊ ဘာလို့ အစောကြီး ပြန်လာပါလိမ့် ဆိုပြီးတော့တောင် တို့များ အံ့သြနေမိသေးတယ်၊ တခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ် မစ္စတာကောဝင်း"

"အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်"

"မစ္စတာကောဝင်းကို နီရာ သိပ်လေးစားပါတယ်၊ သမီးလေး ဒုက္ခ မရောက်အောင်တော့ စောင့်ရှောက်ပါ"

"ကျွန်တော်တို့ အားလုံးအတွက် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ် ခင်ဗျာ"

'ကျေးဇူးပါပဲ မစ္စတာကောဝင်း' ဟု ပြောပြီး ပင်ပန်းသွားသည့် အမူအရာဖြင့် ကုလားထိုင်နောက်တွင် မှီကာ မျက်တောင်ကို မှေးစင်းလိုက်သည်။

"တခါတခါ စဉ်းစားမိတယ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့၊ သူ ပြောင်းလဲသွားမယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

သို့သော် ဆမ် စိတ်ထဲက သိနေ၏။ နီရာ့လို မိန်းကလေးမျိုးက ယောကျ်ားပေးစားလည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်၊ နီရာ ရောက်လာသည်အထိ ငြိမ်နေကြသည်။

"မစ္စတာကောဝင်းက မေမေတို့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံတယ် နီရာ"

မအေကြီး လုပ်သူက သမီးလုပ်သူကို ဆီးပြောသည်။ နီရာက လက်ကမ်းပေးရင်း–

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆမ်"

"ကျေးဇူးမတင်နဲ့ဦး အမိ၊ ပြီးမှ နောင်တရနေဦးမယ်"

"မပူပါနဲ့၊ နီရာလည်း ကြိုးစားမှာပေါ့"

"ကောင်းပြီလေ"

ဆမ်ကောဝင်း၏ အသံ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ သံပြတ်နှင့် အလုပ်သဘော ဆန်လာသည်။

"ခု ဘာကိုင်နေသလဲ"

"အာလင်းရဲ့ ပြခန်းမှာ တင်ဖို့ လုပ်နေတာ ပြီးတော့မယ်၊ ဧပြီလထဲမှာ ပြဖို့လေ"

"အဲဒါ ဖျက်လိုက်ပါ"

"အလို... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆမ်"

"အချိန်မရတော့ဘူး"

"ဒါပေမဲ့ နီရာ ကတိပေးထားပြီးပြီ"

"အဲဒီကတိကို ဖျက်လိုက်ပေါ့"

ဆမ်က ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး အဘွားကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"နီရာနဲ့ ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒေါ်လာ တသောင်းတန် ချက်တစောင် ထုတ်ပေးပါ မစ္စက်ဟောဒင်"

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

"နယူးယောက်ကို ဟုတ်လား၊ ဘာ့အတွက်လဲ ဆမ်"

အဘွားကြီးကပါ ဆမ်ကောဝင်းကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

"အာရွန်စကာစီနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဟိုမှာ ပြပွဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်မယ်"

"ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆမ်"

နီရာ ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။

"ဘာပြုလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ နီရာ"

"အာလင်းနဲ့ နီရာ တွဲလုပ်လာတာ ကြာပြီလေ၊ ချက်ချင်း ခွဲသွားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ နီရာ့အပေါ်မှာ သူ့ကျေးဇူးတွေ ရှိတယ်"

"မတတ်နိုင်ဘူး၊ ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ အာလင်းက မင်းပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြို့ငယ်လေးက ဆိုင်ငယ်ကလေးရဲ့ ပန်းပုဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ၊ မင်းကြောင့် သူ့ဆိုင် ပိုရောင်းကောင်းလာတာ နီရာ၊ အာရွန်စကာစီက တကမ္ဘာလုံး အသိအမှတ်ပြု ထားတဲ့ ပန်းပုကုန်သည်ကြီး၊ ပန်ချီကားပွဲစားကြီး၊ မင်း လိုချင်နေတဲ့ဆု ရဖို့အတွက် သူ့ ပြတိုက်မှာ ပြပွဲ တခါလောက် လုပ်ဖို့လောက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး"

"သူ့ပြတိုက်မှာ လုပ်ခွင့်ရပါ့မယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ"

ဆမ်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

"ပြောနိုင်တာပေါ့၊ မင်းရဲ့ ဒေါ်လာ တသောင်းတန် ချက်က ပြောလိမ့်မယ်လေ"

◆◆◆

သည်ကဏ္ဍက ကျွန်တော် ပစိဖိတ်ဒေသသို့ ရောက်နေစဉ် ကာလ။

ကျွန်တော်သည် ဆမ်းမားဆက်မောင်၏ ဇာတ်လိုက်တယောက် ဖြစ်သင့်သူ ဖြစ်ပါ၏။ အပူပိုင်းဇုန်မှ မုတ်သုံသစ်တောထဲသို့ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ရောက်နေသည့် လူဖြူ တယောက်။ ပိုနေသည့် အချိန်တွေကို အသားညိုမကလေးများ ကြားတွင် ကုန်လွန်စေရင်း ဆွေမျိုးမေ့နေသည့် လူဖြူတယောက်။

ကျွန်တော့်ဘဝက ဤသို့ မဟုတ်ပါချေ။ သစ်တောမှားပြီးများ ရောက်နေသလား တော့ မသိ။ ဆမ်းမားဆက်မောင်၏ ဇာတ်လိုက်နှင့် တခြားစီ။ မောရက်စ်ဘီ ဆိပ်ကမ်း၏ မြောက်စူးစူး သစ်တောထဲမှ လေယာဉ်ကွင်းထဲတွင် နေရသည်။ ချမ်းလိုက်သည်မှာ အရိုးခိုက် နေ၏။ အနွေးထည် ဘယ်လောက်ထပ်ထပ် အကြောင်းမထူး။ သွားချင်း ရိုက်နေကြရသည်။ နှာရည်တရွှဲရွှဲ၊ မျက်ရည် တရွှဲရွှဲနှင့် ငှက်ဖျားထက် တုပ်ကွေးမိသူတွေ ပိုများသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေသူရဲတစ်သိုက် ရောမမီးဖိုကြီးနားက မခွာဘဲ စစ်အကြောင်း တွေ၊ တိုက်ပွဲ၊ သေနင်္ဂဗျူဟာ အကြောင်းတွေကို ပြောရင်း အချိန်ကုန်ကြသည်။

ဤသို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောဆိုဆွေးနွေးရင်း ဥဩသံ မြည်လာလျှင် ကိုယ့်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လေယာဉ်ဆီသို့ ကိုယ် ပြေးကြရ၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကြရ၏။ ပြန်ဆင်းကြရ၏။ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေကို နောက်တခါ ပျံသန်းဖို့ အချိန်မီအောင် ဒိုဘီပေးကြရ၏။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ ညစ်ညစ်ပေပေနှင့် သေရလျှင် အလောင်းမလှမှာ စိုး၍ ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန် မဆန်မှာ စိုး၍ ဟုလည်း ပြောနိုင်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တက်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်စုမှူး ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတယောက် ပစ်ချခံလိုက်ရ၍ သူ့နေရာကို ကျွန်တော် တက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်တွင် ငွေရောင် ဝက်သစ်ချသစ်ရွက်ကလေးနှင့် ရွှေရောင် ဝက်သစ်ချ သစ်ရွက်ကလေးများသည် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နေခိုက် ကျွန်တော် တခု သွားစဉ်းစားမိသည်။ ဒီတခါ မင်းအလှည့်လို့ ပြောနေသလိုပါပဲလား ဟူ၍။ သို့သော် ကျွန်တော်တယောက် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့ပါ။ ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။ နောက်ကျောကို အပ်နှင့် စိုက်လိုက်သလို စူးခနဲ နာကျင်သွားသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မျက်စိရှေ့မှ မြောက်မြားစွာသော ဒိုင်ခွက်တွေနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တစစီ ဖြစ်သွား၏။

ဂျပန် လေယာဉ်တစင်း ပင်လယ်ထဲ ထိုးကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဟိုက်... ကျွန်တော့်အောက်မှာ တစင်းပါလား။ သည်တစင်း ရန်ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရှောင်ခဲ့သည်ကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့။ လူတကိုယ်လုံး လေထဲတွင် လွင့်နေသလို စိတ်ထဲ ခံစားနေရ၏။ လေယာဉ်နှင့် မြေပြင် ထိသည်။ ကျွမ်းပြန်ထွက်သွားသည်။

အော်ဟစ် ပြေးလွှားလာကြသည့် လူသံတွေကို ကြားရသည်။ လက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်နေကြ၏။ ကြင်နာသော လက်များ၊ နွေးထွေးသော လက်များ၊ သူတို့တတွေ အပူလုံးကြီးထဲမှ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်စိကို အသာမှိတ်ပြီး သူတို့ ပြုသမျှ နုနေလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆမ်းမားဆက်မောင် ဇာတ်လိုက်ဘဝကို စတင်ရောက်ရှိခြင်း။ သူ့ဝတ္ထုများတွင် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဖတ်ဖူးသည့် မြင်ကွင်းများ၊ ပြုံးနေလိုက်မိ၏။

ဘာလီကမ်းခြေတွင် ကျွန်တော် လဲလျောင်းနေသည်။ လှပသော ဘာလီ၊ လှပသော ဘာလီ၏ သမီးပျိုများ၊ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဘာလီပျိုအားလုံး ဒေါ်ရှိသီလားမားနှင့် တူနေကြ၏။ ပြဿနာဟူ၍ တခုပဲ ရှိသည်။ ဘယ်တယောက်ကို ကျွန်တော် ရွေးရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး လုခ်ကေရီ မပါလည်း သည်စစ်ပွဲကြီးကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ပါတယ်လို့ မက်အာသာ သဘောပေါက်ပါစေဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့သော် ခရီးသွားလို့ ရလောက်အောင် နေကောင်းလာသည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ကြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၅)

ဇူလိုင်လ ဒုတိယအပတ်ထဲ ရောက်မှ နီရာအီလီယိုဖီယံ ရွှေစင်ရပ်တု ရကြောင်း ကျွန်တော် သိရသည်။ လိုက်ဖ်မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးတွင် သူ့ပုံကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖေဖော်ဝါရီလထဲတွင် ငပုတွေ၏ စက်သေနတ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော့်လေယာဉ် ခံရပြီး နယူးဂီနီဆေးရုံမှာ ငါးပတ် ကြာခဲ့သည်။ စင်ဒီယေးဂိုးတွင် နောက်ထပ် ခုနစ်ပတ်။

ထို့နောက် လူကောင်းပကတိ ဘဝဖြင့် ဆေးရုံမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခွင့်တလ ရသည်နှင့် လာဂျိုလာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး မော်တော်ဘုတ်ကလေး တစင်း ငှားကာ အိပ်လိုက်၊ နေစာလှုံလိုက် လုပ်နေသည်။

တနေ့ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တလုံးနှင့် မှိန်းနေစဉ် နံဘေးသို့ အထုပ်တထုပ် ကျလာသံ ကြားရသဖြင့် လန့်နိုးလာသည်။ မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိပ်ခံပေါ်တွင် ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ချာတိတ်တယောက်ကို တွေ့ရ၏။ နားနေစဉ် တချိန်လုံး သတင်းစာ လုံးဝ မဖတ်ဘဲ နေသည်။ စစ်သတင်းတွေကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ သို့သော် အပတ်စဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာထား၏။

အိတ်ထဲ နှိုက်ပြီး ငါးမူးစေ့ တစေ့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ချာတိတ်က ဟန်ပါပါ ဖမ်းယူလိုက်သည်။ မဂ္ဂဇင်းထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး စည်းထားသည့် ကြိုးကို ဖြေတော့ စာအုပ်တွေ လျှောခနဲ ကုန်းပတ်ပေါ် ကျသွားသည်။ မီရာ တအုပ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးပေါ်က ဆံပင်နက်နက်နှင့် ကောင်မလေးကို မြင်ဖူးပါတယ်ဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ အောက်က စာတန်းကို သွားတွေ့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အီလီယိုဖိယံ ရွှေစင်ရုပ်တုပိုင်ရှင် ပန်းပုဆရာမလေး နီရာဟေဒင်"

မျက်နှာဖုံးကို သေသေချာချာ တခါ ပြန်ကြည့်သည်။ ဝေဒနာဟောင်းသည် ပုံစံသစ်တမျိုးဖြင့် ပြန်ပေါ်လာ၏။ တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းနက်များ။ ရမ္မက်ရိုန် ကြွနေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး။ တနှစ်နီးပါး ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း မနေ့က အဖြစ်လို စိတ်ထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေ၏။

မဂ္ဂဇင်းတအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နီရာ့ပုံတွေ အများကြီးပါကလား၊ ပန်းပုခန်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေပုံ၊ စီးကရက်သောက်ရင်း စိတ်ကူးကို ပုံကြမ်းဆွဲကာ အမိဖမ်းနေပုံ၊ နောက်ပိုင်းမှ လာနေသည့် အလင်းရောင်က သူ့တကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ နောက်တပုံက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ တိပ်ရီကော်ဒါ ဖွင့်ပြီး သီချင်းနားထောင်နေပုံ။

ဓာတ်ပုံဆောင်းပါးကို ကျွန်တော် စဖတ်သည်။

"မစ္စဟေဒင်မှာ ကိုယ်နေဟန် သွယ်ပျောင်းလျှဖြင့် ပန်းပုဆရာမနှင့် မတူဘဲ မံပြမယ်တယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။ နီရာဟေဒင်က ပန်းပုပညာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အမြင်ကို ဤသို့ ထုတ်ဖော်လေသည်။

"အနုပညာ ပုံသဏ္ဌာန်ထဲမှာ ပန်းပုပညာဟာ သရုပ်အမှန်ဆုံး ပညာရပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းပုဟာ သုံးဘက်မြင်ပါ၊ ပန်းပုရုပ်တု တခုကို ပတ်ပတ်လည် လျှောက်သွားပြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့ရှုထောင့်က ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ သက်ရှိပစ္စည်း တခုလို ထိတွေ့လို့ ရနိုင်ပါတယ်။

သူ့မှာ ထုထည် ရှိတယ်၊ ပုံသဏ္ဌာန် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဘဝရဲ့ သရုပ်မှန်မှု ရှိတယ်။ သစ်တုံးထဲမှာလည်း သူ ရှိတယ်၊ ကျောက်တုံးထဲမှာရော၊ သတ္တုပစ္စည်းထဲမှာရော သူ ရှိတယ်။

ရုပ်တုသမားရဲ့ တာဝန်က အဲဒီမြုပ်နေတဲ့ အလှကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပဲ။ ကုန်ကြမ်းကနေ ပုံကြမ်းဘဝ ရောက်အောင် ပုံကြမ်းမှတဆင့် တဖြည်းဖြည်း အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာအောင်..."

သူ့အသံကလေးကို ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ကြားယောင်လာသည်။ အဖုံး ပြန်ပိတ်ပြီး သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်နေမိပြန်၏။ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ တမျိုးတမည် ဖြစ်ကုန်တော့၏။ တနှစ် ကြာသွားတော့ကော ဘာအကြောင်းလဲ။

ဆိပ်ကမ်းပေါ်က အများသုံးတယ်လီဖုန်း မြည်နေသံကို နားထောင်နေသည်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို အိမ်ကြီးမှ အဘွားကြီး ထူးသံကို ကြားရ၏။

"ကျွန်တော် လုခ်ကေရီပါ၊ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကောင်းပါတယ်နော်"

အဘွားကြီး၏ အသံက ပီသကြည်မြဆဲ။

"အို... သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ကွယ်၊ ကာနယ် နေကောင်းတယ်နော်"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"နေကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မစွက်ဟောဒင်ကော"

"တို့မျှား တသက်တာမှာ တခါမှ မဖျားဖူးပါဘူးကွဲ့၊ မင်းအကြောင်းတွေ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်၊ အင်း... သူ့ရဲကောင်း ပီသပါပေတယ်ကွယ်"

"သတင်းစာတွေက ပုံကြီးချဲ့တာတွေလည်း ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီနည်းပဲ လုပ်စရာ ရှိလို့ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ခဲ့ရတာပါ"

"ထားပါတော့လေ၊ အဲဒီအကြောင်း နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့နော်"

သူ့လေသံ ချက်ချင်း ပျော့ပျောင်းသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

"နီရာ အိမ်မှာ မရှိဘူး လုခ်၊ သူ တွေ့ချင်မှာပဲ"

"ကျွန်တော်ကလည်း ရွှေစင်ရုပ်ဆုရှင်ကို ဂုဏ်ပြုချင်နေတာပါ"

"အဲဒီရွှေစင်ရုပ်ဆုကြောင့်ပဲ သူ ထွက်သွားရတာလေ၊ နီရာကလေး သနားပါတယ်ကွယ်၊ ဆုကြေညာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း တချက်ကလေးမှ အနားမနေရတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ လာဂျိုလာမှာ သွားအနားယူရင်း ရှောင်နေဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက်ရတာ"

"ခင်ဗျာ... လာဂျိုလာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

အဘွားကြီးက တစုံတခုကို ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့်-

"မင်း အခု ဘယ်က ပြောနေတာလဲ လုခ်"

"ကျွန်တော် လာဂျိုလာမှာ ခွင့်နားနေတာလေ"

"သိပ်ကံကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုမျိုးပဲနော်၊ အင်း... ခုမှ သတိရတယ်၊ ကာနယ်ကေရီ အဲဒီမှာ အနားယူနေတယ် ဆိုတာလည်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရသားပဲ၊ နီရာ သဲငွေသောင် ကလေပ်မှာကွဲ့"

"ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်"

"သူနဲ့ မတွေ့ရင် ဆမ်ကောဝင်းကို ရှာပြီး ဆက်သွယ် သိလား၊ နီရာ ဘယ်မှာ ရှိနေမယ် ဆိုတာ သူ သိမယ်'

"ဆမ်ကောဝင်း..."

"ဟုတ်တယ်၊ သတင်းစာသမားလေ၊ မင်း မမှတ်မိဘူးလား၊ ပါမောက္ခ ဆရာဘဲလ်ရဲ့ မိတ်ဆွေလေကွယ်၊ နီရာ့ကိစ္စတွေအတွက် သူ့ကို မန်နေဂျာ ခန့်ထားတယ်၊ သမီးက စီးပွားရေးပိုင်းကျတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူးကွဲ့"

အဘွားကြီး၏ လေသံ တမျိုး ပြောင်းသွားပြန်သည်။

"မင်းကိုတွေ့ဖို့နောက်တနှစ်ထပ်မစောင့်ရဘူးလို့တော့ တို့မျှား မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်၊ တို့ဘက်က မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိနေသေးတယ်လို့ပဲ ထင်နေတုန်းလေ၊ ဟောဒင်နဲ့ ကာရူသာဟာ မင်း အနာဂတ်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးပဲ ထင်တယ် လုခ်"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
"ကျွန်တော့်ကို ခုလို အခွင့်အရေးမျိုး ဆက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက်ဟောဒင်၊ မကြာခင် ဆွေးနွေးဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

"မင်းအတွက် တို့ အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ကွယ်၊ ဂွတ်ဘိုင်... လုခ်"

တဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော် ခဏတွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ အကြွေတစေ့ ထပ်ထည့်လိုက်သည်။ သည်တခါ ဖုန်းကိုင်သူက ဆမ်ကောဝင်း။

"နီရာဟောဒင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ"

"ဘယ်သူလဲ"

"လုခ်ကေရီပါ"

ချက်ချင်း သူ့လေသံ ပျော့သွားသည်။ တရင်းတနှီးဖြင့်–

"သြော်... ကာနယ်ကေရီလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်"

ခဏလေးပဲ စောင့်လိုက်ရသည်။ သူ့အသံ ဖုန်းခွက်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်။

"ကာနယ်ကေရီပါနော်၊ အံ့သြစရာ အတိပါလား၊ နီရာ ဒီရောက်နေမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင်"

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး–

"နီရာ့အမေ ပြောလို့ပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ဆုံပြီး ယမကာလေး ဘာလေး သောက်ကြရ အောင်လား"

"ဟင်... လာဂျိုလာ ရောက်နေတယ် ဟုတ်လား"

"မင်းတို့နဲ့ သုံးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးပါတယ်"

"အင်း... ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နယူးယောက်က ရောက်လာမယ့် နီရာ့ ကိုယ်စား လှယ် အာရှုန်စကာစီနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားပြီးသား ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ညနေပိုင်း ငါးနာရီ မှာလည်း သတင်းစာတိုက်က လူတွေနဲ့ တွေ့ရဦးမယ်"

အားမည့်ရက်ကို ချိန်းမလားဟု ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ သို့သော် နီရာ ဘာမှ ဆက်မပြော။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရမည်လေ။ နောက်ဆုံး တွေ့ကြစဉ်က ကျွန်တော် သူ့ကို ကြော ထားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

"ဒါဆို နောက်မှ ကိုယ် ထပ်ဆက်မယ်နော်"

"အင်း.. ဆက်ဦးနော်"

သူက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်စီးတော်ရေယာဉ်ကလေးဆီကို ဆင်းလာရင်း ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့် လိုက်၏။ ပို့စကတ်ကလေးများထဲမှာလို ကောင်းကင်တခွင်လုံး ပြာလဲ့ကြည်လင်နေ၏။ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မျောနေသည့် တိမ်စိုင်ကလေး အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ နေရောင်ခြည်က
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှသည်။ နောက်ပိုင်းဆိုလျှင်တော့ စူးစူးဝါးဝါး ပူပြင်းလာတော့မည်။ ပူချင်သလောက် ပူပေစေတော့။ ကျွန်တော် ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးလေ။

သူနဲ့ ကျွန်တော် ဇာတ်လမ်းက ဤတွင် ဆုံးပြီဟု သိလိုက်၏။ သို့သော် ဖုန်းချပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဆမ်ကောဝင်း သူ့ကို ဘာတွေများ ပြောဦးမှာလဲ။

နီရာ ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်သည်နှင့် ဆမ်က–

"မင်း ကြည့်ရတာ သူ့ကို သိပ်ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိသလိုပဲ"

"တနှစ်ကြီးများကြာမှ အမယ်လေး...သူ့ကိုယ်သူ ဘာကောင်များ အောက်မေ့နေလဲ မသိဘူး"

သူ ဆွဲနေသည့် ပုံကြမ်းစာရွက်ဆီကို ဆမ် လျှောက်သွားကြည့်သည်။ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး ဆင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ လူငယ်တယောက်၏ ပုံ၊ ကောင်လေးက ကိုယ်တုံးလုံး၊ သည်မျက်နှာကို ဆမ် ချက်ချင်း သိလိုက်ပြီ။ ကမ်းစောင့် အသက်ကယ်တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကလပ်တွင် အချိန်ပိုင်း ဝင်လုပ်နေသည့် အထက်တန်းကျောင်းသားကလေး။

"ဒါက တယောက်ပါလား၊ ဟိုအုပ်စု မဟုတ်ပြန်ဘူး"

"ဘာလဲ၊ ဆမ်က ကန့်ကွက်ချင်လို့လား"

"ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး၊ မင်းဟာမင်း ဘယ်သူနဲ့အတူ အိပ်အိပ် ကိုယ် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူတွေ လက်ခံလာပြီဆိုရင် အဲဒီ အနုပညာရှင်ဟာ ပြည်သူကို ရိုသေရမယ်၊ အပုပ်နံ့ ထွက်လာရင် အလုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်"

နီရာက အေးစက်စက် လေသံဖြင့်–

"ဘာသတင်းတွေ ဘယ်က ကြားလို့လဲ"

"ကမ်းခြေတခုလုံး မကြားချင် အဆုံးပါဗျာ၊ ကောင်လေးကို မင်း ရူးအောင် လုပ်နေတာတဲ့၊ ကောင်လေးက သူ့ကိုယ်ထဲကို ဘာမှ မကျန်တော့အောင် မင်း လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ တဲ့"

နီရာကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်ပုံကြမ်းစာရွက်ကိုဆွဲဆုတ်ပြီးလုံးခြေပစ်လိုက်သည်။

"ခွေးသားလေး"

"မင်းကို ကိုယ် ပြောသားပဲ၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေပါလို့"

ဆမ်၏အသံက အေးချမ်းတည်ငြိမ်လျက်။ နီရာက စက္ကူစုတ်အလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ပြီး–

"ဒါဆို ဘာလုပ်ရမှာတုံး၊ နီရာ သီလရှင် ဝတ်ရမှာလား"

ဆမ်က စက္ကူစုတ်ကို ကောက်ယူပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲ သွားထည့်သည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံကို ထုတ်သည်။

"အဲဒီ သောက်ဆေးတံကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ အနံ့မခံနိုင်ဘူး"

ဆမ် ဘာမှပြန်မပြော။ ဆေးတံကို အသာအိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
"ဆမ်"
နီရာ လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့ဒေါသတွေ ပြေလျော့သွားပြီ။ ချက်ချင်း အကာအကွယ်မဲ့ ကလေးမကလေးတယောက် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။
"နီရာ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဆမ်"
ဆမ်က တွေးတွေးဆဆ ပြန်ပြောသည်။
"ကိုယ်လည်း သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သာ မင်းနေရာမှာ ဆိုရင် ခုလို ချာတိတ်ကလေးတွေနဲ့ အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်"
"ကောင်းပါပြီ ဆမ်ရယ်၊ ကောင်းပါပြီ"
သူ ချက်ချင်း ကတိပေးသည်။ ဆမ် ဆက်ပြောသည်။
"နောက်တခုက ခုတင်က မင်းဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ စစ်ဗိုလ်လေးမျိုးနဲ့ တွဲနေရင် မင်း အတွက် ဘာမှ အကျိုးမယုတ်နိုင်ဘူး၊ အတင်းအဖျင်းတွေလည်း ငြိမ်သွားမယ်"

◆◆◆

စီးတော်ရေယာဉ်ဆီကို ဆင်းအလာတွင် ဆိပ်ကမ်းရုံးရှေ့မှ အစောင့်အဘိုးအိုက သူ့လက်ကို လေးလံစွာ မြှောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။
"ဟယ်လို... ကာနယ်"
"ဟယ်လို"
"ကော်ရီနာဒိုဘက်မှာ ငါးကြင်းကြီးတွေ သိပ်ပေါနေတယ်တဲ့ ကာနယ်၊ သွားမျှား ပါလား"
"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ညနေ သွားတာပေါ့"
အဘိုးအိုကို ကျွန်တော် ထမင်းဖိုး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူက အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ရွှဲနေသည့် မျက်လုံးကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စွေကြည့်ပြီး–
"ကျေးဇူးပါပဲ ကာနယ်၊ သြော်... ဒါထက် ကောင်မလေးတယောက် ကာနယ်ရဲ့ မော်တော်ပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်၊ ပြန်လာခါနီးပြီလို့ ကျုပ် ပြောထားတယ်"
ကျွန်တော့်ခြေသံ ကြားတော့ မော်တော်ဦးပိုင်းတွင် ရပ်နေရာမှ နီရာ လှည့်ကြည့် သည်။ ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် ဝီဘီ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးမတယောက်နှင့် တူနေ၏။ မြင်းမြီးပုံ ဆံပင်နက်နက်ကို ကုပ်ပေါ်တွင် စည်းနှောင်ထားသည်။
"ဟယ်လို"
သူ စနှုတ်ဆက်သည်။
"ဟယ်လို"
နေရောင်ထိုးသဖြင့် မျက်လုံးကလေး တွန့်ထားသည်။
"ဒီတခါ တောင်းပန်ရမယ့် သူက နီရာပါ ကာနယ်"
mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆိပ်ခံပေါ်မှ သူ့နံဘေးသို့ ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

"အဲဒီအတွက် တကူးတက လာခဲ့ဖို့ မလိုပါဘူး နီရာ"

ကျွန်တော့် လက်မောင်းသားပေါ်သို့ သူ့လက်ဖဝါး နွေးနွေးကလေး ရောက်လာသည်။

"ဒါပေမဲ့ လာချင်တယ်လေ၊ တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း လုခ် သိစေချင်တယ်"

လူချင်း သိပ်ပူးကပ်နေသဖြင့် သူ့ဆံပင်နံ့ သင်းသင်းကိုပင် ကျွန်တော် ရနေ၏။ လန်းဆန်းမွှေးပျံ့နေသည့် ရနံ့မျိုး။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် ထင်းရှူးပင်များမှ ပျံ့လွင့်နေသည့် အနံ့လို လတ်ဆတ်နေသည်။ မျက်နှာကို ဘာမိတ်ကပ်နှင့်မျှ ခြယ်သမထား။ နှုတ်ခမ်းနီကိုမူ ရေးရေးကလေး ဆိုးလာသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အကြာကြီး ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ကျွန်တော် နမ်းသည်။

နှုတ်ခမ်းအစုံက ထင်ထားသည်ထက် ပိုပြီး နူးညံ့နေ၏၊ ပူနွေးနေ၏။ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ နစ်ဝင်သွားမတတ် သူ တိုးဝင်သည်။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး သူ့ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးဆီသို့ လျှောကျသွား၏။

တနေ့တွင် သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် သိနေခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ကို ကျွန်တော် ခွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်နမ်းမိပြန်သည်။ စိတ်ကို ထိန်းပြီး စီးကရက် ထုတ်ညှိတော့ ကျွန်တော့် ဇစ်ပိုမီးခြစ် ရုတ်တရက် မတောက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

"ကြည့်... ဒီမှာ ကိုယ့်လက်တွေ တုန်နေတယ်"

"တူတူပဲပေါ့၊ ဒီမှာလည်း ကြည့်လေ"

သူ့လက်တွေလည်း တုန်နေသည်။ တော်တော်နေမှ မီးခြစ် ခြစ်လို့ ရသည်။ သူ့ကို တလိပ် ညှိပေးလိုက်၏။ သူက တအား ဖွာလိုက်ပြီး–

"စတွေ့ကတည်းက သူများက နမ်းစေချင်တာ"

"နမ်းချင်တာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ မနမ်းလဲ"

သူ့မျက်လုံးအရောင်က ဆိပ်ခံနှင့် မော်တော်ဘုတ်ကလေး ကြားတွင် အရိပ်ထိုးနေသည့် ရေအရောင်။

"ဟိုတခါက တွေ့တုန်းက သူ သိမယ် ထင်နေတာ"

ကျွန်တာ်က မျက်နှာ တဖက်သို့ လွှဲပြီး–

"ကိုယ် ထင်တာက မင်း တယောက်ယောက်နဲ့..."

"အဲဒါ အရေးကြီးလို့လား ဟင်"

"ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှင်းသန့်တဲ့ ဆက်ဆံရေး မျိုး ဖြစ်ချင်တယ်"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"သူကကော လူပျိုစစ်စစ်ကလေးမို့လား"

"ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ခုကော ဒါတွေ အရေးကြီးဦးမှာလား"

သူ့ကိုယ်လေးကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

"ခုတော့ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ နီရာ"

"ဩော်... လုခ်ရယ်"

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ မိန်းမတို့ရဲ့ မျက်ရည်ဟာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ် ပြောသံဆိုသံများ ကြားဖူးပါသည်။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံကြည်ပါ။ မိန်းမသားတို့၏ မျက်ရည်သည် ယောကျ်ားတို့၏ မာန်မာနတရားတို့ကို ပြေငြိမ်းစေသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ မျက်ရည်စတွေကို နမ်းပြီး ပါးပြင်ညက်ညက် ကလေး ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ပေးလိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ငါကွ ဟုပင် အထင်ရောက်လျက် ရှိပါသည်။

ငါးကြင်းတွေ၊ ငါးတန်တွေ မည်မျှ ပေါနေပါစေတော့၊ ကော်ရီနာဒိုဆီသို့ ဒီညနေ ကျွန်တော် မသွားလိုတော့ပြီ။

သည်ရောက်ကတည်းက တခါမှ မဝတ်ဖူးသည့် ယူနီဖောင်းကို အကျအန ဝတ်ပြီး နီရာ့ နံဘေးမှ ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးကြီးဘဝဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။ သတင်းစာကွန်ဖရင့် ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် ပျော်သွားသည်။ သတင်းထောက် ဆိုသည့် သတ္တဝါများကား အလွန် ဆိုးသွမ်းကြပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ပက်ကျိကပ်သလို ကပ်နေကြ၏။

ရိုက်လိုက်သည့် ဓာတ်ပုံတွေ၊ မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းတွေမှာ မရေတွက်နိုင်တော့။ ဘယ်တော့ လက်ထပ်ကြမှာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ၊ သူက ဝါရှင်တန်ကို ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ပြီး စစ်အခမ်းအနားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာလား၊ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်နေတာလား၊ နီရာ ရှိမှန်းသိလို့ လိုက်လာတာလား၊ လမ်းကြုံလို့လား စသည်... စသည်...။

မေးလို့ မောတော့ သူတို့ ငြိမ်သွားကြသည်။ သူတို့အမေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ တခုမှ မဖြေနိုင်လို့ မဖြေဘဲ နေလိုက်ကြသည်လေ။ တော်တော်ကြီး ကြာမှ လုပ်ငန်းပိုင်းကို စနိုင်သည်။

အစီအစဉ်ကို ဆမ်က စနစ်တကျ ဆွဲထားသည်။ အာရှန်စကာစီ၏ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ကြရ၏။ သူက ဘာကြောင့် အမေရိကန် ပန်းပုလောကကို နီရာ မြှင့်တင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

စကာစီက ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ဝတုတ်တုတ်၊ ပုတိုတို၊ နိုင်ငံကျော် ပန်းပုကုန်သည် ကြီးနှင့် မတူဘဲ အလှမွေးခွေးကြီး တကောင်နှင့် ပိုတူနေသည်။ စကားပြောရင်း ထိပ်ပြောင်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ကြီးကိုလက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ခဏခဏ သုတ်သည်။ နိုရာသည် သူ့နံဘေးတွင် ကလေးငယ်ကလေးနှင့် ပိုတူနေ၏။

ဆမ်က ဟိုနားမတ်တတ်၊ ဒီနားမတ်တတ် လုပ်ပြနေပြီးမှ ကျွန်တော့်နံဘေး လာထိုင်သည်။ စကာစီကို မေးထိုးပြပြီး–

"ဒီလူက သူ့ဘာသာရပ် သူ တကယ်ပိုင်တာ၊ နိုရာကလည်း တော်ကို တော်ပါတယ်လေ"

ဆမ်ကောဝင်းကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်သည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ခင်မင်ချင်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ လူပုံက နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းနှင့်မို့ စိတ်ဓာတ်ပျော့ပျောင်းလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်နှင့်။ သူ့စိတ်ဓာတ်က သံမဏိချောင်းလို မာသည်။

"ကျွန်တော် သူ့ကို ယုံပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ နိုရာ့အပေါ် ဆမ်၏ စိတ်ဝင်စားမှု ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲ အစဉ်းသိနေသည့် အလား။

"နိုရာ့ကို ကျုပ်က ကျောင်းသူဘဝကတည်းက သိလာတာဗျ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ယုံတယ်၊ သူတို့သားအမိက ကျုပ်ကို မန်နေဂျာခန့်တော့ ကျုပ် သိပ်ပျော်သွားတာ"

သူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

"ကာနယ့်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်ရမယ်"

"ဗျာ"

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး–

"ဒီကို လိုက်လာတဲ့အတွက် ပြောတာပါ၊ ကိုရင်နဲ့ ဖုန်းလည်း ပြောပြီးရော နိုရာအကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီးတောင်းပန်မယ်၊ ဒီညနေ အစီအစဉ်တွေ ဖျက်ချင် ဖျက်ရပါစေဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ သူက သိပ်စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်တယ်၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ နိုရာဟာ ကလေးသက်သက်ပဲဗျ"

အခမ်းအနား ပြီးသွားသည်။ ဆမ် ထသွားပြီး သတင်းထောက်များနှင့် နိဂုံးချုပ်စကား ပြောသည်။ ဘာဘွန်းဝီစကီကြောင့်လား မသိ၊ ရီတီတီ ဖြစ်နေသည်။ ဆမ် ကျွန်တော့်ကို သည့်ထက် ပြောစရာ ရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲက သိနေ၏။

စကာစီနှင့် နိုရာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ စကာစီက နိုရာ့ပခုံးပေါ် လက်တင်လျက်။

"ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ညစာစားမယ် မဟုတ်လား ကာနယ်"

ကျွန်တော် ခဏတွေ စဉ်းစားလိုက်၏။ နိုရာ့ကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"နေပါစေ၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်အကြောင်းတွေ ပြောစရာ ရှိနေမှာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပါ့မယ်"

နိုရာ စိတ်မကောင်းသွားသည့် အမူအရာဖြင့်–

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အို… မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရမှာလဲ"

ကျွန်တော် ပြင်ပြောမည်ပြုပြီးမှ အပြုံးဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

"ငါးကြင်း သွားမျှားမယ် ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ၊ ဒီည ကော်ရိုနာဒို ကမ်းခြေမှာ ကျွန်တော် သွားအိပ်မယ်၊ ဒါမှ မနက် နေထွက်ချိန်မှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေမှာလေ"

"ဒါဆို မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှာလဲ"

နီရာက မကျေနပ်သံဖြင့် မေးသည်။

"နောက်ကျလိမ့်မယ် နီရာ"

"ဟင်… ဒါဆို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့၊ မနက်ဖြန် နီရာက ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ပြန်ရမှာ"

"ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး နီရာ"

ဆမ်က စကားစကို လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

"အိမ်ကို လာမယ် မဟုတ်လား ဟင်"

"လာမှာပေါ့"

သူက ခဏစဉ်းစားပြီး–

"လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနှစ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်သွားရော၊ သူများက တမျှော်မျှော်နဲ့၊ သတင်းစာထဲ ပါလာတော့မှ သူ့အကြောင်း သိရတယ်"

"နီရာကလည်းကွာ… ကလေးလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ လာခဲ့ပါ့မယ် ဆို"

"ဒါဖြင့် ဘယ်တော့လဲ"

"ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရောက်ရောက်ချင်းပေါ့"

"အဲဒါဆို ဘယ်တော့မှ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

သူက မျက်နှာကလေး ပုပ်ပြီး ပြောသည်။ သူ့လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ နူးညံ့လှသည့် လက်ဖဝါးလေးများက နွေးနေ၏။ အားငယ်နေပုံ ရသည်။

"ကိုယ် ကတိပေးပါတယ် နီရာ၊ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်"

သူက ထူးဆန်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး–

"တကယ်လို့ တခုခုဖြစ်ရင် နီရာ ဘယ်လိုလုပ် သိရမလဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးကွာ"

သတင်းထောက်တွေ ပြန်သွားကြပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ချိန်တန်ပြီဖြစ်၍ အားလုံးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"လာ… နီရာ အပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့မယ်"

နီရာက ဆင်ဝင်အောက်အထိ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်လာသည်။ အပြင်တွင် မှောင်နေပြီ၊ သို့သော် ကြယ်ရောင်ဖြင့် ပျပျလင်းနေ၏။

"မင်းက နှုတ်ဆက်တာ မကြိုက်ဘူးနော်"

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ကျွန်တော်သည် အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက်မည် စိတ်ကူးပြီးမှ ထိန်းထားလိုက်သည်။ နမ်းမိလျှင် ကျွန်တော် ပြန်တော့မည် မဟုတ်။ ဒါကို သူလည်း သိနေပုံ ရသည်။

"အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ပြီး သူ တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

တက္ကစီကားဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့၏။

◆◆◆

စကာစီက ရေမိုးချိုးဖို့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဆမ်နှင့် နိုရာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏။ ဆမ်က အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေ၏။

"အရက် နည်းနည်း စပ်ပေးပါ ဆမ်"

ဆမ်က ကုလားထိုင်မှ အသာ ထ,သွားပြီး ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါ ရောပေးသည်။ နိုရာက ပေးလာသည့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ မသောက်သေးဘဲ ချထားပြီး-

"သူ့ကို နိုရာ လက်ထပ်မယ် ဆမ်"

နိုရာ ဂျစ်ကန်ကန် အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။ ဆမ် ဘာမှ ပြန်မပြောသေး။

"ဘာငြိမ်နေတာလဲ ဆမ်၊ ဆမ်နဲ့ မေမေ ဒီအတိုင်း ဖြစ်စေချင်နေတာ မဟုတ်လား"

ဆမ် အံ့ဩသွားသည်။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ နိုရာ"

"နိုရာ ဒါလောက် မအ,ပါဘူး ဆမ်"

အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

"ဆမ် သူ့ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ ပြောကတည်းက ရိပ်မိတယ်၊ နိုရာ ရှိတဲ့နေရာကို မေမေ ညွှန်လိုက်လို့ သူ ရောက်လာတယ်၊ ရှင်းနေတာပဲ"

နိုရာ သည်လိုပြောလာတော့ ဆမ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေမချာ ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကိစ္စ မိမိ စိတ်ထဲကပါလို့ တိုက်တွန်းမိခြင်းလား။

"လက်ထပ်တယ် ဆိုတာ သိပ်လေးနက်တဲ့ ကိစ္စ နိုရာ"

"သိသားပဲ"

"သူကတော့ လူတော်တယောက်ပါ"

"ဘာဆိုလိုတာလဲ ဆမ်၊ နိုရာက အသုံးမကျလို့လား"

"အဲဒီလို မပြောပါဘူး"

"မပြောပေမယ့် အဲဒီလို ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ နိုရာက ကိုယ့်မူနဲ့ ကိုယ် နေမှာဆိုတော့ ဇနီးကောင်းတယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

ဆမ် ငြိမ်နေသည်။ နိုရာက သူ့ဘာသာသူ ဖြေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ နိုရာ အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ၊ ပြီးတော့ နိုရာက

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အပေါင်းရ အသင်းရ ခက်တဲ့ မိန်းမစားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နိုရာ့မှာ ငွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်၊ စစ်ပြီးတော့ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖို့ နိုရာ စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါ ဘာမဖြစ်နိုင်စရာ ရှိလဲ"

"မင်း ကိုယ့်ကို မေးနေတာလား၊ ပြောနေတာလား"

နိုရာက စိတ်တိုသည့် လေသံဖြင့်-

"ပြောနေတာ... ပြောနေတာ"

ဆမ်က လက်စွဲတော် ဆေးတံကို ဆွဲထုတ်ပြီး-

ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ် တခုပဲ မေးချင်ပါတယ်၊ မင်း သူ့ကို ချစ်လို့လား နိုရာ"

နိုရာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ မမျှော်လင့်ဆုံး စကားကို သူ ကြားလိုက်ရ၏။

"ချစ်တာပေါ့"

ဆမ်က ပြုံးပြီး-

"ဒါဆို ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာလဲ"

ဆမ် ပြုံးတော့ နိုရာ့ဒေါသတွေ လွင့်ပြယ်သွားလေသည်။

ပြန်ပြုံးပြပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ရေလာမြောင်းပေး လုပ်လို့ သူ စပြောလာလာချင်း လက်ထပ်မယ်လေ"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အခန်း (၆)

မော်တော်ဘုတ်ပေါ် ပြန်ရောက်တော့ ယူနီဖောင်းချွတ်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီကို လဲဝတ်သည်။ ဆီတိုင်ကီတွင် ဆီအပြည့် ရှိနေ၏။ မနက်ကတည်းက ငါးမျှားထွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖြည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စက်သံကို မကြိုက်သဖြင့် ပလပ်တွေ ဖြုတ်ဆေးသည်။ လက်စနှင့် ဘားတွေကိုပါ ဆေးကြောနေသဖြင့် မထင်ဘဲ ၁၁ နာရီ ထိုးသွားသည်။ သည်တော့မှ ဗိုက်ဆာနေသည်ကို သတိရသည်။ စတိုခန်းကို ဖွင့်ကြည့်တော့ စားချင်စရာ တခုမျှ မတွေ့။ မနက်ဖြန် တနေကုန် အပြင်ထွက်မည် ဆိုလျှင် ဖြည့်တင်းရေး မလုပ်ဘဲ မဖြစ်။

ကမ်းပေါ် တက်ပြီး မပိတ်သေးသည့် ကုန်စုံဆိုင်လေးတဆိုင်တွင် လိုသမျှ ဝယ်သည်။ စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်တွင် ဝင်ပြီး အသားပြုတ်ကြော် မှာစားသည်။ ချာတူးလန် လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ငရုတ်ဆီနိုင်နိုင် လောင်းသည့်တိုင် အညှီနံ့က မပျောက်။

အစားပန်းကန်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေမိ၏။ ဘာပြုလို့ စားကောင်း သောက်ဖွယ် ရတဲ့ ဆိုင်ကြီးတွေကို မဝင်မိပါလိမ့်။ တော်တော်တုံးတဲ့ ငါပဲ။

ဒုတိယအသံက ပြန်ပြောနေသလို ကျွန်တော့်နားထဲ ကြားလိုက်ရ၏။

"လုခ်ကေရီ ဘဝကို ခဏ မေ့ထားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်ကွ"

အသားတုံးကို ဖဲ့ပြီး ကိုက်ရင်း အတွေးနက်နေမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရေး လုပ်ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်တော် ဘာကို ဦးတည်နေခြင်းလဲ။ သူ့ငွေတွေကိုလား။ အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK
ကို လမ်းခင်းပေးနေလို့လား။ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသံကြားဖူးသည်။ ချမ်းသာတဲ့ ကောင်မလေးကို ရဖို့နဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ကောင်မလေးကို ရဖို့ အတူတူပါပဲ တဲ့။ လွယ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာတာလေး ရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့တဲ့။

သို့နှင့် သူနှင့် ငြိတွယ်ရမည်ကို ကျွန်တော် ကြောက်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်ရှောင်ရှောင် နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်မိပြီ ဆိုကတည်းက ခံရဖို့ ရာနှုန်းပြည့် သေချာနေပြီ။ ကျွန်တော် လိုချင်သမျှ အရာအားလုံး သူ့မှာ ရှိသည်။ ရုပ်ဆင်းရူပကာ၊ အဆင့်အတန်း အားလုံး ဖိတ်ဖိတ်တောက်။ ပြီးတော့ အလွန်ထက်မြက်သည့် အနုပညာဗီဇ။ ထိုဗီဇနှင့် တဆက်တည်း အလွန်သောင်းကျန်းသည့် ဉာဏ်ကလေး သူ့တွင် အနက်အရှိုင်း အမြစ်တွယ်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိနေ၏။

သည်လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့် ဘဝတွင် လက်တွဲဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အလကားလူ ထင်ချင် ထင်နေမည်လား။ ကျွန်တော့်တွင် သူ့ကို ပေးစရာဟူ၍ ဘာမျှ မရှိ။

အသားတဖဲ့ ယူပြီး ကိုက်ကြည့်သည်။ အေးစက်နေပြီ။ လုံးဝ စားချင်စိတ် မရှိတော့။ ပန်းကန်ကို တွန်းပစ်လိုက်၏။ ကောင်တာဆီသို့ ထလာခဲ့သည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး အထုပ်နှစ်ထုပ် ဆွဲထွက်လာခဲ့၏။

မော်တော်ပေါ်တွင် ရေခဲသေတ္တာ မရှိသဖြင့် ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို သည်အတိုင်း ဦးခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လသည် ညကို နေ့နှင့် မှားရလောက်အောင် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ရေပြင်သည် ချစ်စဖွယ် ကြည်လင် ငြိမ်သက်နေ၏။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆယ့်တနာရီ ခွဲပြီ။ ခုနေ ထွက်လျှင် ကော်ရိုနာဒိုကို တနာရီကျော်ကျော်လောက် ရောက်မည်။ ဟိုကျမှ ကျောက်ချပြီး အိပ်မည်။ ဂူးခနဲ စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်လာ၏။

ကျွန်တော် ထင်သလောက်ပင် မမောင်းရ၊ အစောကြီး ရောက်သွားသည်။ စက်သတ်ပြီး ကျောက်ဆူးကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ရေတွေ မျက်နှာ လာစင်တော့ စိတ်ထဲ ပျော်သွားသည်။

သို့နှင့် အဝတ်တွေ ချွတ်ချပြီး ရေထဲ ဒိုင်ဗင် ထိုးဆင်းလိုက်၏။ ရေနက်ထဲတွင် ကူးရသည်မှာ အရသာ ရှိလှသည်။ ပုခက် စီးရသကဲ့သို့ ငြိမ့်ညောင်းလှ၏။ ရေမျက်နှာပြင်အတက် အကျအတိုင်း လွင့်မျော လိုက်ပါရင်း အကြောအခြင်တွေ လျော့ပြေသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အားရမှ မော်တော်ပေါ် ပြန်တက်သည်။ ရေစက်လက်နှင့် အခန်းတံခါးကို တွန်းဝင်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါ လှမ်းယူလိုက်၏။ စင်ပေါ်တွင် လက်က ဘာမှ မစမ်းမိ။ မီးဖွင့်ဖို့ ခလုတ်ရှိရာသို့ အလှည့်လိုက်တွင် အမှောင်ထဲမှ အသံတသံ ကြားလိုက်ရသည်။
mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

"မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရှာနေတာလား လုခ်"

အမှောင်ထဲတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တထည် ကျွန်တော့်ဆီ လွင့်လာသည်။ လူနှင့် ထိပြီး အောက်ကျသွားသည်။ ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။ သူက အမှောင်ထဲတွင် ရောက်နေသဖြင့် လုံးဝ မမြင်ရ။ အမှောင်ရိပ်ကျသည့် နံရံကပ် ခုတင်ပေါ်တွင် သူ ရောက်နေသည်။ ရယ်သံနှင့် တဆက်တည်း သူ ပြောသည်။

"လုခ် သိပ်ပိန်သွားတာပဲနော်၊ဟောဟို လေဝင်ပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်နေတာ၊ အားလုံး မြင်ရတယ် သိလား"

မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ကိုယ်ကို ကပျာကယာ ပတ်လိုက်သည်။ သူ ထလာသံ ကြားရ၏။ လေဝင်ပေါက်မှ ထိုးဆင်းနေသည့် လရောင်ကို သူ့ကိုယ်နှင့် ကွယ်ထားသည်။

ကျွန်တော့် လည်ပင်းပေါ်သို့ သူ့လက်တွေ ရောက်လာ၏။ သူ ရှေ့တိုးလာတော့ လရောင်အလင်းတန်းက သူ့မျက်နှာကို မီးမောင်းထိုးပြနေဘိသို့။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဆွဲဖက်လိုက်သည်။ သူလည်း ရေထဲမှ တက်လာသည့် ကျွန်တော့် အတိုင်းပါလား။ ပူနွေးညှံ့သက်သည့် အတွေ့ကို ခံစားရ၏။ မည်မျှကြာအောင် မတ်တတ်ရပ် လျက်ကား အနမ်းသံသရာတွင် လည်နေမိကြသည် မသိတော့။

"သိပ်ချစ်တယ် နီရာ"

ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်မောမော ပြောလိုက်သည်။

"နီရာလည်း အတူတူပါပဲ လုခ်ရယ်"

ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲတွင် လူးလွန့်ရင်း သူ ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်တွင် ပါးအပ်လျက်။

"နီရာ ပြောသားပဲ၊ အပြီးတိုင် နှုတ်ဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့"

သူ့ကိုယ်လေးကို ဇွေ့ခနဲ ကောက်ပွေ့ပြီး အိပ်ရာပေါ် တင်လိုက်သည်။

"တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ နှုတ်ဆက်စကား မဆိုစတမ်းနော်"

ကျွန်တော် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ရသမြောက် အချစ်ညတည ဖန်ဆင်း ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော် တရေးနိုးတော့ သူက မော်တော်နံရံကို ကျောပေးပြီး ကွေးကွေးကလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ လရောင်တွင်ပင် ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို အတိုင်း သား မြင်ရ၏။ အိပ်ပျော်နေပုံမှာ တကယ့်ကလေးငယ် တယောက်အတိုင်းပင်။ မျက်လုံး အစုံ ဖြည်းဖြည်းကလေး ပွင့်လာသည်။ အသာ ပြန်မှေးပြီးမှ ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ လျှို့ဝှက် သည့် အပြုံးတမျိုး သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူက ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ညည်းတွားရင်း–

"သြော်... လုခ်ရယ်၊ နီရာလေ ဒီလို တခါမှ မပျော်ဖူးပါဘူးကွယ်"

သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်ပေးနေမိ၏။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူက ခေါင်းထောင်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

"နီရာ ပြောတာ ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင် လုခ်"

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ယုံပါကွယ်၊ လုခ် ယုံရမယ်၊ သူများတွေ ဘာပြောပြော"

သူက ဖွတ်ပြောနေသည်။

"ယုံပါတယ် နီရာရယ်"

သူ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည်။ မျက်ရည်တွေ လည်လာပြီး–

"လူတွေက နီရာ့ကို မုန်းကြတယ်၊ နီရာ ချမ်းသာတာ၊ နီရာ အောင်မြင်တာကို မနာလို ဖြစ်ပြီး မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်တွေနဲ့ နာမည်ပျက်အောင် လုပ်ကြတယ်"

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နီရာ၏ ရင့်ကျက်ခြင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

"ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါကွာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေက အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပဲ၊ ကိုယ် နားလည် နေရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်ထားတဲ့ လူတွေကို တော့ အလေးအနက် ထားရမယ်ပေါ့"

သူ့ခေါင်းကို ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်တွင် မှေးတင်ပြီး တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် သူ့ကိုယ်ကလေး ငြိမ်သွားသည်။ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး–

"လုခ် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ ဟင်၊ နီရာ့မှာ ဝန်ခံစရာတခု ရှိတယ်၊ သိပ်အရေး ကြီးတယ်"

ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။ စောစောက ပြောခဲ့သမျှ မုသားတွေပါဟု ပြန်ပြင်မည် ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် နားမထောင်လိုပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြားမှ လက်ရှိအနေအထား ကို ကျွန်တော် မပြောင်းချင်တော့ပါ။ ဘာမှ မပြောဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားထောင်နေ လိုက်၏။

သူက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်ကို သိပုံရ၏။ နောက်တောက် တောက် အမူအရာဖြင့် ပြုံးပြီး–

"နီရာ ထမင်းဟင်း မချက်တတ်ဘူး လုခ်"

ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ခုမှ အားရပါးရ ရယ်နိုင်တော့၏။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကော်ဖီ ဖျော်သည်။ ကော်ဖီယူပြီး ပြန်လာတော့ သူက အိပ်ရာပေါ် တွင် ဝိုင်ယာကြိုး အပြတ်တချောင်းနှင့် ဆော့နေ၏။ ကော်ဖီ သောက်ရင်း သူ့ကို ထိုင်ကြည့် နေ၏။ သူ့လက်မှ သွပ်နန်းကြိုးကလေး အသက်ဝင်လာပြီး လူပုံ ဖြစ်လာ၏။ ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင် ထိုးဆင်းတော့မည့် လူတယောက်ပုံ။

ကျွန်တော် ကြည့်နေမှန်း သိတော့ အရုပ်ကလေးကို နံဘေးသို့ ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က အားမလို အားမရ ဖြစ်ပြီး–

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

"လုပ်လေ၊ ဆက်လုပ်ပါ၊ ကိုယ် အဲဒါမျိုး လုပ်တတ်ချင်လိုက်တာ"

နီရာ ပြုံးသည်။

"နီရာကတော့ အဲဒီလို လုပ်တတ်တာ မှားလေခြင်းလို့ တခါတခါ အောက်မေ့မိတယ်၊ ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မလုပ်ဘဲ နေလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ မြင်မြင်သမျှ အရာတွေဟာ အနုပညာပစ္စည်း ဖြစ်လာရမယ်လို့ စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်၊ လုခ် နားလည်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး"

"အင်း... နားလည်သလိုလိုပဲ၊ မင်းဟာ သိပ်ကံထူးတာပဲနော် နီရာ၊ လူတိုင်း လူတိုင်း အရာဝတ္ထုတွေကို မြင်နေကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မင်းလို မလုပ်တတ်ကြဘူး"

သူက နန်းကြိုးရုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး အမှတ်မထင် နံဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကံထူးတယ်၊ သိပ်ထူးတယ်"

သူ့လေသံက ချက်ချင်း တူးတူးခါးခါး ဖြစ်သွားသည်။

"ဒါဖြင့် လုခ်ကျတော့ကော၊ လုခ်က ဘာလဲ"

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြီး–

"မသိဘူးလေ၊ တခါမှ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားမိဘူး၊ ကိုယ်က သာမန် စစ်သားတယောက်ပဲလေ၊ စစ်ကြီး ပြီးဖို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ လူသားတယောက်ပဲ"

"စစ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ"

"အလုပ်တခုခု ရှာရမှာပေါ့၊ ကံကောင်းရင်လည်း သိပ်အသက်မကြီးခင် လုပ်ချင်တာလေးတွေ လုပ်ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကိုယ်က အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်ချင်တာလေ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြစ်၊ မဖြစ် စမ်းသပ်ခွင့် မရလိုက်ဘူး၊ ကျောင်းကနေ လေတပ်ထဲ တန်းဝင်လိုက်ရတာ မဟုတ်လား"

"ဆရာဘဲလ်က ပြောတော့ လုခ် သိပ်တော်တယ် ဆို"

"သူက ဘက်လိုက်ပြောတာပါ၊ ကျောင်းမှာ ကိုယ်က သူ့အချစ်ဆုံး တပည့်ကိုး"

"နီရာ ကူညီချင် ကူညီနိုင်မှာပေါ့၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတယောက် ရှိတယ်လေ၊ သူ့မှာ နာမည်ကျော် ဗိသုကာလုပ်ငန်းကြီးတခု ရှိတယ်"

"သိပါတယ်၊ ဂျော့ဟေဒင် မဟုတ်လား၊ ဟေဒင်နှင့် ကာရူသာ ကုမ္ပဏီကလေ"

"ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ"

"အမိရဲ့ မယ်တော်ကြီး ပြောလို့ပေါ့"

သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ စီးကရက်တလိပ် လှမ်းယူသည်။ ကျွန်တော် မီးခြစ် ခြစ်ပေးလိုက်၏။ စီးကရက်ကို တအား ဖွာလိုက်ပြီး–

"အင်း... မေမေကတော့ ဘယ်တော့မှ အချိန်မဖြုန်းဘူး"

ကျွန်တော်က ပြောစရာ မရှိသဖြင့် ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သူက မော်တော်ဝင်း နံရံကို မှီရင်း–

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"သိပ်ငြိမ်းချမ်းတာပဲနော်၊ အားလုံးနဲ့ အဝေးကြီးကို ရောက်နေရတာ သိပ်လွတ်လပ်တာပဲ။ နားပူမယ့် လူလည်း မရှိဘူး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်မယ့်သူလည်း မရှိဘူး၊ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ တယောက်တည်း ရှိနေသလိုပဲ၊ တိတ်ဆိတ်ပုံကလည်း နက်ရှိုင်းလိုက်တာနော်"

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲ နားထောင်နေသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ–

"လုခ် နီရာ့ကို လက်ထပ်ချင်လား ဟင်"

"အင်း"

ခုမှ မျက်လွှာကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေး တဖျပ်ဖျပ် ကခုန်လျက်။

"ဒါနဲ့ များ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောဘဲ နေလဲ"

"မင်းလို မိန်းကလေးတယောက်ကို ကိုယ်က ဘာများ ပေးစရာ ရှိလို့လဲ၊ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ တပ်က ထွက်ရင် အလုပ်လည်း မသေချာဘူး၊ မိန်းကလေးတယောက်ကို လုပ်ကျွေးနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာတောင် မသေချာဘူး"

"အဲဒါ ပြဿနာလား၊ နီရာ့မှာ အလုံအလောက်..."

"ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာပေါ့၊ ကိုယ်က ဒီနေရာမျိုးမှာတော့ ရှေးဆန်တယ်လေ"

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

သူ ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူသည်။

"အဲဒါ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး လုခ်ရယ်၊ နီရာ့ကို ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင်၊ နီရာ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းပါနော်"

ကျွန်တော် သူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး–

"တကယ့်ကို ရင်ထဲက ပါမှ ပြောနော်၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာလေးတွေကြောင့် ပြောရတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အဲဒါတော့ လုခ် သိထားစေချင်တယ်"

သူ့မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော့်ဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

"မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ် နီရာရယ်"

သူက ဘာမှ မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ဝေ့လာ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို ခပ်ရွရွကလေး နမ်းလိုက်၏။

"ဆမ့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်"

"ဘာပြုလို့"

"ဒါသူနဲ့ ဆိုင်တယ်လေ၊ သူ့အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိလာမှာ၊ သတင်းစာတိုက်တွေကို သတင်းပေးတာတို့ ဘာတို့ပေါ့၊ ဒါမှ အတင်းအဖျင်း အညှီအဟောက် ရေးချင်တဲ့ သတင်းထောက်တွေ ငြိမ်သွားမှာ"

ကျွန်တော် ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး–

"ဆမ်ဟာ နီရာ့မိတ်ဆွေကောင်း တယောက်ပါ"

"ဟိုညက ဆမ့်ဆီကို သွားတာ မဟုတ်လား"

"ဩော်... ဒီလိုကိုး၊ လုခ်က သူ့ကို မနာလို ဖြစ်နေသလား"

ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေ။

"မနာလိုဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး လုခ်ရယ်၊ ဆမ်က တလျှောက်လုံး နီရာ့အပေါ် ကောင်းခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ပါ၊ ကျောင်းသူဘဝတုန်းက သူနဲ့ ခင်ခဲ့တာပဲ"

"သိပါတယ်၊ သူလည်း ကိုယ့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိနေပုံပဲ"

နီရာ ကျွန်တော့်ကို ခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။

"နီရာနဲ့ သူ့ကြားမှာ မရှိပါဘူး လုခ်၊ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း တယောက်အနေနဲ့ နီရာ့ကို အစစ အရာရာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ၊ ဒါကိုလည်း လူတွေက ကြံဖန်ပြီး အတင်းတုတ်ကြတယ်လေ"

"မင်းက ကိုယ့်ကို ကြိုတင်သတိပေးချင်တဲ့အထဲမှာ ဒါလည်း အပါအဝင်ပေါ့ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် လုခ်၊ ဒီကိစ္စ သက်သက် သားပုပ်လေလွင့် ပြောကြတာပါ၊ မုသား သက်သက်ပါ"

သည်မှာကတည်းက ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး စမှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မုသားဆိုသည်ကတော့ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော် လူတွေ၏ မုသား မဟုတ်ပါ။ နီရာ၏ မုသားသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက သိနေသည်။ ဘာကြောင့် သိနေမှန်းတော့ မသိ။ အတွင်းစိတ်နှင့် မတူသည့် ရိုးသားသော သူ့မျက်လုံးများကြောင့် သို့မဟုတ် သူ့အသံကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သည်နှစ်ခုက သူ ပြောနေသည့် ဆမ့်အကြောင်းကို မထောက်ခံကြပါ။

မည်သို့ဖြစ်စေ အမှားကို ကျူးလွန်မိသူက ကျွန်တော်။ ဘယ်လိုမှ ပြင်၍ မရတော့သည့် အမှားမျိုး။ မုသားတွေက တခုမှ တခုသို့ ကူးစက်လာသည်။ လိမ်သူအတွက်ရော အလိမ်ခံရပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသူ အတွက်ပါ အကျပ်တွေ့လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမုန်တရားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတော့၏။ သို့သော် ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ငတုံး လုံးလုံး မသိခဲ့။

ငါနဲ့ မတွေ့ခင် ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ရှိသည် ထားဦး၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဟု သဘောထားခဲ့၏။

သူက ကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်က ချစ်သည်။ ကျန်တာတွေသည် မနေ့က ကိစ္စများသာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က သူ့ဘက်ယိမ်းပြီး ပါးပြင်ကလေးကို မွှေးမွှေးပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

"ကိုယ် မင်းကို ယုံပါတယ် နီရာရယ်"

mgyoe.com